

SERXWEBÛN

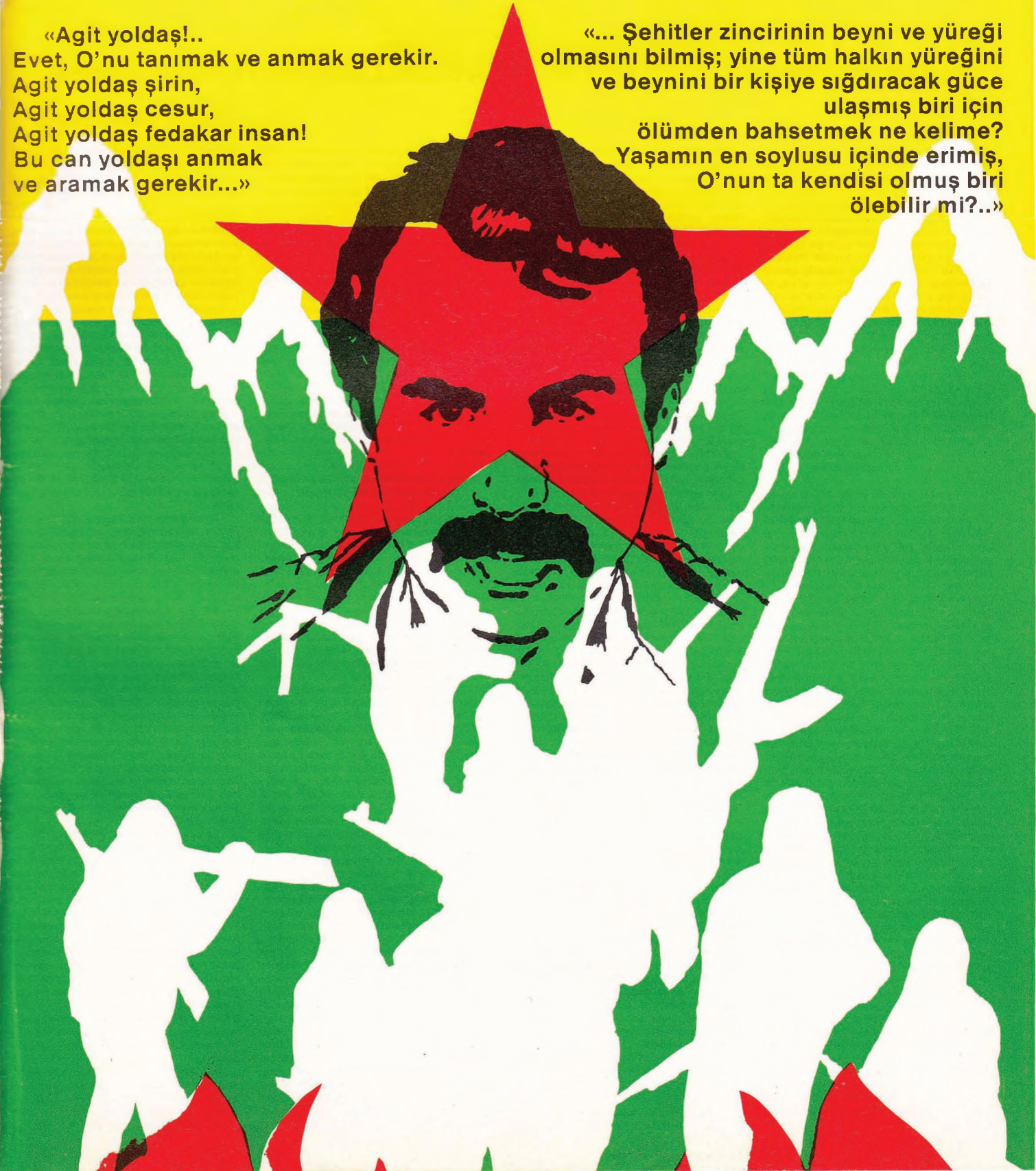
JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Özel Sayı: 9 / Mayıs 1986 / 2.-DM

ULUSAL DİRENİŞ KAHRAMANIMIZI SAYGIYLA ANIYORUZ

«Agit yoldaş!..
Evet, O'nu tanımak ve anmak gerekir.
Agit yoldaş şirin,
Agit yoldaş cesur,
Agit yoldaş fedakar insan!
Bu can yoldaşı anmak
ve aramak gerekir...»

«... Şehitler zincirinin beyni ve yüreği
olmasını bilmiş; yine tüm halkın yüreğini
ve beynini bir kişiye sığdıracak güce
ulaşmış biri için
ölümden bahsetmek ne kelime?
Yaşamın en soylusu içinde erimiş,
O'nun ta kendisi olmuş biri
ölebilir mi?..»

MAHSUM KORKMAZ (AGİT) YOLDAŞIN ANISINA

Günler ağır

Günler ölüm haberleriyle geliyor

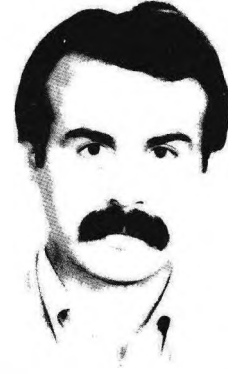
Ve gözümüzde kaybettik ağılamayı:
Bizi bir parça hazine ve dimdik bırakıp
gözyaşlarımız gittiler

Ve bundan dolayı

biz unuttuk bağışlamayı...

Varılacak yere kan içinde varılacaktır.
VE ZAFER

artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp
koparılacaktır...

MAHSUM KORKMAZ (AGİT) YOLDAŞ YA DA ULUSAL DİRENİŞTE PARTİLEŞMEK

-Abdullah ÖCALAN-

Partimiz ve halkımızın kahraman önderlerinden MAHSUM Yoldaşı, 28 Mart'ta alaca şafağında, halkımızın yüce kurtuluş bayrağını dağalandırıp, hain düşman pusularını aşarken şehit vermiş bulunuyoruz. Agit yoldaşı olmak, O'nun mücadelesini anlatmak; gerçekte kurtuluş mücadelemizin önde gelen kahramanlarından birini anmak, bu destanı anlatmaktır. Aciz ve çürümüş Türk sömürgecileri, O'nu "PKK'nin celladı, askeri sorumlusu, HRK sekreteri" gibi sıfatlarla tanıtır, akillarınca bir yandan PKK'ye çok büyük darbe vurduklarını anlatmaya; öte yandan da onu gözden düşürmeye çalıştılar. Ama düşman çok iyi bilmektedir ki O, Partimizin ve halkımızın keskin bir özgürlük kılıcıdır.

Mahsum yoldaş, yüzyıllardan beridir halkımızın başına, bilincine ve yüreğine saplanmış hain bıçağın çıkartılıp, düşmanın beynine ve yüreğine saplanmasının gereğine inanmış; bunu sonsuz bir çabıyla kişiliğinde somutlaştırmış ve halkın ancak bu silahla kurtuluşu götürebileceğinin zorunluluğunu görmüş olanların başında gelmekteydi.

Kahramanlık sıfatını en çok hakeden ve halkımızın çağdaş kılıcı olduğunu belirttiği yitmiş önderimiz, Agitiği, fiziki olarak yitirdiğimiz doğrudur. Ama bir halkın ve yine onun mazlum sınıflarının, soylu geçmiş ve geleceğini kişiliğinde birleştirmiş olanların ölümlerinde ya da yitirimlerinde bahsedilebilir mi? Agit yoldaş, halkımızın Parti-Cephe ve Ordu'da mutlaka somutlaşacak olan kurtuluş sürecindeki özelliklerini, kavuşulması gereken bilinç ve keskinleşmesi gereken iradesini varlığına somutlaştırmış ve böylelikle O, temsil ettiği özellikleri Partiyi ve halka, ulaşılması gereken ölçüler olarak sunabilecek kadar, yüksek bir kişiliğe ulaşmıştır. Halkımızın ufkuna bir kader gibi giren kölelik yaşamını kendi kişiliğinde parçalamış; devrimci atılımlar ettiği yarattığı güçlü, özgür ve çekici kişiliğini milyonları Bağın-sızlık, Özgürlük ve Sosyalizme çağrıyla döndürmüştür. O, bununla yetinmemiş; bu kişilik ve özellikleri halka metmenin büyük savaşını vermiş ve bunu önemli oranda başarmıştır. O, uyanmış, özgürlük bilincine ulaşmış ve Parti-Cephe-Ordu silahıyla savaşımın içine çekilmiş Kürdistan halkının ölümsüzlük yürüyüşünün başında yer almıştır. Yoldaş olarak O, yüreğimizde ve bilincimizde sonsuz canlılığıyla taçlanmış; halkımız ve Partimizin başında layık olduğu yere oturmuştur. Bu kahramanlar kahramanlarını anısı önünde büyük bir saygı ve sevgiyle eğiliyor; O'na olan vefa borcumuzu ancak, uğrunda büyük savaş yürüttüğü "tüm halkımız bir kurtuluş ordusu içinde örgütlenme ve savaşım görevini" gerçekleştirecek yerine gelebileceğimizi biliyoruz.

Agit yoldaş! Evet, O'nu tanımak ve anlamak gerekir. Agit yoldaş şirin, Agit yoldaş cesur, Agit yoldaş fedakar insan! Bu can yoldaşı anmak ve aramak gerekir. Hele hele günümüzde, tarihin o utanılmalı mirasını hala boynunda ve ayağında bir zincir gibi taşıyan halkımızın o katlanılmaz yaşam tablosu gözler önündeyken, böylesi bir kişilikle tanışmak, O'nun oluşturduğu akımın içinde yer almak, O'nun yoldaşı olmak ve büyüklüğüne erişmek; nefes alıp vermek gibi bir zorunluluktur.

Düşman, O'nu katletmekle, MAHSUM yoldaşın kurtulduğunu sanıp buna sevinebilir. Ama gerçeğin bu olduğuna kim inanabilir? Agit yoldaşın tüm benliğini katli ve bir cisim olmaktan çoktan çıkıp içinde eridiği ulusal direniş gerçekliğimiz karşısında, düşman, nasıl rahat olabilir? Türk sömürgeci günühu çok iyi bilmektedir ki; basın-yayında yaptığı ucuz başarı edebiyatı, ona biraz nefes sağlasa da, gerçekte, onun ölümcül korkusunu belgelenmekten başka bir işe yaramamaktadır. O, Agit yoldaş katletmekle bir zafer elde ettiğine kimi nasıl inandırarak? Özel birliklerden oluşmuş ve çevreyi hain pusularla donatmış elli bin kişilik bir gücün, bir kişiyi katletmesi, ya da bir grup devrimciyi imha etmesi, nasıl bir zafer sayılabilir? Sömürgeci ordu yöneticilerine ve devlet yetkililerine bu, hangi başarı ve şerefli sağlanabilir? Onlar bununla nasıl övünebilirler? Eğer, ilerici insanlık tarihinin tanıklığına başvurulursa; elli bin kişinin bir kişiyi katletmesinin, gerçekte o bir kişinin elli bin kişiyi teslim alması, ya da imha etmesi anlamına geldiğini herkes teslim edecektir. Agit yoldaşın katledilişi ve ardından geliştirilen zafer çığlıkları, düşmanın yenilişinin en anlamlı bir biçimde dış vurumudur. Bu, onlar adına ancak, utanılacak bir durumun iftirası sayılabilir. Ne köle sahipleri ve feodallerin ve ne de burjuva orduların, böylesine müthiş bir gücün dengesi-liği ortamında savaşta girdikleri ve böyle ucuz zaferler ilan ettikleri görülmemiştir. Türk burjuvazisinin, bu olayda içine düştüğü alçaklığı, bütün bu sınıflar hiçbir zaman yaşamamıştır. Bu "bir" kişi neyi; elli binlik ordusuya savaşan karşı taraf neyi temsil ediyor? Hangi koşullarda, nasıl karşı karşıya gelmişlerdir? Hangi güç ve olanaklara dayanarak savaşmışlardır? Evet, bunlar, üzerinde çok iyi düşünülmeli ve cevap verilmesi gereken çetin sorulardır. Düşman, büyük bir hedefi düşürdüğünü iddia ederek, bununla rahatlayabilir. Ama o, bununla sadece, kendi küçüklüğünü kanıtlamakta ve yediği büyük darbeyi iftiral etmektedir. Türk egemenliğinin günümüzdeki en son temsilcileri, gözbebekleri gibi korudukları, besleme ordularıyla, onlar için her saati ölüm ve zillet olan bir savaşın içine nasıl çekildiklerini ve bu savaş içinde günbe-gün nasıl tüketildiklerini çok iyi bilmektedirler. İşte zaferin en büyüğü, gerçekte buradadır. Tarihte, Kürdistan halkının gerçekleştirdiği bir çok ayaklanma "vahşilerin ayaklanmasıdır" diye bastırıldı. Ve bu vahşet modernlik ve uygarlık adına meşrulaştırılmak istendi. Acı bir gerçek olarak, bu ayaklanmalar büyük çoğunlukla bastırıldı da. Ama Kürdistan'da HAKİ'lerin, MAZLUM'ların, HAYRİ'lerin, KEMAL'lerin, MEHMET'lerin ve MAHSUM'ların önderliğinde ve onların kanları pahasına yazılan yeni tarihte, buna yer ve imkan yoktur. Şimdi tarih, bambaşka gerçeklere tanık oluyor. Ve bu gerçekler kendisini düşmana da, dosta da acımasız bir biçimde dayatıyor. Şimdi ülkemizde tarih, tek tek devrimci önderler ya da bir grup devrimci karşısında, orduların yeniliğine tanık oluyor ve bunu ilan ediyor.

Şehitlerin şehidi Agit'in kişiliğinde dile gelen gerçek nedir? İlerici kim, gerici kimdir? Savaşın güçlerin durumu nedir? Hak, adalet nerededir? Agit olayı, bu sorulara hiçbir dönemde olmadıkları kadar açık bir biçimde cevap vermektedir. Bu olayda Agit, milyonluk

bir halkın içine sığıldığı bir yürek; milyonluk bir ordu ve teknik donanımına sahip düşman ise, elli bin kişiyle bir kişi ve gruba yönelebilecek kadar küçülmüş, sefil bir varlıktır. İnsanlık tarihinde bu tür zaferlere ender rastlanır. Tarihte, mazlumlara ve zalimlere arasında, acımasız koşullarda gerçekleşmiş birçok savaş vardır. Yine mazlumlara, bu koşullarda yaratıkları birçok zafer vardır. Ama bu direniş kahramanlarının karşısında, halkımız ve Partimizin yaşadığı savaş ve yarattığı zaferler gibi savaşlar ve zaferler enderdir. Tereddütsüzce belirtilebilir ki; en değerli varlıklarından birini yitirmiş olmasına rağmen, halkımız, Agit yoldaşın olayında kendi direniş tarihinin en büyük zaferlerinden birini yaşamıştır. Bu olay, halkımıza, şahadet mertebesinde özgürlüğün doruğuna ulaşmayı, bir kez daha en delaysız ve en güçlü bir biçimde göstermiş, bunun çağrısını ulaştırmıştır. Agit yoldaşın direniş destanında açığa çıkarılan gerçekler ve bunun taşıdığı mesajlar, bütün bir ulusal kurtuluş sürecimize yansiyacak dev bir kazanımdır.

HALKLARIN DİRENİŞ TARİHLERİNDE KAHRAMANLIK DÖNEMLERİ

Direnış ve kahramanlık dönemi nedir? Bu dönemler ne zaman ve nasıl ortaya çıkar, nasıl yaşanır? İnsanlık tarihinin karanlık ve aydınlık dönemleri birbirlerine sıkı sıkıya bağlıdır. Ama insanlık karanlığı asla normal bir yaşam olarak kabul etmemiş; onunla sürekli savaşmıştır. İşte, karanlık dönemlerin yaşadığı ve fakat arkasından özgürlük güneşinin ortalığı aydınlatmaya başladığı şafak dönemlerine aynı zamanda "kahramanlık" dönemi denir. Gerek tarihte ve gerekse günümüzde hemen her halk böyle dönemlere tanık olmuştur.

İnsanlığın oluşumu, kabile ve aşiret düzenlerinin ortaya çıkışında direniş ve kahramanlık belirleyici rol oynamış, etkinliğini günümüzde dek sürdürülebilen iki değer olarak, halkların yaşamında sürekli yüceltilmiştir. Eğer bir halk, uzunca bir dönem karanlık içinde bırakılmış, özgür yaşamını toptan yitirmiş ve gözüne ölü toprağı serpilmişse, böylesi bir halkın direnişe kaldırılabilmesi için kesinlikle kahramanlık gereksinimi vardır. Kahramanlık, boşuna günümüze dek yüceltilen, saygı gösterilen; romanlara, şirilere ve türkülere konu olan bir şey olmamıştır. Bu, tamamen insanlığın ilerlemesi doğrultusunda ortaya çıkan zorunlu bir olaydır. Bu olgu çeşitli dönemlerde ve çeşitli biçimlerde inkar edilmeye ya da ters yüz edilmeye çalışılmış; tarihte yitirilene işlevi gerçeğinden yola çıkılarak, önemi gözardı edilmek istenmiştir. Ama bilimsel sosyalizmin pratikte doğrulanmış tarihi tezleri, kitleler ve bireyin rolünü birbirinin karşısına çıkarmak şurda kalsın; aksine, bireyin, ulusun ve sınıfın kurtuluşunda ve giderek egemen hale gelmesinde önemli ve hatta çoğu zaman belirleyici roller oynadığını açıkça ortaya koymuştur. Bu tamamen bilimsel ve mücadelesinin kaçınılmaz biçimde ortaya çıkardığı bir durumdur. Ama, toplumların, hep arada geçirmeye alışmış, yukarı katlara çıkamamış, uşak ve uzlaşmacı kesimleri, bu olguyu sürekli inkar etmiş, ona kara çalmış; kendilerine bilimsel maskeler takarak ve hatta bilimsel sosyalizme sığınarak bu gerçeği gözden

düşürmeye çalışmışlardır. "Maceracılık", "bireysel kahramanlık" ve hatta "bireysel terörizm" suçlamalarıyla bugün de bu olguyu saldırmakta; o iğrenç uzlaşmacılık ve teslimiyetçilik böylece örtbas edilmeye çalışılmaktadır. İnsanlık tarihinin en büyük kahramanlarından Karl Marks bile, hem de kendi eseri bilimsel sosyalizm adına bu ve benzeri iddialarla mahkum ve letrici edilmeye çalışılmıştır. Fakat, Marx vb. kahramanların insanlık tarihinde; ezilen uluslar, halklar ve sınıfların yaşamındaki rolleri inkar edilebilir mi?

Toplumların tarihinde düşkünlük ne kadar derinse kahramanlığın o denli büyük olması nesnel bir kanundur. Bu gerçeği en güçlü biçimde izaha kavuşturan ise bilimsel sosyalizmin kendisidir. Daha köleci toplumun, evrimleşmenin ilk basamaklarında bir Yunan destanı döneminin açılması tesadüf değildir. Daha sonra şiir, edebiyat ve giderek ulusal oluşum ve kültüre damgasını vuran bu dönem, günümüzde de uzanan derin bir etki yaratmıştır. Eğer insanlığın oluşumunda Yunan uygarlığının önemli bir yeri olduğu gerçektir, bunda belirleyici rolün tarihin daha o ilk dönemde ortaya çıkan Yunan kahramanlığına ait olduğu da o kadar gerçektir.

Genel olarak feodal uygarlığın, özel olarak ise İslamiyetin doğuşunda da böylesi bir kahramanlık döneminin yaşandığı bilinen bir gerçektir. İslamın kılıcı denilen Hz. Ali, dört halife ve sahabeler, onun kahramanlık döneminin sembolleridir. Elbetteki bunlar, rasgele ortaya çıkmamış ve "İslamın kılıcı" vb. sıfatları boşuna kazanmamışlardır. Bu "kılıçların" kendi dönemlerinde yerine getirdikleri ilerici rol sadece putları kırmakla sınırlı değildir. Onların sayesinde ve önderlik ettikleri mücadelelerle, putların temsil ettiği gerici sınıfsal bağlar da yerle bir edilmiştir. "Zor, doğan her yeni toplumun ebesidir" kanununun bir gereği olarak daha sonra küçük bir mekan ve yüzyıllara sıkımayan ve etkileri günümüze kadar uzanan toplumsal mücadeleler birçok alanda bunların miraslarına dayanarak yürütülmek isteniyor ve savaş meydanlarında halen onların adları ve kılıçlarındaki medet umuluyorsa bu, sözünü kahramanlık döneminin uygarlığın oluşumunda ne denli köklü bir rol oynadığını ortaya koyar.

Burjuvazi de, kendi uygarlığının ortaya çıkardığında, kahramanlığı daha az gerekse de duymadı. Aksine bu dönem, her alanda kahramanlığın en çok geliştiği ve en fazla rol oynadığı bir dönem oldu. Bu olgu sanatta, siyasette ve askerlikte zirveye ulaştırıldı. Avrupa monarşileri ile çepecevre kuşatılan Fransız devrimi, o zaman monarşist rejimlerinin en önde geleni olan Fransız monarşizminin başını giotinde koparılan, tüm Avrupa ve dolayısıyla tüm feodal uygarlığı karşı çıkışını ancak, devrimci atılımlarla yürütebildi. Gerçekte Fransız devriminin kahramanlık dönemi, işte böylesi bir zorunluluktan ortaya çıkmış ve gelişmiştir. Hatılarıyla, edebiyatçılarıyla, düşüncüleri ve askerleri ile Fransız devrimi, görkemli bir kahramanlık dönemine sahiptir.

Bu devrimin kılıcı Napolyon'dur. Napolyon eğer halen tarihin gelişmiş geçmiş en büyük kumandanlarından biri olarak anılıyorsa, bu, onun burjuva devrimin kılıcı olma özelliğine yakından bağlıdır. Çünkü o,

herhangi bir dönemde değil, insanlığın içinde yeni bir dünyanın kapısının açıldığı bir dönemde, bu kapıyı açanların önünde de aynı gibi bir rol oynamıştır. Evet, uygarlığın bu devrimi burjuvaziyi iktidara getirmek için bir araç çekimeli ve savaşmalıydı. Öyle de oldu.

Proletarya devrimleri doğduğunda bu gerçek, kendisini bir kez daha ve fakat en anlamlı bir biçimde ortaya koydu. Devrimin tarihi karakterini teoride ve pratikte kanıtlayan proletarya devrimleri, kahramanlığın ve kahramanlık döneminin anlamını da yine en güçlü bir biçimde ortaya koydu. Bu devrimlerin kahramanları elbetteki koleci, feodal ve kapitalist uygarlıkların kahramanlarından farklı, kitlelerin direncini ve bilincini temsil eden onların çıkarlarını kişiliklerinde sembolleştirilen dolayısıyla hem kitlelerin kendisi hem de onların çok üstünde onları temsil eden kişiler olmak zorundaydılar. İşte proletaryanın kahramanları Marx ve Engels! İşte onun teorik, siyasal dahisi Lenin! Ve yine onun pratik ustaları Stalin, Ho Chi Minh ve Mao! Ve bunların önderliğinde yürüten bir çok ulusal ve enternasyonalist kahraman. Emperyalizmin görülmemiş şiddet mekanizmalarına karşı insanlığın özgürlük bilincini ayaklandıran, örgülendiren ve halk ordusu denilen orduları ortaya çıkaran bu büyük kahramanların insanlık tarihindeki yeri gerçekten büyüktür. Gıap adı, dünyanın her yanında günümüzün en vahşi emperyalist gücüne karşı, en uzun vadeli savaşlardan sonra yürüten kahraman Vietnam halkının ulusal direncinin askeri kumandanlığı, teorikliği ve sanatkarlığının adı olarak bilinmektedir. Bu ad, somurge bir ulusun kurtuluş mücadelesini yaratıcısının tüm özelliklerini, değerlerini karşısına çıkarır. Bu ad, bir devrim gücü kadar, yarek gücünün de en kanlı kanıdır bir düşünüşünü somutlaştırır. Devrimin en yoksul halklarından birinin önderliğinin, bu üstün bir düşman gücüne karşı kazanılmış, mucizevi ama kesin bir istikrar komutanlığı Gıap.

Elbetteki halkların bu kahramanlara eklenmesi kadar gereksinmesi vardır. Evet, kitle ve sınıf temeli zorunlu bir ön koşuldur. Fakat bunu bir mimar ve mühendis ustalığı ve bir sanatçı üslupuyla birleştirecek yetkin kişiliklere ihtiyaç vardır. İşte bunlar, önderlerdir. Yani, yönlendirmez, mülkaların sahibi olması gereken, olmazsa olmaz" kuralının gereğini yerine getirecek olan adamlar, kahramanlardır.

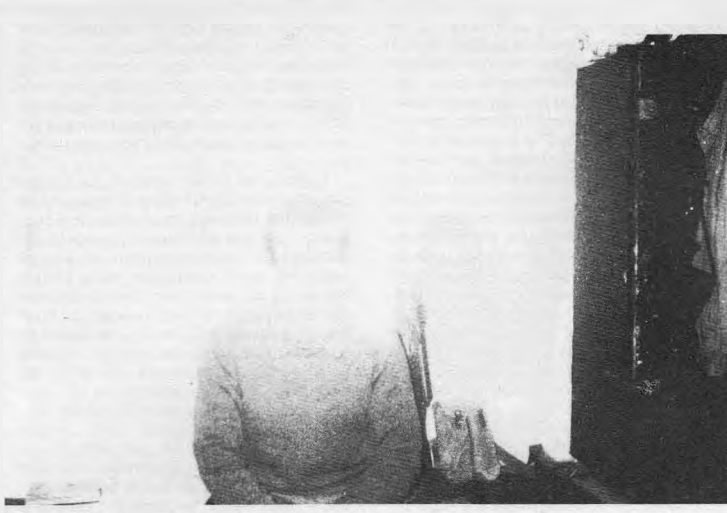
KÜRDİSTAN'DA DÜŞKÜNLÜK TARİHİ VE KAHRAMANLIĞA GEREKSİNME

Tarihin ve çağımızın yadsınamayacak bir gerçeği olan bu olgu karşısında, çağın en esnek ve fakat unutulmaz halkı ile ülkesi Kürdistan da durum nedir? Kürdistan da düşkünlük tarihi nasıl anlaşılmalı ve kahramanlığa gereksinime nasıl kavranmalıdır?

Yaratılan düşkün tip, her konuda olduğu gibi tarihimizi de çarpıtmakta: günümüzde kahramanlığa duyulan gereksinmeyi anarşizm maceracılığı biçiminde niteliyor. Fakat Bu inkarcı ve düşkün tip çızdı ulanç sınırlarından dışarıya çıkıp tarih biraz insanca yorumlanmaya çalışıldığında, bir yanda düşkünlük tarihinin en acımasız öte yanda kahramanlığa sürekli çağırışın yapıldığı bir Kürdistan tablosuyla karşılaşılır. Hiçbir şey kendini yanıltmak kadar tehlikeli değildir. Bu nedenle gerçeklere doğru ve cesur yaklaşımını bilmek gerekir. Kürdistan da tarihin çok çeşitli nedenlerden ötürü bu çağdağı gidişin düşkünlüğün ve zifiri bir karanlığın tarihidir. Ama bu denli kendine özgü ve olumsuz bir gerçekliği de dile getirirse bu, yine de bir tarihtir.

Evet Kurt halkı da insan soyunun bir parçası oluşturmaktadır. Ama yaşadığı gerçeğin çağımızla bir ilişkisinin olmadığı açıktır. Halkımızın dili çağımızın diliyle ve telafuzuyla uygunluk arzmiyor. Düşünsel, ekonomik, toplumsal ve kültürel göçü çağla aynı doğrultuda seyretmiyor. Çocu ilercisi geçinileri, onun da ötesinde ilercisi ve gericiyle tüm düşüncelerini onu tanımlamaya yanaşmıyor veya tanımlamıyor. Pekli çağ bu halka nasıl bakıyor? Gerçekliği, bu denli acımasız da olsa ve yine böylesine de yaşasa, eğer bu halk ve ülkesi varsa, onun ulus olması, bağımsız ve özgür yaşama hakkı kabul edilecek isteniyor, destekleniyor mu? Desteğin derecesi ve sunulan imkanların durumu nedir? Evet, bütün bunlar bu halka ve onun düşünen beyinlerine acı veren sorulardır.

Bugün halkımızın başına oturtulmuş olan güç, günümüzün Roma'sı ve Neron'un desteği ile ülkeyi gerçek bir zindana çevirmiş, yaşamı dayanılmaz hale getirmiştir. Tarih

tüm despotik özelliklerini kişiliklerinde somutlaştıran faşist generaller emperyalizmin ekonomik, siyasal, askeri ve kültürel katkıları ile sistem içindeki yerlerini pekiştirirken; halkımıza karşı ortaçağdan kalma tüm yöntemleri ayaklandırmış bulunmaktadırlar. Bir yanda Köy Korucuları adlı Hamidiye Alaylarını, öte yanda özel birlikleri, komandoları, çelik yelekli ve helikopterleriyle kontrollerini, çakal sürüleri gibi halkın uzzenne saldırmakta, emperyalizmle elele sistematiği bir baskı mekanizması uygulayarak, halkın ulusal kurtuluş hareketini ve varlığını yok etmeye çalışmaktadırlar. Pekli bütün bunlar karşısında "dostları" ne yapmaktadırlar? Acı da olsa bir gerçeklik ki, bu halkın dostları, onun varlığını ve mücadelesini kabul etmekte bile zorluk çekmektedirler. Bu durum karşısında yapılması gereken nedir? Böyle bir halkın neye gereksinmesi vardır? Elbetteki inkarcı, düz, düşkün, karanlığı onaylayan kafa ve zift bağlanmış yüreğin buna vereceği cevabı yoktur ve olamaz da. Çünkü o, aramızda insan gibi dolaşsa da, çağdaş insanla hiçbir ilişkisi olmayan bir taslaktır. Etnis kılık-kıyafetini ne kadar modernize etmiş olursa olsun o, ortaçağ karanlığının da ötesinde bir karanlığı yaşayan en lanetli tiptir. Böylesi, "kahramanlığa gereksinme vardır" denildiğinde, "maceracılık, provakasyon, ajanlık" diye cinnat geçiren yarasalardır. Evet, bunlar, gerçekten de karanlıkta yaşaymaya, bunu bir yaşam olarak kabul etmeye çalışmışlardır; çıkarlarına ve tabiatlarına uygun düşen budur ve dolayısı ile aydınlıktan ölesiyse korkmaktadırlar.

Ama bizim buna cevabımız kesindir! Böylesine düşürülmüş olan bir halkın kahramanlara su ve hava kadar gereksinmesi vardır. Kürdistan halkı, tarihinde hiçbir dönemde şimdiki olduğu kadar buna ihtiyaç duymadı. Bu, son derece anlaşılır bir şeydir. Çünkü Kürdistan halkı, tarihinde hiçbir zaman bu kadar düşürülmemiştir. Evet, o, tarihte de kahramanlara ihtiyaç duymuş ve daha ilerde dönemlerden başlayarak Rustemler ve Behramlar gibi birçok kahramanları yaratmıştır. Dehak'in kafasını uçuran Kawa destanı boşuna yazılmamıştır. Tarihimizde benzer örnekler çoktur. Ama yine de diyoruz ki, özellikle bu dönem kahramanca olmalıdır. Yaşanılan dönem, düşkünlüğün ve karanlığın en çok yoğunlaştırıldığı bir dönemdir. Böyle dönemler ancak kahramanca direnişlerle aşılabılır. Objektif durumu böylesine tahrip edilmiş ve çarpıtılmış bir ulusal ve toplumsal gerçeklik ortamında, değil inkarcı, usak ve uydu tipleri, vasal bir devrimci bile sorunların üstesinden gelinemez. İnsanımız alabildiğine düşürülmüş, kültür, sanat ve tüm alabildiğine alabildiğine küçültülmüştür. Birçok yetenekleri kötürülmüştür. Köç, sağır ve dilsiz hale getirilmek için gelen gelen her şey yapılmıştır. İşte Kürdistan da öncünün büyüklüğüne bu nedenle ihtiyaç vardır. Bu herhangi bir ihtiyaç değil; bir halkın yaşamını belirleyen, "olmazsa olmaz" şartını tanıyan bir zorunluluktur. Toplumun yaşadığı muazzam kargaşa ve zifiri karanlık, onu asmak görevi ile ortaya çıkanların büyümelerini, yetkinleşmelerini ve yücelmelerini zorunlu kılıyor. Bu görev, sılık, günürürlük, çağın ötesine ulaşamayan tipte başarılamaz. Çağın ülkeyi ve halkımız hakkında verdiği haksız hukmu, usak, kendisini şu veya bu gücün çıkarlarına en ucuz biçimde adapte eden, basit güncel çıkarları uğruna kölelik statülerini mesrulaştıran, kurtuluşun ağır ve köklü çözüm bekleyen sorunlarına ulak bir propa-

ganda ile karşılık vermeyi yeterli gören tipte asılmaz. Bu tip, gerçekte her türlü çıkmazımızın temel nedenlerinden biridir ve sılık varlığı ile çıkarlarını korumak uğruna, tarihi ters yüz göstermekten çekinmez. Sılık inkarcılığa yetinmeyen, sözde inkarcılığı kabul etmeyen ama kökle çözümlere ulaşmayı engelleyen, yani deyim yerinde ise, ameliyatla iyileşecek bir hastaya aspirin öneren bir başka düşkün tip vardır ki bu, aslında en tehlikeli tiptir. En şirret, en içgüç ve en aşağılık yaratıklarıdır böylesi.

Bu tipten Kürdistan da bolca vardır. İnsan ve siyasetçi ve hatta yurtsever ve devrimci kişisi altında toplumda arzı endam etmektedirler. Fakat bunların toplumun gozeneklerini ve halkın kurtuluş yolunu tıkayan zift gibi birer yaratık oldukları artık açığa çıkmıştır. Pekli bu olumsuz ulusal ve toplumsal gerçekliğime rağmen, nasıl oluyor da bu topraklarda hem de eşine ender rastlanan büyükükler yaratılabiliyor? Mazlumlar, Kemaller, Hayriler, Ferhaller, Mehmeller ve Agitler doğabiliyor? Evet bu başkalarına anlaşılmaz gibi de gelse, ulusumuz ve halkımızın içinde bulunduğu koşulların kaçınılmaz bir sonucudur. Bir nebeze bile olsa özgür gelişme imkânına sahip olmayan bu topraklarda kendiliğinden gelişmeye olanak yoktur. O halde öncünün sınırsız büyümesi bir zorunluluk yaşamın bir kanunudur. Öncünün ölçülerinin gelişkinlik düzeyini belirleyen de budur. Toplumun ideolojik, kültürel, siyasal, ekonomik ve askeri tüm oluşum ve gelişmelerinin inkar edilip, baskı altına alınması, öncünün çok yönlü ve ileri düzeydeki gelişimine ihtiyaç göstermektedir. Hiçbir sorunu çözülmemiş olan bu toplumda o, gerçek bir çözüm gücü olmak zorundadır.

Kürdistan da kışkırtın ve öncünün büyümesi, tamamen bu zorunluluktan yola çıkan ve halkın kurtuluş davasının ihtiyaçlarından onun öz çıkarlarından kaynaklanan bir ideoloji ve siyasetin ürünüdür. Yaşayanları ve şehit olanları ile ülkemizde abideleşen büyük önderlerin ortaya çıkışı elbetteki tesadüf değildir. Objektif gerçekliğin acımasızlığı, kopkoyu inkarcılık ve gericilik, ve çağın bu halk ve ülkesi hakkındaki kabul edilemez hukmu aşılacak; yaşamak ve çağdaş dünyada onurlu bir yer edinilecek isteniyorsa kesinlikle doğru devrimci bir ideolojik ve politik çizgi ve bu çizginin gereklerini kişiliğinde somutlaştırmış büyük öncülere gereksinme vardır. Yani, bunun için, çağın ötesine ulaşabilen, ona söz geçirebilen öncüler gerekir. Bu, çağın inkarı değildir. Ama onun hakkı dava katkılarını sağlamak, Kürdistan koşullarında ancak böylesi bir gelişme sağlamakla mümkün olabilir.

Kahramanlık dönemlerinin toplumların tarihinde mucizevi, ya da kutsal dönemler olarak adlandırıldıklarını ve anıldıklarını söyledik. Bu dönemler, halkların sinesinde yüz yıllar boyu bayramlar ve kutlanma günleri olarak yaşatılır; çözümsüzlükler çoğu kez bu dönemlerden ilham alınarak aşılmaya çalışılır. Elbetteki bu, nedensiz ya da anlamsız değildir. Bu dönemler, halkların yaşamında son derece kritik dönüm noktaları ve dönemeçlerin mucizevi başarıları yaratılarak aşılması dile getirir, sembolize ederler. Burada yaratılan büyüklüğün ölçütü elbetteki ölüp, ölmeme de değildir. Halkımız tarihte birçok kez didirilmiş ve öldürmüştür. Suphesiz ki bunların bir anlamı vardır. Ama eğer sorun, ülke ve halk üzerindeki ölümcül hükmün çağın çok ilerisinde pers-

pektiflerle, öz çıkarları ve öz güç temelinde yeni bir edimesi, bunun da tamamen aynı bir temele dayanarak değil, farklılıklarla, kutsal mislik parçalanarak ve buluntuyla, halkın devrimci iradesinden kendisi, birinci şahıslı, fedakarlığı ve cesaretiyle yola çıkılarak gerçekleştirilmesi, ve burada büyüklüğün ölçütünün değişik olduğu ise, esas meselelerin bütün bunları basarabilmek kapasitesiyle ulaşmak olduğu açıktır.

Evet, ülkelerde büyük kahramanlık dönemleri ve büyük önderleri yaratılabilir mi? Evet! Ama Kürdistan da yaratılan kahramanlık dönemi ve büyük öncüler gerçeği, bütün bunları aşan bir özellik sergilemektedir. Bununla biz kendimizi abartma ya da başka halkların ve insanlığın kazanımlarına saygısızlık etme gibi bir duruma düşmediğimizi çok iyi biliyoruz. Tersine, yaratılan buca gelişme onlara duyulan bağlılığın en açık iladesidir. Öyleyse bizim önümü nasıl yaman bir gerçekliği dile getirmek istediğimiz iyi görülmeli, iyi kavranmalıdır. Tarihin ve çağın kendisi hakkındaki hukmu böylesine acımasız olan bir toplumda ölmek için, büyük kahramanlar gerekliliği açıktır. Başka halkların böylesi kahramanlar ve büyük direnişler yaratmak için dayandıkları çeşitli miraslar vardır. Rus devrimciliği, büyük bir kulture, az çok gücü bir sınıla ve sosyalist harekete, yine uluslararası devrimci hareketin büyük desteğine dayanmıştır. Vietnam direnişçiliği, köklü ve uzun bir mücadele deneyimine sahip bir yurtseverliği miras almış. III. Enternasyonalin büyük desteğini her zaman arkasında görmüşler. Pekli ya Kürdistan da devrimciler, hangi gelişmiş kulture hangi direnme tarihi ve hangi uluslararası desteğe dayanmaktadır? Halkların direnişlerinin böylesi temelleri olduğu. Kürdistan da ise direnişin en görkemlilerinin bile gerçekte belli bir mirasın yoksun olarak yaratıldığı bilinmeden, bu topraklardan boy veren direnişçiliğin büyüklüğünü anlamak mümkün değildir. Kürdistan da yaratılan ve yaratılacak olan her devrimci kazanım, büyük yoksunluklar, ihanetler, görülmemiş bir vahşet, inkar, dostluk perdesi altında dayatılan uzlaşma ve teslimiyet ortamında, bütün bunlarla boğuşa boğuşa, büyük bir kan ve can bedeli olarak yaratılmaktadır; ve ancak böyle yaratılabilir. Yine Kürdistan halkının çağdaş insanlığın sallarına uzanan büyük yürüyüşü de ancak böylece tamamlanabilir. Şüphesiz ki, tarihi rolleri soyunmuş bir kişi ve onun hareketinin özelliklerini belirleyen şey, içinde yaşadığı olağanüstü dönemin dayatıcı olan koşulları ve ihtiyaçlarıdır.

Inkarcı, sılık ve düşkün kafa, boşuna gerçeklerimizi çarpıtmamalı, bizi halka, direnir ve kursun sıkarsak hepimiz imha edileceğine inandırmaya çalışmamalıdır. Sanki kullamın en alçakçası yaşamıyormuş gibi gerçekleri ters yüz etmemeli, eğer birazcık bile olsa insan onuruna ulaşmak istiyorsa, böylesi dönemlerin ısırtıcılığı aşan özellikleri olduğunu bilmelidir. Silahlı da olur silahsız da olur", "kahramanlar olsa da olur, olmazsa da olur" deyip, sıkıştırdığı bu kalemin gibi renk değiştiren bu tipin, artık bağımsızlık ve özgürlüğün salağına delmiş olan Kürdistan halkı nezdinde, hükmünü fazlaca ıcrı iltiremeyeceğini bilmesi, anıması gerekir. Aynı biçimde Kürdistan halkı da eğer yeniden ve özgür biçimde şekillenecekse bu kafanın çok uğursuz bir dönemi ve tipi temsil ettiğini bilmelidir.

Bununla birlikte halk, bir kahramanlar dönemi yaşamayı şart gördüğünü ortaya koymuştur. O, kahramanlığı kanıtlamış öncülerimizi yüceltmekte, adlarına destanlar, agitler düzmektedir. En sevdiği varlıkları adlarını vererek, bunu, onları yaşamının ve yaşatmanın bir yolu olarak görmekte, göstermek istediği destek ve yakınlığını ancak böylece ortaya koyabilmektedir.

Pekli bütün bunları, belirtilir ve yaparken ıradeye çok yuklendiğimiz soylenebilir mi? O kafanın deyimi ile biz, insan iradesine son söz rol atfedene idealistler ya da subjektivistler miyiz? Tam tersine, insan soyunun vazzecilmiz kuramını; halkımız için de şart gören ve bunu işletmeye çalışan bir hareket olduğumuz söylenebilir sadece. Bütün zorluklara ve yoksunluklara rağmen halkımızın zalimlere doğru ilerletilen tarihi. Hareketimizin böyle bir hareket olduğunu; aynı zamanda doğruluğunu ve haklılığını herkese kanıtlamıştır.

PKK'DE YAŞANAN ÖZGÜRLÜK VE ÇAĞIN ÖTESİNE ULAŞMAK

PKK, Kürdistan halkını çağdaş halklar dünyasına ulaştırma mücadelesinde karşı- mızan bir olgudur. PKK'nın olusumunda dile gelen özellikler, onun tarihsel eyleminin

dolaysız sonucu olan ve ifadesini onun direniş kahramanlığında bulan özellikleridir. PKK'de yaşanan ve yaşanacak olan özgürlük de biricik tanım ve anlamını buradan almaktadır.

PKK'de özgürlük sorununu doğru kavramak; bu noktada hafiflik, yüzeysellik ve tanım-mazlıktan uzak durmak gerekir. Eğer bu yeterince sağlanmazsa ne çağın bizi kavraması ne de bizzat Kürdistan'da yaşanan gerçekliğin kavranılması mümkün olabilir. Bugün PKK'de bir destan yaşanmaktadır. Ama ilerici ve gericiyle çağ halen sayfalarında Kürdistan halkına yer vermemekte; bağımsız ve özgür iradesini temsil etmek, bu halka çok görülmekte, siyasal bir güç haline-gelmeksinin henüz erken olduğu söylenmektedir. Gericihalkımız ölüm uykusunu, kör, sağır ve dilsiz olmayı dayatırken; ilerici geçinenler ise halen halkımızın böyle bir so-runu olduğunu kabul edemedikleri bile ortaya koymaktadırlar. Elbetteki özgürlüğün konusunda esas karar verecek olan, bir halkın kendisidir. Ama dış koşulların ve özellikle sosyalist sistemin bu konudaki rolü küçümsenemez. Bu rolün şu ya da bu biçimde oynanması o halkın kurtuluş sürecini belirleyemeyeceği de bu sürecin uzun ya da kısa, çok ya da nispeten rahat şekillenmesinde önemli etkilerde bulunabilir. Fakat bu böyledir diye, hiçbir gerçek devrimci güç kendi özgürlüğünü ve halkın özgür iradesini ortaya koymaktan geri duramaz. Bu, çağın ölçülerinin ilerisine uzansa da böyle olmak zorundadır. Açık ki hiçbir şey düşkünlük kadar kötü değildir, nasıl ki hiçbir şey özgürlük kadar değerli değildir; -o halde içinde bulunulan iç ve dış koşullar ne olursa olsun, mademki insan soyunun bir parçası da Kürdistan halkı olarak adlandırılmaktadır- o zaman bu halkın da özgür iradesini bir emir olarak ilan etmesi önlenemez. Bu olgu PKK'nin en temel gerçeklerinden biridir. O, halkımızın bu emrini hayata geçirecek kahramanlığa olan ihtiyacın bir ürünü olarak doğmuştur. Bir başka deyişle, PKK bu ihtiyacın ta kendisi, ona verilmiş olan cevabın en anlam-lısidir. Böylesi koşullarda ve böylesi bir rolle ortaya çıkan PKK'nin bu rolünü yerine getirmek için özellikle başlangıçta en değerli kadrolarının şahsında varlığını ortaya koymak dışında hiçbir şansı yoktur. Şu gerçek asla gözmezlikten gelinemez; varılan aşamada hiçbir kimse, bilincin ve pratiğin en soylusunu sergilemeden kahramanlık sıfatına ulaşamaz. Dolayısıyla bilincin ve pratiğin gereğini gözmezlikten gelme şurda kalsın, PKK çizgisi ile, milyonların iradesini temsil etmeyi, kendisine devrimciyi diyen herkese bir varlık nedeni olarak dayatmıştır.

Kahramanlığın gerçek tanımı da burada yatmaktadır. Kahraman, iradesini pekiştiremeyen, örgütlenemeyen ve ileriye doğru atılım yapamayan milyonlara yol gösteren ve onu hedefe ulaştıranıdır. Düşüncesinde, iradesinde ve eyleminde onların hayatı çıkarlarını somutlaştırmadır.

Tarihte öncüye atfedilen rol boşuna değildir. Bu, özellikle emperyalizm çağında salt siyasal ve askeri savaşla değil, kültürel yozlaşmayla da iradesi parçalanmış kitlelerin ancak çok güçlü bir öncü ile bunlara karşı koyabilme gibi hayati bir gereksinimlerini ortaya koymaktadır. Kürdistan'da bu çok daha derin bir anlama sahiptir. Karanlığın ve düşkünlüğün alabildiğine yaygınlaştırıldığı bir ülkede öncü, herhangi bir ülkedenkinden çok daha yüksek niteliklere sahip olmalı ve çok daha kahramanca bir yaşamı sergilemek zorundadır. Bu, Kürdistan Devriminin doğasının bir ürünü ve onun en ayırtıcı özelliğidir. Bu özelliği doğuran, Kürdistan tarihinin ta kendisidir. O halde bu noktada son derece gerçekçi olmak ve bu gerçeklere uygun olarak düşünüp karar vermekten başka bir çare yoktur. PKK, özgürlüğü böyle anlamakta ve böyle yaşamaktadır. PKK'yi anlamak isteyen her güc ve kişi bu gerçeği doğrudan ve derinliğine kavramak zorundadır.

PKK'nin özgürlüğe kazandırdığı bu tanımı ile gerçekce onun en yoğunlaşmış ve en doğru tanımına da ulaşmış olmaktadır. Başka güçler bunu tersi bir biçimde göstermek için az çaba sarfetmediler. Onlar, PKK'yi "iradecilikle", "gençlik idealizmiyle" ve giderek "maceracılık"la suçladılar ve objektif durumu hesaba katmadığını iddia ettiler. Fakat PKK gerçekliğine dürüstçe yaklaşanlar için bu iddiaların ne değeri olabilir? Onun tarafı-z bir gözlemler bile, PKK'nin objektif koşulların esiri olmamayı, insanın yücelmesinde en üst sınırı ve vazgeçilmez devrimci değerleri temsil ettiğini ortaya koyar. PKK halkımızın tarihini ilerletme, onu direnişe kaldırma ve dönüşüme uğratmada vazgeçilmez bir anlama sahiptir. Onun, olağan ölçülerle anlaşılması güç olan amacını iyi anlamak gerekir.

Eğer o, birçok şeyi alt üst ediyor ve çağın dayattığı statükoyu bile zorluyorsa bunun nedenini bir halkın özgürlük problemlerinde aramak gerekir. Nasıl ki devrimin doğasını belirleyen, onu kuşatan ortam ve şartlar ise; devrimin örgütlülüğü, bu örgütün savaşma tarzını ve öncüsünün nasıl direnmesi gerektiğini ortaya koyan da yine o aynı kanundur. Geriye bunun gereğini yerine getirmekten başka bir şey kalmamaktadır. Biraz düşünün bir kafa ve adaletli bir vicdan gerçeğin böyle olduğunu teslim etmekte güçlük çekmez. Biz böylelerinin söze değil, bu direnişin kendisine; onun şehit kahramanlarına bakarak karar vermelerini, eğer yanlışlırsa bunu düzeltmelerini istiyoruz. Birçok hatanın, yetmezliğin ve donanımsızlığın başkalarının gerçekliğini doğru tanımlarını güçleştir-diği söylenebilir belki. Ama bu yine de çok iyi anlaşılacak zorunda olan bir gerçekliktir. A-deta mezardan kalkan ceset halindeki bir varlıktan sağlıklı yürümesi istenebilir mi? Silahı ilk defa sıkan el hedefi on ikiden vurabilir mi? Elbetteki başlangıçta eksiklikler, hata ve yetmezlikler en yoğun bir biçimde yaşanacaktı. Ve olan da oydu. Bu kadar alt-üst olmuş bir zeminde meleklerle özgü bir örgüt ve mücadele nasıl mümkün olabilir? Doğada ve toplumda böylesi bir gelişmeyi kanıtlayan küçük bir örnek bile gösterilebilir mi? O halde, PKK'ye böyle bir mantıkla saldı-rmanın anlamı nedir? Onun hakkında, varolan somut gerçekliğin çözülmesi içinde hüküm vermek, tanımını doğru yapmak ve daha sonraki gelişimini de yine bu biçimde ele almak, izah etmek gerekir.

PKK-ERNK-HRK OLUŞUMUNDA KAHRAMANLIK ÖGESİNİN YERİ

PKK'nin tanımını içinde, bu olguya dagaşını vuran bir gerçek gizlidir. PKK sadece kendi tarihinin değil, halkımızın direniş tarihinde vazgeçilmez bir ögesi olan kahramanlığın ta kendisidir. Bu, onu çevreleyen tarihi ve güncel koşullar, Kürdistan'da insanca ve çağdaş ölçülerde yaşamak isteyenler için kahramanca bir doğuş ve dönem kahramanca direnişlerle dolu kılma-yı emrediyor. "Bunsuz ilerici insanlığa köprü kuramazsınız, bu köprüden geçemezsiniz" diyor. İşte günümüzde kadar öncünün öfkesi, kızgınlığı, bilinci, acısı ve sevinci; kısaca insan soyunun tüm belirtileriyle yaşadığı ve bütünüyle halkın yaşamının bir özel olan gerçekliktir. Bu gerçeklere gözlerini kapayanlar, hala, hata ve yetmezliklerini affedilemez suçlar gibi görmek ve göstermekle ısrar ediyorlar. Ama bunlar halkın kendisinin hata ve yetmezliklerle dolu bir yaşam içinde olduğunu; onun sadık yansımaları olan bir hareketin bunlardan kaçınılması biçimde etkileneceğini, insanı inkar edebilirler? Yüzyıllardan beridir bu halk, düşünceden kültüre kadar her alanda görülmemiş bir biçimde zehirlenmiyor mu? Yine günümüzde en azgın güçlerin baskısını ve zehirli ilişkilerinde duymuyor mu? O halde, böylesi bir gerçeklikten çok güçlü ve sağlam bir doğuş nasıl beklenir? PKK'yi anlamak, hatta yapılmak isteyenler adil olmalı; onun hata ve yetmezliklerini değerlendiren objektif gerçekliğin önemli etkisini görmelidirler.

Evet, objektif zeminin olumsuzlukları, hata ve yetmezliklerin varlığı bir gerçektir. Ama bütün bunlara rağmen PKK'nin gerçekleştirdiği direnişin kahramanca olduğu da bir o kadar gerçektir. Korucuk acılar ve yoksulluklar ortamında varılan bu kahramanlıklar karşısında, birçok yönüyle son derece meşru da olan hata ve yetmezliklerin sözü edilebilir mi?

PKK-ERNK-HRK oluşumunun kahramanlık özelliği bir yaşam biçimini dile getirmekte; bir dönemi adlandırmaktadır. Bu oluşuma katılanlar, verdikleri kararın soyluluğu kadar acımasızlığını da her gün, her saat ilişkilerinde duymaktadırlar. Bu, PKK-ERNK-HRK oluşumunun, hiçbir tanım ve değerlendirmeye yer bırakmayacak kadar yalın olan gerçekliğidir.

Çağdaş her halkın savaşımında olduğu gibi, Kürdistan halkının da kendi savaşımında PKK-ERNK-HRK oluşumuyla elde ettiği güçlü silah ona çok görülmeli, bunca olumsuzluğa karşı ancak böylesi bir silahla savaşabileceği teslim edilmelidir. Yanlış anlaşıl-maktan ya da kendini tam formüle edeme-mekten kaynaklanan çeşitli yaklaşımların bir kez daha gözden geçirilmesi; yine eksikliklerin giderilmesi, büyük bir alçakgönüllülikle bu oluşuma şans tanınması istenebilir. Bu güce daha yüce yaklaşılması ve davranılması çağrısında bulunulabilir. Biz bunları söylerken bunu bir küçüklük değil, aksine büyüklüğün ve gelişmeye olan sonsuz inancın bir gereği olarak görmekteyiz. Ama bize "bu silahları kullanmayın, bunlar tehlikeli silah-lardır, vakti henüz gelmemiştir," diyenlere hakettiği cezayı veremeyiz edemeyiz. Bu iğrenç çağrı ve talepler kimden gelirse gelsin, onlara vereceğimiz cevap bu kadar açık ve kesin olacaktır. Çağımız dünyasında bu silahlar, biraz çağdaş bilince ulaşmış, namuslu her bireyin, onu su ve hava kadar ihtiyacı olan halkına mutlaka armağan etmesi ve geleceğe miras olarak bırakması gereken vazgeçil-mez silahlardır. Evet bu silahların günümüz-

de direniş şehitleri, PKK'nin temellerini, özgürlük uğruna feda ettikleri değeri yaşamları ile atmışlardır. Onlar hiçbir maddi çıkar gözetmeden kendilerini bu soylu amaca bilerek ve isteyerek kurban etmişlerdir. Belki İbrahim, İsmail kurban etmek için koşar bulabil-miştir. Ama Kürdistan halkı buna imkan bula-mamıştır. O PKK'nin şahsında kendi öz evlatlarını ve kahramanlarını kurban vermek zorunda bırakılan, kendisine bundan başka tercih hakkı tanımayan bir halktır. Evet bu halk ve PKK, tarih ve toplumun özgün yasaları tarafından bu acılı gerçeği yaşamaya mah-kum edilmişlerdir, ama onlar da buna en soylu biçimde karşılık vermesini bilmişlerdir. PKK daha ilk şehitlerden başlayarak direniş kahra-manlarını yitirdiğinde derinden sarsılmıştır. Ama onların kanlarıyla yetsettikleri Bağımsız-lık ve Özgürlük fidanını korumayı ve büyüt-meyi başarmıştır.

İk direniş kahramanlarımız, gerektiğinde ideolojimiz için kanımızı feda etmekten çekinmeyeceğimizin sembolleri ve kanıtlarıdır. Eğer bir ideoloji her türlü dar ve bireysel çıkarı dışlayıp ulusal ve sınıfsal çıkarları temel alıyor ve başarı için kan akıtılabilecek kadar cesur davranabiliyorsa, o ideoloji yüce bir ideolojidir ve kurtuluşa önderlik edebilir. İşte PKK'nin ilk atılımının ve o dönem kahra-manlarının soylu eyleminin anlamı da budur.

Açık ki ideolojinin sağlamlığını kanıtlan-ması tek başına yeterli değildir. Kitlelerin politik uyanışının yaratılması, kahramanlık döneminin daha da somutlaştırılması; diriltili rolünün daha yarıncı hale getiril-mesini gerektirir. İşte Aydınlar, Salihler, Cu-malar, Deliler, Mahirler, Ahmetler, Mehmet-ler vd. daha sonra tüm Kürdistan'ı saran dev bir politik uyanışın meşalesini taşıyan; ve devrimin aydınlığını bu topraklara saçan kahramanlardır. Onlar aktıktıkları değerli kan-larıyla Kürdistan'ın zifiri karanlığını parçala-mış, şafağı müdeleyen kızıl ışık demetlerini sunmuşlardır. Halkımızın kitlesel direnişine yapılan bu çağrılar, daha sonra PKK biçiminde somutlaşmış, böylece geleceğin Kürdistan'ın nasıl bir Kürdistan olması gerektiği de en güçlü bir tarzda ortaya konulmuştur.

Daha sonraki dönemde peşpeşe gelişen kitlesel atımlar halkımızın bu çağrılara nasıl soylu bir biçimde karşılık verdiğini ortaya koymaktadır. Hilvan, Siverek, Batman, Mar-din, Derim ve diğer alanlardaki gelişmeler, tarihimizde ender görülen, öncü ile kitlelerin yakın ve bağlantılı gelişimine tanıklık etmiştir. Öncünün kan verme temeline kendi kanıt-laması ve halkın ona inanarak, yaptığı çağrıya kosması tarihimizde ender görülen olaylar-dandır. Hele ilerici tarihle arasındaki mesafenin dev boyutlarda olduğu bir halk gerçekli-ğinde milyonlar, mezar sessizliği gibi bir konumdan kısa sürede görülmüş bir dire-nişe kaldırmak; öncünün kendisini mülhis uçurumlarına bir köprü gibi gerek görevini başarmasını sağlamak, herkesin anlamakta zorluk çektiği bir olgunun ve kahramanlığın gelişim destanıdır. PKK'nin ilanı ve kitlesel-leşmesi gerçekte böylesine destansı bir özel-liktedir. PKK, daha doğarken kitlesini de beraberinde ayağa kaldırmayı başarmış en-der güçlerden biridir. Burada yükselen sad-ce öce doğru değildir. Öncü, kendi savaşını halkın savışıyla iç içe olarak, birlikte bir yükseliş başarmış; bununla yetinmeyerek ona, nasıl savışacağını ve savaşın alacağı biçimleri göstermiştir. Gerçekle ulusal kurtuluş cephesi ERNK gibi HRK de, daha Partinin ilanıya değeri ki olguya içiç geçmiştir. Zor-baya onun anlayacağı dilden cevap vermek, uyguladığı baskı biçimlerini halkın kurtuluş araçlarına dönüştürmek ve hareketin silahlı bir mücadele gücü biçimindeki oluşumu ile gelişimini sağlamak, PKK'nin bir nüve halinde iken yola çıktığı gelişmelerdir.

Halkımız, yüzyıllardan beridir büyük bir baskı altında ve zifiri karanlıklar içinde tutul-masına rağmen, isyanı sürekli beyinde ve yüreğinde patlamaya hazır bir yanardağ gibi taşımaktadır. Ona, boşuna, öfkelen, kinin ve acıların halkı denmemektedir. İşte HRK, bu gizli gücün ve patlamaya hazır isyanın somut bir ifadesi ve kavuştuğu silahlı addır. Belki nicelik olarak küçük sayılabilir, ama ona, halkın kurtuluş kuvvetleri sıfatını veren gerçek budur. Ülkemize "Kurt kanununun" egemen kilmaya çalışan faşist bir ordu sürüsüne karşı son derece donanımsız ve güç koşullarda yaratılan direnme ne ad verem; halkımızın kazandığı bu silahlı nasıl tanımlamak gerek-ki? Bütün bunlar kahramanlıkta başka neyle adlandırılabilir? Açık ki sadece ve sad-ce kahramanlıkla tanımlanabilir. Böylesi bir tanımlamayla biz sadece özgür ve yücel-tilmesi gereken bir gerçeği ifade ettiğimize inanıyoruz.

Evet, PKK-ERNK-HRK oluşumu kaha-rmanca bir oluşum; iç içe örülen mevcut dire-

bu dönem ise hayali onemde bir dönemdir. Bu dönem yaratılan kahramanlar tarihimizin değil gerçek büyüklerimizdir. Bu tarihimizde yerini bulmuş ya da iftihar edilecek ve onur duyulacak bir gerçek içimiz

O halde bu dönemin kahramanlarının doğru tanımlanmasının önemi büyüktür. Haksızlık yapmamak tarihin gelişimini kısıtlanmamak ve kolu savaşçılar olmaları için kendi gücümüzü göstermeli gerekeni yapmalıyız. Bu kolay kazanılmış bir dönem değil. Düşman bir güç denemeye başlamak için tırnaklara varan masraflar yapmaktadır. Kendini Kurdistanlı sayıp da bunu görmemek görüp de takdir etmemek anlaşılır bir şey olabilir. En acımasız koşullarla boğuşarak ve bu zorlukları aşı edilecek büyük bir zafat dönemi yaratılmıştır.

Suphesiz ki eşit koşullardaki iki gücün karşılaşmasında baskıları daha büyük zafat kazanmışlardır. Ama hiçbir zafat boyasına karşılık bir güç denemesiği orlamında ve yine boyasına acımasız koşullar içinde kaza kazanmıştır. Onun için de hiçbir zafat bu dönemde kazanılan zafat kadar değeri ve anlamı değildir. Esasta önemli olan daha sonraki pek çok zafatın temelini alan bir zafat kazanılmıştır. Yokse eşit güçleki kuvvetlerin kazandığı zafatları değildir.

PKK-ERNK HRK işte boyası zafatları yaratılan bir oluşumdur. Her birinin temelinde büyük şehitlerin kanı vardır. Bu oluşumların yapıları sevinçlerin yanında temelde acı ve şoklarla doludur. Her şehidin toprağına düşen bir roman hem de destanı özellikle 12 Eylül romanıdır. Onun alıp verdiği son neles anlamı ve yuce son anlamında tasadığı biricik vade de den ve süpürme oğurluğu adımların birer emel ve kadarki direnişin bir gorkemli kutsaldır. Ona bu niyeti veren çok mazlum ve adeta yitilmiş bir halk bir emel vesilesi olmalıdır. Bu onu kendisi için düşünen ve bunun için kanını akıtmaktan çekinmeyen bir halk tanımla ulaştırmaktadır.

Kurdistan in bu direniş abidelerinin yaratıldığı gerçekliği sinisale ve ulusal çitlere sığdırılmak ya da bunlarla sınırlanmamak mümkün değildir. Onların temsil ettiği savaşın yakın nedeli bir ulusun ve onun ezilen siniflarının kurtuluş olsa da gerçekte insanlığın kurtuluşu büyük amacına uzanan çok çeşitli uluslardan mezheplerden ve farklı cinsiyetli sınıflar tabakalardan bir araya gelen insanların gençlerin savaşıydı. Bu son derece insanı yürtsever ve enternasyonalist bir kaynaktır. Direniş kahramanları Kurdistani varlıklarına işte bu kaynaktan akmışlardır. Onların her birinin özellikleri çok iyi incelenmeli ve bilince çıkarılmalıdır. Bu onlara karşı olan vefa borcumuzun da bir gereğidir. Belki güç ve olanaklarımız bunların hepsinin zahını tek tek yapmaya yetmeyecebilir. Ama onların gereğinin ancak daha fazla direnme mevzilerinin yaratılmasından geçilince biliyoruz. Daha şimdiden gerçekleşen dönemin en büyük başarılarından biri direniş kahramanlarımızın layık oldukları biçimde yuzbinlerin elinde dalgalanan bayrakları haline getirilmesi onuncun direnişinin yuzbinlerin direnişine dönüşürdür. Belki fiziksel varlıkları için bir mezar dahi yapamamış olabiliriz. Ama onların boyasına bir yuceliği ulaştırdığımız herkesin teslim etmek zorunda olduğu bir gerçektir. Kendi açımızdan bunu onlara layık olmanın biricik yolu olarak gördük ve böyle görmeye devam edeceğiz.

Tarihte de 1980'li yıllar için çok seyler yazılacaktır. Özellikle 12 Eylül 1980 Türk egemenlik tarihinin bu en son emel ve kadarki direnişin bir gorkemli kutsaldır. Ona bu niyeti veren çok mazlum ve adeta yitilmiş bir halk bir emel vesilesi olmalıdır. Bu onu kendisi için düşünen ve bunun için kanını akıtmaktan çekinmeyen bir halk tanımla ulaştırmaktadır.

1980'ler aynı zamanda PKK'nın üzerine yüklenen büyük katustan kurtulmak için neles almak ve güç biriktirmek amacıyla küçük bir biricik hareketine yoneldiği bir tarihtir. Ama bunun birçoklarının durumunda olduğu gibi gidip de donmeyenlerin tarihi olmasına izin vermemiş direnme hareketimize bir kader gibi dayatılan bu uğustur. 80'ler Kurdistani olan yerle bir edilmiştir. Gidenler erken donmeyi başarmışlardır. Hem de büyük bir yurek beyin ve lizik gücü gerektiren bir yuruyuşla. Bu hareket yuzyların kara bir zift haline getirdiği yurekleri ve kırıştırdığı kataları parçalayarak özgürlüğü dağıtılan doruklarına ulaştırmayı basardı. O nedenle Kurdistani özgürlük

yuruyuşu Çin'in meşhur uzun yuruyuşu de içine olmak üzere yuzylardan akıp gelen birçok benzerlerinden daha derin bir anlamı taşıdığıdır.

Davayı kaybedenlerin sıkıntılı durumuna düşmemek, ama aynı zamanda vahşi canavarlara da yem olmamak için direnmek direnmek ve yine direnmek gerekiyordu. Yasam bundan başka bir yerde aramamak davayı kalkan yapmak zorundaydı. Yerin altı da üstü de sonuna dek kullanılmalı. dayanma gücü ve yurek şaha kaldırılmalıydı. 80'ler Kurdistani olan yerle bir edilmiştir. Gidenler erken donmeyi başarmışlardır. Hem de büyük bir yurek beyin ve lizik gücü gerektiren bir yuruyuşla. Bu hareket yuzyların kara bir zift haline getirdiği yurekleri ve kırıştırdığı kataları parçalayarak özgürlüğü dağıtılan doruklarına ulaştırmayı basardı. O nedenle Kurdistani özgürlük

Zulmeden iskenceden ve en gelişmiş savaş araçlarından başka bir şey olmayan 12 Eylül laşizmi kendini bir kabus gibi dayattığı gibi direniş ve kahramanlık yine PKK'nın kuşandığı iki güçlü silahtı. O ülkenin her yanından bu silahlara savaşı ve gorkemli gelişmeleri yarattı. Tarihimizin tanık olduğu en büyük direnme olaylarının onemli bir kısmı bu dönemde yaşandı. Delillerin Azimelerinin Amellerinin ve lerinin Dersim'de Mar'din'de ve diğer alanlardaki büyük direnişleri bu dönemde boy verdi. Onbinlerin direnişinde Ortadoğu'nun bağrında düşen şehitlerimizin destanı yaşandı. Ülkeye donuşun sayılı kurbanları ve kaçınılmaz can bedelleri Şahin yoldaş ve komutasındaki kahramanlarıdır.

Direnış yeniden yükseltmek için bayrağı sarıne pahasına olursa da son doruklarında tutmak için girmek. 12 Ağustos 1984 tarihine mize daha derin anlamı taşıyan yeni direniş sayıları ekledi. Bundan sonra dile gelen artık Kurdistani'nin gündemine bütün her bir yuceliği girmiş olan uzun süreli halk savaşı kendisi ve onun kahramanlarıdır. Bu ülkenin topraklarında artık her gün ve her saat yaşanan ulusal kurtuluş savaşının ve onun kahramanlarının destanıdır. Sınırları romanlara resimlere ve türküleri konu olan gelecekte de devam edecek büyük gerçekliğimiz artık budur. Evel adına çok şey yapalım. örgütleri kurulması savaşları verilmesi ve zafatları kazanılması gereken şehitler verdik. And içtik onlara sözümüz var. Geçmişte şehitlerimizin anılarını yapıları birer emel ve kadarki direnişin bir gorkemli kutsaldır. Ona bu niyeti veren çok mazlum ve adeta yitilmiş bir halk bir emel vesilesi olmalıdır. Bu onu kendisi için düşünen ve bunun için kanını akıtmaktan çekinmeyen bir halk tanımla ulaştırmaktadır.

İşte karşısında boyasına borçla yüklü olduğumuz şehitlerimizden biri de şehitlerin şehidi **AGİT** yoldaşdır.

MAHSUM (AGİT) YOLDAŞ: ÖZGÜN HALK İRADESİNİ BİR KİŞİYE SİĞİRMANIN SEÇKİN ÖNDERİ

Mahsum yoldaş başından sonuna kadar tüm bu şehitler zincirinin beyin ve yureği olmasını bilmiş, yine tüm halkın yureğini ve beynini bir kişiye sığdıracak güce ulaşmış büyük bir insandır. Bir kişiye oğur onur niteliklerine ulaşabilmiş yucelik ve yigitlik sıfatlarına layık olabilir. Boyası bir gerçekliği yaratmış bir kişi ölümünden bahsetmek ne kelimelidir. Yaşamın en soyusuz içinde erimisi onun ta kendisi olmuş bir olabilir mi? Ege yaşam sayısız niceğin kısa bir zaman ateğinde bir araya gelmesi. Bu onun bir

bir süre sonraki adı da ölümdür denebilir. Ama eğer yaşam evrenin sonsuz bir kavramı ise insan soyunun gelişim halkalarının son suzluğu olarak ele alınacaksa yaşamın bu soyul kavramını kişiliginde abideleştirilmiş birinin ölümünden söz edilemez. Böyle bir kişiliğe ve ondere sahip olan halkımız da O'nun şahsında gerçekte şahit bir dille ve silimsizliğe ulaşmıştır.

Halkımız ve Partimiz'in anlamı bu olan Mahsum yoldaş ulusal direnişte partilemeyi sağlayanları da en başında yer alıyordu. İnancın insanın örgüt ve eyleme dönüşmesi onda en soyul bir merhaleye varmıştır. Sanki yarının özgür halk yaşamımızla sevelecek ve sayılacak ne varsa hepsi O'nun kişiliğinde somulasmış dile gelmiştir. O bugünün her türlü imkancılık ve imkansızlıklar ortamında bile böyle bir evladı olan bir halk ve böyle bir kahraman yaratılan bir Hareket yaşamalı ilerici insanlık O'nun kendisi arasında mullaka yer vermeli dedirtecek bir soyul luğu ve çekiciliği temsil etmekteydi.

Bir yılın barbar bir egemenliğine karşı yedi yıl gibi bir süre bilincini hiç kararmadan yuceliğini hiç susturmadan silahını hiç elden düşürmeden ve yaıcın dağılardan inmeden savaşı sürdürmek az görülen olaylardan biridir. Bütün bunları yaparken bir an bile yiginci kapılmak bir yana her geçen gün özgürlük halk ve geleceğe oncuye layık bir buyutmayı yaratmak yine az görülen bir şeydir.

TC'nin O'nu PKK'nın celiadı olarak lanse etmesi Kurdistani halkının O'nun şahsında nasıl keskin bir kılıca sahip olduğunu kendileri ile iltiraf etmesinden başka bir şey değildir. İnsan yaşamında liziksel imha her zaman mümkündür. Ama eğer bir insan halkın iradesi ile bulunmuş ve bu iradeyi her koşul altında hakim kılacak bir güce ulaşmışsa onu imha etmek asla mümkün olmaz. Gerçek şu ki HZ Altın elindeki Zulhikar neyse Mahsum yoldaş da halkımızın elinde odur. Bu kılıç bir kez edinilmişdir. Düşman O'nu yere düşürmekle büyük bir zafat kazanmış zannedebilir. Ama her zaman olduğu gibi nasıl bir yanılgı içinde olduğunu çok geçmeden anlayacaktır. Silahımız elimizde dir hem de bütün paraklığı keskinliği ve çekiciliği ile don olduğu gibi bugün de bu silahlara savaşıyor düşmana amansız darbeler vuruyoruz. Ama bu kılıç kahredici darbelerini asil burdan sonra vuracaktır.

Partimizin ve halkımızın bu eşsiz evladı aynı zamanda yurteverlik enternasyonalizmi bilincine iradeyi teorile pratiği saygıyla sevgiyle olgunlukla ataklığı alçakgönüllülikle yuceliği tepeden ırnağa birleştirebilen bir onderdi. Böyle bir değeri yaratılabilmek PKK ve Kurdistani halkı açısından bir zafatdır. PKK ve halkımız onunla gurur duyuyor. Biz O'nun anlamını birinci yıl şunu yedinci yıl da şunu yapı diyerek niceliklere sığdırma gibi bir duruma düşmeyeceğiz. O'nun KUKH'nin onderlerinden olarak yaşadığı yedi yıl Partiyi halk direniş tarihimizde yedi yuzylık hukmedecek bir yasağıdır. O'nun büyük acıları ve çabaları engin fedakarlık ve cesaretle yuceliği kişiliğini Partisine yoldaşlığın s dakatın en büyük örneği olarak sunması gibi eğer yoldaşları da bunun anlamını ve değerini yeterince kavrayıp onu başka bir tanıma uğratmamak ve hiç bir gerekçe ile geriye donuşu kabuiletmeleri için gereken olağanüstü cabayı göstermeleri de kişiliğin onu muzdeki yıllara böyle yansıyacağı kesindir. Mucadele yollarını nasıl yaşadı, nasıl gelişmelerle dopdolu geçirdi bunlar da fazla anlamayacağız.

O PKK'nın zengin mucadele toprağında en

erkenden boy veren, en sağlıklı ve verimli yetilen İtalianlardan biriydi. 1979'da mucadeleye böyle başladı. 1980'de bu İtalian toprağı daha derinden kok salarak düşman üzerine atakları yapmaya başladı. Bu yıllarda Batman'da ve onı komşu alanlarda halkımızın direniş tarihini durdurmaya çalışarak fedakarlıklarını karşı mucadelede artık en başında yer alıyordu. MHP'li laşist milisleri olduğu kadar daha yıllarda jandarması ve polis zulmüne karşı da doğrudan silahlı mücadelede tereddüt etmedi. Bunu yerel alandan çıkarak ulusal bir alımla donuşurken için bilmek bilmeden bir çabıyla didindi. Yurt dışına çıkış hareketini de yine insan emeğinin en soyusunu sergileyerek en ulak bir rahatsızlığa düşmeden yine en ulak bir inançsızlıkla belirlisi göstermeden ve ükneye güçlü bir yeniden donuşun umudunu dopdolu yaşayarak gerçekleştirdi. Mahbede donuş hareketinin de en onunderdi. O bunu gerçekte bir kahramanlık ruhu ve havası lere özgü bir adanmışlıkla yaptı. Boyası bir donemde ükneye yeniden donuş hareketine bu kadar büyük bir beyin ve yurek gücü ile karşılık vermeye başka ne az verilebilir? Mahsum yoldaşın da başında yer aldığı yeniden donuş ve devrimci direniş yükselme alımı başarıyla gerçekleştirildi. Ama çok sıkıntılı ve acı bir süreç sonucunda, lürlü olanaksızlıklar, ihaneller ve saldırılar göğüslenerek Evel O' çok az kişinin cesaretiyle, bilinenlik gorkemli yuruyuşu bir grup yoldaş ile birlikle başarıyla tamamladı.

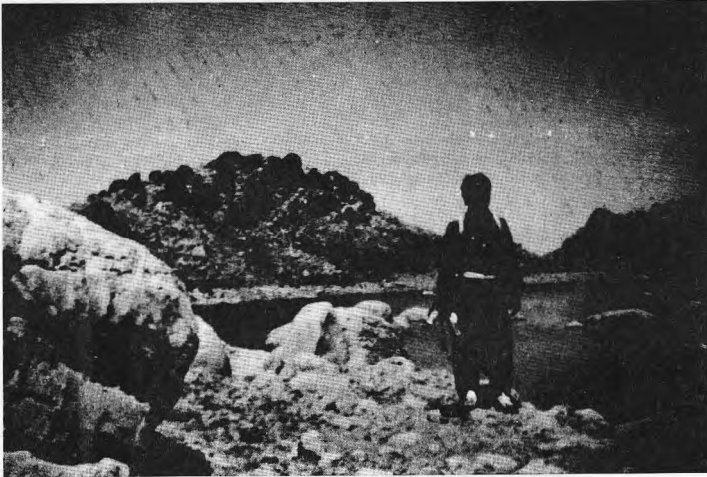
Artık ülkenin ve halkın nabızı ele geçirmişti. Ama sınır tanımayan düşman birlikleri ihaneller ve dostluk adına sure gelen vicdansızlıkların bu nabızı iyice yayılatıldığı görülmüştü. O bu halkı dirilecek hayali soyunun ne olduğunu ve bunun hangi kaynaktan alınması gerektiğini çok iyi tanımış bir Hareketin elemanıydı ve bunu artık iyi biliyordu.

Partimiz Kurdistani'nin semalarında bir şimşek gibi çakan 15 Ağustos 1984 şanlı ilmini gerçekleştirdiğinde O yine onunderdi. Yurutulan çabaların halk ordusunun nüvesi olan HRK biçiminde somulasması ve kalıcılaştırılmasında belirleyici roller oynadı. Bu alımla birlikte başlayan yeni kahramanlık dönemine ve bizzat HRK'nın kendisine devrimci rol ve pratiği ile adeta damgasını vurdu. O yasayanları ve şehitleri ile bu dönem kahramanlarının tarihsel temsilcisi ve rehberi idi. Kurdistani tarihini bu kadar kısa sürede yenilenmesinin, düşünsel gücün gelişimine bağlı olma gerçeğini derinliğine kavramış ve bu alanda da hayranlık yaratacak bir derinleşmeyi kendi kişiliğinde yaratmayı başarmıştı. Herhangi bir biçimde düşünme ve yazma değil mucadelemin en temel ve karmaşık sorunların çözümüne ulaştırma için düşünme ve yazma konusunda büyük derinlik ve emekle gerçekleştirebilecek bir yaklaşımla sergilenmekteydi.

O ülkemizde bagimsiz ve özgür yaşamı yazı yazamaz ve konuşamaz tek yaşamı olduğu bir kanun düzeyinde yaşayanlar yazı yazamaz ve konuşamaz. En anansız zulmün lakları bir değeri. Bir kişiye bu tarafsız tarihimizin ardında yatan her bir yuceliğin kılbulenilen mullecilemeye karşılık ne pahasına olursa olsun ülke topraklarına kılık salmanın en kararlı savunucusu. O özgürlük sayılı Kurdistani tarihini bu kadar kısa sürede yenilenmesinin, düşünsel gücün gelişimine bağlı olma gerçeğini derinliğine kavramış ve bu alanda da hayranlık yaratacak bir derinleşmeyi kendi kişiliğinde yaratmayı başarmıştı. Herhangi bir biçimde düşünme ve yazma değil mucadelemin en temel ve karmaşık sorunların çözümüne ulaştırma için düşünme ve yazma konusunda büyük derinlik ve emekle gerçekleştirebilecek bir yaklaşımla sergilenmekteydi.

Partimizin bir mücadele ilkesi olan bu inancın en tutarlı biçimde hayata geçirilenlerin başında gelmekteydi. Defalarca yurt dışına çıkması rağmen O bu zemindeki yaşamın bir devrimci için tatminsizliğini derinden duymuş, özgürlük mücadelesini ülke topraklarında yükseltmeye olan büyük özlemini Kürdistan'da doruklarında yoğunlaştırdığı mücadelesi ile gidermiş; bu konuda çok soylu bir örnek sergilemiştir. Böylece O, yurtseverliğin ve devrimciliğin Kürdistan'daki mücadelesinin neler olduğunu, direnişin gelmiş olduğu seviyeden geriye dönmesi ya da düşülmesinin ihanet olduğunu, bunu yapanlara yaşam hakkı tanınmayacağını kendi pratiğiyle çok somut bir biçimde ortaya koymaktaydı.

Mahsum yoldaş, Parti anlayış ve laikliğinin hayata geçirilmesi ve partileşmenin en yılmaz bir savaşçıydı. Bu konuda en yaratıcı, en kararlı ve en verimli çabayı sergileyen oydu. O'nun temsil ettiği Parti çizgisine büyük inanç ve bundan kaynaklanan yaratıcı ve kararlı çaba olmaksızın bu çizginin hayata geçmesi ve hele gelişmesi söz konusu olamazdı. O, çizginin uygulanmasında lafazanlık, amatörlikte ısrar, sağ yorumlar ve çizgiyi düzenin sınırlarına doğru çekme anlayış, tutum ve çabalarıyla sürekli mücadele halindeydi ve bütün bunlara karşı takındığı ulaşılmaz tutumla Parti gelişiminin önünün tıkanmasına hiçbir zaman olanak tanımadı. Özellikle Parti yönetim kademelerinde birtakım kadrolar düzeyinde ortaya çıkan, sorunları aşma yerine polemik yapma, "canlı somut pratiğin üzerine yürüme yerine izahçılığa sapma", şemalara ve formüllere sığınmayı sonuna kadar red ve mahkum etti. Hangi düzeyde olursa olsun ortaya çıkan, işleri geliştirmeme, savaşmama, Partinin gelişimini tıkama anlayışlarına karşı soylu bir parti savaşçılığı yürüttü. Parti çizgisini uygulamama durumunda olan ögelere karşı, Partinin pratik direnişini gerçek anlamıyla omuzlayan önder bir konum dayatarak, gelişmeyi sürekli kılmasını bildi.

O, örgütsel insanın can alıcı bir gelişme döneminde bir kısım sorumlu kadroda ortaya çıkan yüzeysel, şematik ve bürokratik eğilimlerin yarattığı tehlikeye önlemle eğildi ve bunun aşılması için yoğun çaba sarfetti. Gerçekte, özellikle de bu dönemde Parti anlayışına, ruhuna ve değerlerine karşı işlenen en büyük bir suç olarak değerlendirdiği, işleri kötü yönetme ve kötü savaşçılığa karşı, taktik ustalığı ve yönetimde en arzulanan bir derinleşme ve yetkinleşmeyi kendinde yaratarak, en anlamlı bir gelişme yolunu tutturabildi. Parti Önderliğinin "güçlü merkezleşme" çağırısına en uygun ve yeterli cevabı veren de yine oydu. O'nun pratiği "nasıl güçlü merkez olunur?" sorusuna gereken cevabı vermiş ve çözüm yolunu göstermiştir. Bu, halen böyle bir çaba içinde olanların örnek alabilecekleri tek tutum ve tek ölçüttür.

O, Parti Önderliğine yardımcılığı lafla değil, gerçekten yük omuzlayarak yerine getirmiş; görevinin adamı olduğunu kanıtlamıştır. Partiyi hep güç veren, onu sürekli rahatlatan kişiliğiyle, PKK'de şekillendirilmek istenen militan tipin bir simgesi olmuştur. Tüm militanların ulaşmaları gereken ölçüler O, yaşama dönüşümleri başarabilmiştir.

Mahsum yoldaş, Parti ahlakını temsil etmede, önderlik ve militanlık iddiasındaki her arkadaşın örnek alacağı bir mücadele yaşamı sergilemiştir. Yoldaşlarına karşı dai-

ma saygılı ve geliştirici olmuş, temel konulardaki anlaşmazlık ve kararlarda yanında, hata ve yetmezliklerle mücadelede olumsuzluğa mazeme sunmayan, sektelektikten uzak, son derece olgun ve yapıcı, örnek bir tutum sergilemiştir. En zor koşullarda bile parti yaşamını zengin ve coşkulu kılmış, gelişimde sınırları tanımayan kişiliği her türlü bunalım teorisinin ve bunu temsil eden yapıların kofluğunu ortaya koymuştur. Bu kişilik, kararlılık, yetenek ve öz güç unsurunun birde sonsuz bir gelişme gösterebileceğini ispatlamıştır.

Parti çizgisinin doğru ve yetkin uygulanması her türlü başarının anahtarıdır. Mahsum yoldaşın askeri alandaki başarıları bunun en dolaysız kanıtıdır. Mücadelenin her alanına olduğu gibi, O'nun bu alana el atışı da derin bir kavrayış ve soylu bir emek temelinde olmuştur. Mücadelenin askeri alanına ilişkin teorik, örgütsel ve eylemsel çabaları, 15 Ağustos atılımı ve en son olarak da 1986 Bahar Taaruzunda doruğuna ulaştı. Askeri çizgiyi ve askeri sanatı derin bir biçimde özümseyip uyguladı ve yine aynı öze uyguladı.

Şüphesiz yok ki böylesi bir yaşam, PKK'nin bir doruğu, temel bir ölçütü olarak görülmek ve bir emir olarak uygulanmak zorundadır. Eğer PKK'de derinleşmek isteniyorsa, o'nun bu özellikleri gereği gibi özümsemeli ve uygulanmalıdır.

Böylesi bir kahramana sahip olmak başlı başına bir değerdir. İleride bu konuda çok daha fazla şeyler söylenecek; diğer direniş şehitlerimiz gibi bu şehidimizin anlamı da yerli yerine konulacaktır. Ama ana hatları ile dahi belirtildiğinde görülmektedir ki Mahsum yoldaş, Partinin teorik ve pratik gelişiminde sadece bir kilometre taşı değil, birkaç kilometre taşı olabilen, bu gücü gösterebilen bir yoldaştır. Partiyi ve ulusal direniş tarihini her atılımda önemli bir evreye ulaştıran, bunu yaparken de cesaret, fedakarlık, alçakgönüllülük, olgunluk, gençlik, esneklik, kararlılık vb. gibi Parti yaşamımızın tüm özelliklerini kişiliğinde temsil eden bir değerdi. PKK ile

larını baştan başa kızıla boyadığı, PKK olgusunun devir açan sarıntılarını dört bir yanda duyurduğu bir aydır. Mayıs ayı Kürdistanı in yüce direnişçilerinin, şehitlerinin ayıdır.

Kürdistan tarihini, toplumsal gerçeğini, verilen mücadeleyi ve yaşanan anıyı duyanlar ve anlayanlar, bu ayda, çok anlamlı ve tarihsel gelişmeleri yaşadığını, büyük zaferlerle karşılaşmaları gereken kayıplarını verdiğini; derin acılarını duyulduğunu, ama kin ve öfkenin de yerli-göğü sarsan yanardağlara dönüştüğünü bilirler. 1977'den bu yana PKK ve Kürdistan halkı baharı ve özellikle de Mayıs'ı böyle yaşamaktadır.

Partimizin direniş tarihinde muazzam zorluklarla savaştığı, 1977'de Haki yoldaşın ideolojik oluşturm kalıcı bir pratik atılımı dönüştürülmesi için nefes nefese yürüten bir mücadele döneminde şehit verdik. Haki yoldaşın anısını unutturmak ve adını kitle hareketine yansıtmak için dışını ırnağın takarak direnen Hareketimiz, diğer büyük şehidini de 1978 Mayıs'ında verdi. Evet, Halil ÇAVGUN yoldaş bu mücadelede şehit edildi. Ama onun anısının da daha sonra Hilvan ve Siverek direnişlerinin yaratılması ile karşılaştığı iyi bilinmektedir. Hilvan, Siverek direniş sürecinde halkımız ve Partimizin en seçkin evlatlarından birçokları peşpeşe toprağa düştüler. Ama aktıkları kanları Kürdistan'da boy veren Bağımsızlık ve Özgürlük ağacını daha da büyüttü ve güleştirdi.

12 Eylül faşizmine karşı yaratılan Gab ve Bloka direnişleri ile onun kahramanları, tarihimizin ancak direnişle gelişebileceğini kanıtlıyorlar; teslimiyet ve ihanete ölümcül darbeler indiriyorlar. 1980'lerin başlarında emperyalizmin bölgeye yüklediği dönemde devrimde ısrarımızın ve devrimci yaşamımızın bedeli olursak da yine birçok yoldaşımız şehit verdik. Bu şehitler yurt dışında kötü bir müteciler grubu durumuna düşmememizin, aksine güçlü devrimcileşmemizin kaçınılmaz bedelleriydiler. Ama aynı zamanda onlar Partimizin uluslararası alanda devrimci bir Parti olarak tanınmasının da temel ve yeni bir kilometre taşı olurlar.

Düşmanın mücadelemizi içte ve dışta boğmaya ve etkisiz hale getirmeye çalıştığı bu dönemde, görkemli direnişler sergileyerek onun çabalarını boşa çıkaran zindan direnişleri ve şehitlerimiz, dönemi düşmanın beklentilerinin tam tersi bir duruma çevirerek, direniş mücadelemizin daha da boy verip perçinlendiği yeni bir aşamayı başlatmasını bildiler. Direniş tarihimizin en büyük kahramanları bu zorlu zindan direnişleri içinde boy verdi ve Partimizin bir kısım değerli önderleri ve kadroları bu direnişlerde şehit düştü. Partimiz, onların anılarına mücadeleyi bir daha sökülüp atılamayacak bir biçimde ülke topraklarında kökleştirerek; 1983-84 ve daha sonrası atımları gerçekleştirecek karışık verdi.

Eğer halkın davası kararlılıkla yürütülecek ve doğal sonucuna götürülecekse, 12 Eylül faşizmi gibi bir rejimin "kurumlaştım, pekiştim, demokrasiye dönüşü başarıyla yaptım" demesine olanak tanımamak, faşizmin meşrulaşmasına ve rahat bir iniş yapmasına müsaade etmemek gerekiyordu. İşte, 15 Ağustos şanlı atılımı bu gidice "dur" demek için sömürgeci faşizmin başında bir balıyoz gibi patlatıldı. Artık yeni bir dönem açılmıştı. Ama bu büyük direnişler, elbetteki büyük olanaksızlıklara boğuşularak ve büyük kayıplar göğüslenerek gerçekleştirilmekteydi. Talihmiş 1985 kışı ve sonrasında, çok kan verildi. Ağrı Dağı'ndan Dersim'e, Adıyaman'dan Hakkari'ye kadar ülkemizin bütün alanlarında büyük direnişler yaratıldı ve soylu kahramanlık örnekleri sergilendi. Tüm bunlara rağmen Partimiz, yaşadığı o büyük acı ve kayıpları, önderlik ettiği Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanı ile Kürdistan halkının eline bir kurtuluş bayrağı ve silahı olarak tutuşturmayı başardı.

Sağlanan bu gelişmelerin kesintiye uğratılması büyük önem taşımaktaydı. Düşman, başlatılan atılımın gerisini getirilemeyeceğine dair umutlar besliyor, bir an önce sonuç almak için hain pusular kuruyor, gelişen direniş ile önderlerini bu pusularda imha etmeye çalışıyordu. Ama bu Hareket ve onun temsilcileri, her dönemin adını getirmesini ve her zor anı bir gelişim anına dönüştürmesini biliyorlardı. Amansız bir mücadele içerisinde geçen tüm yılın, gittikçe güçlenen, süreklilik kazanan ve örgütsel bir güce dönüşen yıllar haline getirilmesini başarmışlardı. 1986 Bahar Atılımı ve Agit yoldaşın son şanlı eyleminde bu gerçek bir kez daha dile geldi.

1986 atılımı, ulusal direnişle ve partileşme süreciyle yaratılan, düşmanın tüm umut ve planlarını suya düşüren bir atılımdır.

Bunu gerçekleştiren PKK artık, halkın kendisine sonuna kadar onay verdiği kesinleşmiş ve zafere garantilemiş olan bir PKK'dir. Kurtuluş yolunda artık hiçbir gücün hiçbir gerekçeyle engelleyemeyeceği sağlam bir yürüyüş zemini doğmuştur. Başlatılan özgürlük yürüyüşüne daha geniş kitlelerin katılımı sağlanmış, atılan sık ve pekimsiz adımlarla bu yolda önemli mesafeler katedilmiştir. Düşman, bu yürüyüşün önünü kesmek için çok büyük önlemler aldı. Partimize yönelik olarak yürüttüğü imha savaşında yüze yakın yoldaşımızı katlederken bir kısmını da esir aldı. Milisliği görülmemiş boyutlara ulaştırdı ve Kürdistan halkını birbiri ne kadar çok için her türlü özel savaş yöntemini uyguladı. Yine yurt dışında ve ülkemizin diğer parçalarında her türlü entrika ve komployu sonuna dek yaptırdı. 1986 atılımının gerçekleştirilmesi için narsızcan tüm bu çabalarına rağmen, Agit yoldaşın önderlik ettiği bir gelişme bu atılım Ulusal Kurtuluş Cephesinin birinci yoldaşının adına yarası bir ölçüde gerçekleştirildi.

86 Newroz atılımında daha şimdiden seçkin bir yer edinmiştir. Bu atılımın bağımsızlık mücadelesinde yeni bir kilometre taşı olduğuna şüphe yoktur.

Partimizin geçmiş ve ulusal direniş tarihini daha derinden tanıyan düşmanın imha seferlerini de keşif ve saldırı vermesi bir yana, direniş yavaşlamış daha geniş alanlara yayılmış olduğunu, dost ve düşman tüm güçlere göstermiş. Sömürgeci devletlerin Agit yoldaşın yoldaşlarını ve etkileri güncen bugüne yaşatan gelişmelerin gerçekleştiğini bu yoldaşın ayakta olduğunu söylemek mümkündür. Daha direniş seferlerinde kan kurmadan Adıyaman'dan Dersim'e, Başcan Maras'a ve giderek yurt dışına kadar ülkemizin dört bir yanında direnişlere getiren direniş atımları gerçekleştirildi. Başarısız ki bu kapsam ve muntazamlıktan 15 Ağustos atılımını çok aşan bir gelişmedir. 28 Mart'tan 28 Nisan'a uzanan bir ay içindeki eylemlerin yoğunluğu, başarıları, cadının büyüklüğü ve en az kayıpla gerçekleştirilmesi, çok açık olarak artık ulusal direniş tarihimizin en seçme önderine yitire bile kesintiye uğramayacağı, direniş ateşinin söndürülmeyeceğini aksine daha da güçleceğini ortaya koymaktadır. Başarısız ki tarihimizin bu biçimde gerçekleştirilmesinde Agit yoldaşın çabaları ve yoldaşlığı belirleyici önemde olmuştur. O'nun kişisel yitisi Partimiz ve halkımız için büyük bir kayıptır; ama Parti yaşamında yaşadığı kayıplar O'nun bireysel maddi bir varlık olmanın çoktan çıkarmış, Parti ve halk yaşamının canlı, yaşayan bir parçası haline gelmiştir. Biz at kendiyi eylemi olduğu kadar onun anısına direnen Kürdistan'da bu gerçeğin en dolaysız kanıtıdır.

O halde bundan sonrası için ne söyleyebiliriz?

PARTİ VE HALK AGİT YOLDAŞI HEP SAYGI VE SEVGİ İLE ANILACAK: ONA OLAN VEFA BORCUNU AGİTLESERK ÖDEYECEKTİR

Halkımız evlatlarını çok sever ve onlara çok düşkündür. Toplumun en geçmi kurumu olan ailesi ve onun en değerli oğası olan çocukları üzerine aceta tırer, kendisine çok az şey sunan geri bir ulusal ve toplumsal yapıda halkımız, evlatlarına, onları geleceğe bağlayan tek bağ gözüyle bakar. Bunun için de onları yurt içinde yetiştirmek ister. Çocukları için mutlaka bir şeyler yapmak halkımızın yaşamının tek gayesi gibidir. Anlayışla ve saygıyla karşılanması; ama asla yeterli görülmesi gereken bir durumdur bu. Halkımız, evlatlarını yetiştirmeli, büyütmeli; onları sevgi, saygı ve bilinçle donatmalıdır. Ama asla bununla yetinmemelidir. Ülkemiz, tarihsel bir dönem, bir büyük devrimin mahşerini yaşıyor. Burada değerler yücelmek, bu mahşerin gereklerini karşılayacak kadar büyümek zorundadır. Halkımız şimdi yeni tip evlatları kara karşıyor. Bunlar yalnız bir aileye değil, bütün bir halka ve ulusa, giderek tüm ilerici insanlığa mensup olan evlatlardır. Halkımız, bu yeni evlatlarını iyi tanımalı ve anlamalı; onları kendi evlatlarını da üzerinde tutarak bağına basmalıdır. Onlara kendi çocuklarını katmakla tereddüt etmemeli, yeterli olmayan eski evlat anlayışını bu yüceltme, bilince ve kavrayışa mutlaka dönüştürmelidir. Halkımız, en büyük sevgiyi, ona olan bağlılığını şehadetiyle kanıtlaması olan bu yeni evlatlarına vermelidir. Şiirini ve ezgisini, bundan böyle onlar için dile getirmeli, adlarını yeni doğan evlatlarına vererek nesiller boyu yaşatmalıdır. Onların tüm özelliklerini yeni yetiştirdiği kuşağa, bir okul ter-

biyesi biçiminde maletmelidir. Artık bütün büyük valanşevler ve insanlık değeri onların adlarını ve benliklerini katkılarını bu okullardan yetiştircek. Kürdistan'ın oğulları ve kızları bu temelde milyonların yüreği ve beyni olmasını bileceklerdir. Halkımız bundan böyle her gün birkaç kuruş peşinde yitirdiği evlat acılarını değil, ulusal kurtuluş mücadelesinde her gün daha fazla büyüyen soylu evlatlara sahip olmanın gururunu duyacaktır. Evet o, öz evlatlarını böyle bir gelişim yoluna sokarak şehitlere olan vefa borcunu mutlaka ödeyecektir. Bunun için zorlanma ne kelimeye? O, bunu en büyük gönüllülük ve içtenlikle yapmak zorundadır. Yüzüyllerin utancından sıyrılacak ve insanlık alemi içinde onurlu bir yer edinmek başka türlü nasıl mümkün olabilir? Ama halkımız bu kahraman evlatlarını kendisi için yaptığı büyük hizmetlerin bilincindedir. Onların kendisine layık değerler olduğunu, yaşamlarının kendi yaşamı, taşıdıkları ahlakın kendi ahlakı olduğunu görmekte ve bilmektedir. Artık hiçbir güç bu değerleri halkımızın elinden söküp alamaz. Bu direniş şehitleriyle halkımız, şimdi her geçen gün yenilenen ve gelişen bir halk olma gerçeğini yaşamaktadır. Bu nedenle halkımız, öncülerini kendilerine geldiklerinde, onları yeni ahlakın ve yaşamın temsilcileri olarak başına basmakta tereddüt etmemektedir ve etmeyecektir.

Düşman ağır baskılar, soysuz uygulama ve tekinlerle halkımızı öcünden uzaklaştırmaya çalışmakta; onun sesini duymaması, çağrı ve emirlerine uymaması için her türlü yonteme başvurmakta. Ama hayırlı Halkımız bir parçaya bile bölünse bu alçaklığı kabul etmeyecek; özgürlük şehitlerinin çağrılarını bir emir olarak uygulayacaktır. Çünkü o, aydınlık geleceğe ancak şehitlerin anısına dayanarak, onların gerideği köprülerden geçerek ulaşabilecektir.

PARTİMİZİN EVLATLARI VE DEĞERLİ MILİTANLARI!

Direniş şehitlerimizin anıları, tüm özellikleri, davranış ve sözleri Partimizin bütün mensupları için bir çağrı, emir ve talimat olarak anlaşılmalı ve hayata geçirilmelidir. Dahaiyye günden başlayarak direniş şehitlerinin omuzlarında yükselecek Partimizin bu acısı ama soylu gelişimi. Agit yoldaşa birlikte zıvıye ulaşmıştır. Bu aynı zamanda parti yaşamı ve ahlakını kendisi; onun tek geçerli yorumu ve uygulanması; ideolojisi ve pratiğinin doğrulanmasıdır. Bugün Partiye dayatılacak tek yaşam, mücadelemizin ve parti binamızın köşe taşlarını oluşturan direniş şehitlerimizin yaşamıdır.

PKK'nın oluşumunu, O'nun teorik ve pratik birlikteliğini iç içe ören temel halkalar işte bu değerlerdir. PKK, herhangi bir gelişmeyi değil, kanla çizilen bir gelişmeyi esas almaktadır. O, şehitlerin anısına bağlılıktan, öncünün daha ileri bir yaşamı sergilemesi ve kendisinde aşama yapmasını anlamaktadır. Bu değerlerin sağ ya da sol, yetersiz ya da hatalı bir yorum, en soysuz bir çıkışın ve yaşamın Partiye taşınması anlamını taşır. Bu nedenle, öncülük halinde bulunanların kendilerini şehitlerin kanıtlanmış devrimci değerlerinin bir bileşkesi haline getirmeleri zorunludur. Öncülerin, başta direniş şehitlerimiz karşı ödemeleri gereken borç olmak üzere, yerine getirmeleri gereken görevleri geçmişe yata- rtmıştır. Ama direniş kahramanlarının yaptığı kazanımlar nedeniyle dayanılan zemin de geçmişle kıyaslanmayacak kadar güçlenmiştir. Her biri yolumuzu aydınlatan bir meşale olan bu değerlere sahip olduktan sonra yürümek isteyenler için yol artık son derece aydınlanmış ve kolaylaşmıştır. Fakat Bağimsizlik ve Özgürlük yoluna çıkanlar yürümek, hem de en devrimci tarzda yürümek zorundadır. Hareketin sürekliliğini sağlamak ve çapını büyütme için varılan aşamadan geriye düşmek şarttır.

Partimizin militan özelliklerini geliştirmek için bugün, Partimiz içinde büyük bir savaşın verilmektedir. En yakıcı sorunlarımızdan olan kadro ve militanlarımızın taktik komutanlar haline gelmesini zorlaştıran birçok engel vardır. Halkımızın doğru kararlar alan, uygulayan ve sürekli çalışan bir komuta merkezine olan ihtiyacı ortada iken; ve yine Parti Önderliğimiz bunun zorunluluğunu tüm yönleri ile ortaya koymuş, Partimiz bunu bir karar düzeyine çıkarmış olmasına rağmen, Partimiz içinde erimemiş, sınıf temelleri, ideolojik ve politik düzeyleri farklı olan bir kısım ögelelerin içine girdikleri tutumlarla bilecek yavaş bilemeyecek bunu zorlaştırmaları söz konusudur. Oysa; bunca soylu bir mirası temel alan bir hareket içinde değil bunların yaşanması, ona cesaret edilmesi bile kişiyi çok güç durumlarla düşürmeye yeterlidir. O halde böylesi

durumları düşmemek, düşülmesi halinde bile son vermek ve bu yüce şehitlerimizin kanlarına layık olmak bir emirdir.

Partimiz, önmüzdeki dönemi hazırlamak için içinde ve dışında yoğun bir çaba sarfetmektedir. Özellikle Parti içinde, geçmişini en üst düzeyde değerlendirmeye, hataları, sevaları, kazanımları ve kayıpları ile bir kez daha iyice kavramaya çalışmaktadır. İlerde yeterince bilince çıkarıldığında daha iyi görülecektir ki, sayısız verilerle dolu olan bu geçmiş, geleceğimizin garantisidir. Ve arzulanan geleceğe ancak, şehitlerimizin anılarına dayanarak varılabilir. Partimiz, önmüzdeki dönemde bunları bir yaşam ilkesi olarak, konferans ve kongre kararlarıyla Parti yasaları haline getirecek, şehitlerimizin yasamları, direnişleri ve anılarını mücadelesinin her alanında çözümlücek tek güç ve ölçüt olarak geliştirmeye devam edecektir.

Diğer şehitlerimizin olduğu gibi, içinde bulunduğumuz direnme döneminin önderlerinden Mahsum yoldaşın yaşamı ve mücadelesi de bu konuda hayati derslerle doludur. 1980 ve özellikle 15 Ağustos sonrası direnişimizi yeterince ve doğru değerlendirebilmek; aynı biçimde gelecekte dayanılacak güç kaynaklarımızı ve yönelimlerimizi sağlıklı bir biçimde belirleyebilmek için her şeyden önce pratikte kendini kanıtlamış değerlerimizi, şehitlerimizi doğru ve yeterli bir biçimde anlamak, yorumlamak zorunludur. Mahsum yoldaş, açık ki çok iyi anlamamız gerekenlerin başında gelmektedir.

O halde Agit yoldaşa somutlaşan neydi?

Her şeyden önce O, silahlı direnişimizin en

«Halkımız ve Partimiz için anlamı bu olan Mahsum yoldaş, ulusal direnişte partileşmeyi sağlayanların da en başında yer alıyordu. İnanç; inancın örgüt ve eyleme dönüşmesi onda en soylu bir merhaleye varmıştır. Sanki yarının özgür halk yaşamımızda sevinecek ve sayılacak ne varsa hepsi O'nun kişiliğinde somutlaşmış, dile gelmiştir.»

önde gelen bir önderi ve kurmayı idi, O'nun bualandaki faaliyetleri son ana kadar geliştirilmeye çalışıldı; faaliyetlerin başında geliyordu. Partinin silahlı kuvvetlerini oluşturma ve geliştirme çalışmalarına gereğince Agit yoldaş, ellinin üstünde kişinin örgütlenildiği bir birimde de komuta ediyordu ve son aylarda sürekli bir savaş içerisinde geliştirmeye çalışıldı; bu birim faaliyetleri ile silahlı direniş pratiğini derinleştirmeye ve geliştirmeye çalışıyordu. Ortaya çıkan gelişmeler ve yaratılan kazanımlar, bu pratiğin gücünü ve doğruluğunu kanıtlamıştır. Bundan sonra yapılması gerekenler, bu kanıtlanmış pratiğin kendisi tarafından ortaya konulmaktadır; Kürdistan'daki devrimci savaş birlikleri, artık, sayıları ellinin üzerinde seyretmesi gereken bölük seviyesindeki Partizan birlikleri halinde ülkede adım adım geliştirilmek ve yaygınlaştırılmak zorundadır. Bu, yürüttüğümüz devrimci savaşın gerçeklerinin dayattığı bir zorunluluk olduğu kadar, Agit yoldaşın bir emri ve O'nun anısına bağlılığın bir gereğidir. Kendi yaşamı ve pratiğinde bunu gerçekleştirmiş bir önderin anısına başka türlü cevap verilemez.

İkinci olarak; O, savaşımızın içinde gerçekleştirdiği büyük zorlukları ve olumsuzlukları tam bir cesaret ve engin coşku kaynağına dönüştürmeyi başarmıştı. O'nun kendi pratiğinin gücünü ve geliştirici özelliğini kanıtlayarak bu savaş üslubu, önderlik iddiasındaki tüm devrimci kadrolar için vazgeçilmez önemdedir ve bu mutlak suretle kazanımlarını kendilerine maletmeleri gereken bir özellikti. Yoldaşlarına saygı ve sevgiyle dolu, onlara sürekli cesaret veren ve coşturan bir önderlik en büyük ilerletici ögedir. O halde devrimci yaşamı kendi şahsında bu kadar çekici kıla-

mış olan Agit yoldaşımızın anısı, bu konuda da, gereği mutlak yerine getirilmesi gereken bir emir olarak anlaşılmalıdır.

Üçüncü olarak; Agit yoldaş, teorisi hayatın gerçeklerine uygun olarak yorumlamayı, onu yaratıcı biçimlere dönüştürmeyi başarmış bir yoldaştır. Son yazılarında açıkça görülebildiği gibi O, Kürdistan devriminin gelişimine uygun olarak kendi gelişimini de adım adım yaratmış ve gereken yetkinleşmeyi sağlamıştır. Bir başka deyişle O, teori ve pratiğin en anlamlı bir biçimde birleştirilebilir önderliğinin seçkin bir temsilcisidir. Önderlik iddiasında bulunanların onun şahsında görmeleri ve kendilerini de somutlaştırmaları gereken temel özelliklerden biri de budur. Teori ve pratiğin doğru birliği, kaynaştırılması, onun sağ ve sol yoramlardan kurtarılması ve bütün bunlarda derinleşme olmaksızın devrimciliğe, önder niteliklere ve başarılı faaliyetlere ulaşmak olanaksızdır O nedenle bütün partililerin, Agit yoldaşın başarıyla temsil ettiği bu özelliği kendilerinde yaratmayı ve yetkinleşmeyi bir emir olarak anlamaları zorunludur.

Dördüncü olarak; Partiyi koruma, provakatif ve tasfiyeci çabalara karşı tutum konularında da O, yine en kararlı, ezici ve sonuç alıcı bir pratik sergilemiştir. Agit yoldaş, hangi zeminde ve hangi düzeyde ortaya çıkarsa çıksın tasfiyeci, bozguncu ve yıkıcı faaliyetlere karşı anında tavır koymakta tereddüt etmemiş; bunu kararlılıkla uygulayabilmiştir. Elbetteki Partimizin tüm kadrolarında bu özelliklerle savaşmalı, düşman ve yıkıcı çabalara karşı sonuç almada O'nun temsil ettiği kararlılık ve yetkinliği kendilerinde yaratmayı başarabilmelidirler.

Agit yoldaşa somutlaşan diğer bir özellik, Kürdistan koşullarında gerçek anlamı ile sahıplı olmaları, derinleştirilmesi ve yüceltilmesi gereken en temel özelliklerinden biri olan büyük yurtseverliktir. 1985 Newroz'unda kaleme aldığı anı yazısı, O'nun bu yanını çok etkileyici bir biçimde dile getirmektedir. Ama O'nun derin ve soylu yurtseverliği kendini en çok Kürdistan'ın bağrına, ve halkımızın kollarına düştüğü an ortaya koydu. Sömürgeci cehallatın öldüğünü belirlemek için yayınladıkları resimleri, O'nun kutsal Kürdistan topraklarını kucaklayışındaki sıcaklığı, belgelemekte, son tarihsel eyleminden duyduğu huzur ve rahatı sergilemekte, ülke ve halk uğrunda şehadetin en anlamlı çağrısını yapmaktadır. Evet, saflarımızda bulunan herkes ülkemiz ve halkımızı O'nun gibi sevmeli ve değerlerimize onun gibi bağlı olmalıdır. Bu onun anısına bağlılığın en temel koşuldur.

Tüm partililerin direniş şehitlerimize karşı büyük bir vefa borcu vardır. Biz bugünkü direniş çözümlerimize temelde onların çabaları, gösterdikleri fedakarlık, cesaret ve hayatlarını feda etmeleri hasasını ulaştık. Halkımız ve tarihimize de bugün, yine onların sayesinde adım adım çağımızda ad yapacak bir direnişçi konuma gelmiş, büyük bir ilerleme ve atılım göstermiştir. O halde bu kazanımların değeri çok iyi bililmek zorundadır.

Parti ailemizin bu en seçkin evlatlarını yüreklerimizin derinliklerine gömecek, aydınlık bilincimizde daima canlı tutacağız. Onlar-

la düşünecek, onlarla duyacağız. Böylece onları her an, her saat mücadelemiz ve büyük geleceğimizin içinde yaşatacağız. Bugün direniş savaşımızın gelp dayandığı taktik hat olan "halkımız iç cephe içinde örgütlenmesi, gerilla ordusu içinde savasılması" görevini, ülkeye, halka ve devrime bağlılığın bir gereği olduğu kadar, şehitlerin anısına bağlılığın bir gereği olarak da yerine getirmek sorumluluğu ile karşı karşıyayız.

Bu bilinçli yürütülen hazırlıklar, ordu örgütlenmesinin yaratılması yönünde hızla ilerlemekte; halkımızın kendi öz örgütü ile bölünmesi için, askerlik yasası çıkarma vb. tedbirler de içinde olmak üzere, gerekli araç ve yöntemler geliştirilmektedir. Gerilla ordusunun yaratılmasının gündemine koymuş olan Partimiz, bunu, parti çekirdekleri etrafında ördücek bir ulusal direniş cephesi ile iç içe yaratma çabalarını yoğunlaştırmış bulunmaktadır. Bütün partililer aynı zamanda büyük şehitlerimizin vasiyetlerinin de yerine getirilmesi olan bu görevin gereğini de mutlaka yapacak; bunun bilinç ve sorumluluğu ile dopdolu yaşayacaklardır.

Partimizin önmüzdeki dönem gerçekleştirecek konferans ve kongresi, Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütsel inşasının yükletilmesi için gerekli çabaları yapacak kurumlaşmanın tedbirlerini geliştirecektir. Önmüzdeki dönem bu görevleri gerçekleştirmek bakımından en verimli biçimde değerlendirilecektir.

Halkımızın silahlı kuvvetlerinin de yine bu esaslar dahilinde daha ileri bir örgütlenmesi ve eğitimi için gereken planlamalar yapılacaktır; doğru ve yeterli bir uygulama için gerekli araçlar şimdiden hazırlanacaktır.

Parti faaliyetlerinin böylesine esaslı temellerde gelişimine paralel olarak, ittifaklar meselesinde de olumlu ve ciddi gelişmelerin sağlanacağı kesindir. Önmüzdeki dönem gelişmelerinin beklenen doğrultusunda, içte cephe temelinde ittifaklar geliştirilerek; dışta da her zamankinden daha özgür ve bağımsız koşullarda dost ilişkiler oluşturulmaya ve derinleştirilmeye devam edilecektir. Partimiz bu yönü gelişimini sürdürürken, kendi iç örgütlenmesini de asla ihmal etmeyecektir. Direniş şehitlerinin kaybını karşılamak için daha fazla kadro eğiterek, mücadeleyi ileri boyutlarda göğüsleyebilecek yeni kadro adayları oluşturup hazırlayarak örgütsel inşasını hızla tırmandırmaya devam edecektir. Partimiz bunu her türlü bozgunculuk, sağ ve sol sapma ile mücadele temelinde gerçekleştirecek; çizginin örgütlenmesini güçlü bir denetim ve uygulama ile güçlendirerek yürütecektir.

Halkımızın ezici çoğunluğunda onaylanan ulusal kurtuluş taktik önderlik rolü her zamankinden daha fazla açığa çıkmış olan Partimiz, işbirlikçi-reformist akımların teşhir ve tecritini daha da geliştirecek, devrimciye yakınlık gösterenleri direniş saflarına katmak için gerekli tüm tedbirleri alacaktır.

Altından kalkılamayacak aşırı çıkışlardan mümkün olduğu kadar kaçınılacak; ama Partimizin bugünkü pratik gelişmesinin gerisinde olmayan, önümüzdeki ve Partiyeye egemen kılan bir pratik hat esas alınacaktır.

İşte, direniş şehitlerimizin anılarına ancak böylesi dönüşüm ve gelişmeler sağlanarak ve yine ancak PKK-ERNK-HRK silahlı bir güç bir biçimde konuşturulacak karşılık verilebileceği artık tam bir kesinlik kazanmıştır. Bunun derin bilinci ve sorumluluğu ile hareket eden tüm partililer omuzlarımızı bulundukları görevleri mutlaka başarı ile yerine getirecek, direniş şehitlerimizin yaşamlarını kendi yaşam ve pratiklerinde bir emir olarak uygulayacaklardır.

En başta Parti Önderliğimiz olmak üzere tüm Parti, Agit yoldaşın şahsında somutlaşan bu emredici özellikleri tüm Partiyeye egemen kılmak, bunu cephe ve ordu silahlılarıyla tüm halkımıza maletmek ve şehitlerimizin uğrunda değerli yaşamlarını feda ettikleri ulusal kurtuluş davamızı her ne pahasına olursa olsun zafere götürmek için; hiçbir engel tanımayacağı yolumdaki adımımızı bir kez daha yinelemeyi, başta Agit yoldaş olmak üzere, tüm direniş şehitlerimizin anılarına bağlılığın bir gereği olarak görmektedir.

1982 Newroz'unda Mazlum yoldaşın anısına karşı söylediğimiz bağlılık andının gereğini esas alan, O'na görkemli pratiği ve direnişleriyle cevap veren ve bunu 86 Newroz'unda doğrudan ulaştıran Agit yoldaşa yine böyle bir anda seslenir ve anısının gereğini mutlaka yerine getireceğimize dair söz veririz.

O, HER ZAMAN ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZİN KAHRAMANLIK DÖNEMİNİN SEMBOLÜ OLARAK ANILACAKTIR!

BOTAN BÖLGESİNİN DİRENİŞ ÖNDERİ MAHSUM KORKMAZ (AĞİT) YOLDAŞI YİTİRDİK

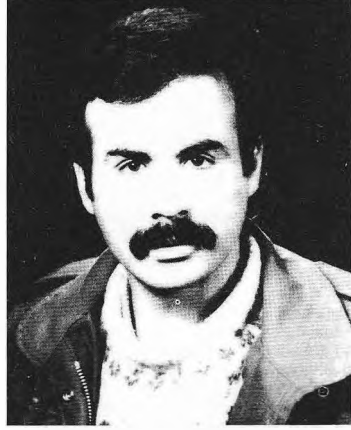
Kürdistan halkının ve proletaryasının büyük direniş önderlerinden, Partimizin Merkez Komitesi Üyesi, HRK'nin büyük komutanlarından, Botan Direnişinin Önderi Mahsum KORKMAZ yoldaş; 28 Mart günü, Sirt'in Şirnak ilçesinin GABAR (Küpeli) dağı çevresinde, ulusal direniş mücadelemizde büyük bir tarihi öneme sahip olan 1986 Bahar Atılımını gerçekleştirdiği bir sırada, sömürgeci ordu güçleriyle girmiş olduğu bir çatışmada, büyük bir direniş örneği sergileyerek şehit düştü.

Mahsum yoldaş; Kürdistan ulusal direniş mücadelesi boyunca, sömürgeçiliğe ve feodalizme karşı, Partimizin önderliğinde gelişen devrimci direniş çeşitli düzeylerde temsil ederek, direnişin en ön saflarında yürümüş, halkımıza ve mücadelemize yönelik her türlü saldırıya kararlılıkla göğüs germiş, mücadeleye yönelik birçok tehlikeyi bertaraf etmiş, büyük bir komutan olduğunun birçok sefer pratiğinde ispatlamış bir kişiliktir.

Mahsum yoldaş, aslen Silvanlı olduğu halde, henüz genç yaşlardayken ailesinin Batman'a yerleşmesiyle, esasen Batman'da büyümüş, ilk devrimci çalışmaları burada katılmıştır. Mahsum yoldaşın devrimci büyüklüğünü daha iyi görebilmek açısından her şeyden önce, O'nun içerisinde şekillendiği toplumsal yapıya kısaca değinmekte yarar vardır.

Batman, her şeyden önce, toplumsal yapıyla, son derece kozmopolit, her an bağında bir yığın çelişki ve çatışmaya yaşayan bir şehir durumundadır. Yakın tarihlerde, bu alanda petrol bulunmadan önce Batman, "İloh" adında bir köyüdü. Petrolün bulunmasıyla birlikte, bu zemin üzerinde geniş bir iş sahalarının açılması birçok alandan buraya yoğun bir nüfus akımını başlatmış oldu. Bu, aynı zamanda hızlı bir kentleşmenin meydana gelmesi ve yöre açısından çarpık bir sosyal gelişmenin başlaması da demektir. Böyle bir gelişme, etkisini tüm sınıf ve tabakalar üzerinde duyurarak adeta yepyeni bir şekillenme yarattı. Başla yöredeki feodal ağalar, hızla bu gelişmeden daha fazla yararlanmak için, sömürgeci devletle daha yakın bir işbirliğine girerek, müteahhlik, bayilik, komisyonculuk, idari kurumlarda memurluk, belediye reisliği, müdürlük vb. şeylerde yer alarak komprador bir karakter kazanma, devletle daha fazla bütünleşme yolunda hızla ilerlediler. Böylece, feodal beyler, hem bir yığın çıkar alanlarını ele geçirmiş, hem de daha geniş kesimler üzerinde hakimiyetlerini tesis etmiş oluyorlardı. Daha sonra mücadelemize karşı, sömürgecilerden de direkt olarak engel olmaya çalışan Ramanlılar (Faxro Ağa) ve Aydıslılar, böyle bir gelişmenin en tipik ürünleridir. Yine böyle bir gelişme sonucu, sömürgeci devlet, vasıflı işçi, teknişyen, memur vb. adlar altında Türkiye'nin çeşitli kentlerinden bir kesim Türk'ü de bu alana doluşturarak, zemin üzerinde aristokrat bir Türk tabakası da yaratmış oldu. Kırsal kesimde, toprağın mülkiyeti hemen hemen tümüyle sözkonusu feodal beylerin elindeydi. Köylü, feodallerin egemenliğinde toprağa bağlı bir serf durumundaydı. Batman'da böyle bir gelişmenin doğması, belli bir iş sahalarının açılması, köylünün önemli bir kesiminin de bu alana taşınmasına, böylece yoğun bir işçi kesiminin oluşmasına yol açtı. Ayrıca kentleşmenin doğal bir sonucu olarak yoğun bir küçük-burjuva tabakası da şekillendi.

1950'lerden beri ekonomik ve sosyal alanda sağlanan bu hızlı ve çarpık gelişme, siyasal alana da yansımamalı edemezdi. Bu nedenle, 1970'lerden sonra, Kürdistan genelinde gelişen aydın-geçmiş hareketinden en çabuk etkilenen alanlardan birisi de Batman'dı. Burada, sosyal yapının bir gereği olarak bir yığın eğilim oluşmaya başladı. Kürdistan'ın göbeğinde bir Kürt kenti olmasına rağmen, Batman'da "İkel milliyetçi eğilimleri bir tarafa bırakırsak" çarçabuk örgütlenmeye, hem de Kürdistan'ın inkarı temelinde örgütlenmeye başlayan güç, sosyal-şovenizmdir. Yaygın olarak örgütlenmeye çalışan bir kesim de, Kürt küçük-burjuva reformistleridir. Bundan da ayrı olarak, sömürgeci patenti MTB türündeki dini örgütlenmelerden tutulup, yasal ve resmi MHP türündeki örgütlenmelere kadar, her türlü ideolojik ve siyasal eğilim bu alan üzerinde örgütlenme imkanı buluyor ve hakimiyet savaşımını sür-

dürebiliyordu. Denebilir ki, bu alanda, en geç örgütlenen bir güç de Hareketimizdi. Böylece Batman'da, sömürgeçilik, yerel gericiilik, sosyal-şovenizm, reformizm ve proletarya adına bir yığın oluşum örgütlenmiş bulunuyordu. Çoğu halkımızın çıkarlarına yabancı olmasına rağmen, gericiilik, reformizm, sosyal-şovenizm adına her türlü örgütlenmenin yer edinebilmesi, tamamen bu karmaşık sosyal yapıdan kaynaklanıyordu. Bu nedenle Hareketimiz, alanda proletarya adına ilk örgütlenmeye başladığı günden itibaren, tüm bu güçlerin saldırısına uğradı. Proletarya adına ilk bilinç tohumlarını bu alanda da serpiştirmeye gelen büyük Devrimci Önder Haki KARER, ilk günde, başta küçük-burjuva reformistleri olmak üzere tüm güçlerin saldırısına maruz kalmıştı. Bu, her alanda olduğu gibi, daha çok da bu alanda proletarya adına, ulusal kurtuluşçuluk adına bir örgütlenme çabasının ne kadar şiddetli saldırılara maruz kalacağını göstermekteydi.

Büyük Önder Mazlum DOĞAN yoldaşın çabaları sonucu, Hareketimizle ilk ilişki kuranlardan biri olan Mahsum yoldaş, o dönemde Batman'ın siyasal ortamını, kendisinin Hareketimizle ilişki kurmasının neden ve biçimlerini, Partide sunduğu bir raporunda, kısaca şu cümlelerle ifade etmektedir: **"Yurtsever düşüncelerin yaygın olduğu bir yöreden (Silvan) oluşum, Türkiye devrimci hareketinin etkisi, insancıl duygulara sahip olman ve ilerici aydın-geçmiş ilişkisi olan bağım gibi etkenler devrimci olmamda rol oynadı... Devrimci hayata atılma Hareketimizle başladı. Daha önceleri devrimciliğe karşı sempati vardı, fakat herhangi bir siyasi hareketle ilişkim olmadı... Hareketimizle ilişkim, 1977 yılında başladı. Dernekler etrafında kümeleyen aydın-geçmiş arasında saflaşma sonucu meydana gelen siyasi grup ayrışmalarında, Hareketimizin ihtilalci yapısına olan ilgin ve yakın arkadaşlarımızın çoğunun ortak düşüncelerle olması, beni diğer reformist ve sosyal-şoven gruplara karşı Hareketimizin yanında yer almaya itti. Daha sonraları bu atılımı araştırma-larım sonucu, bilinçli olarak sürdürdüm."**

Görüldüğü gibi o dönem, bu alanda, eğer proletarya önderlikli bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirilmek isteniyorsa, sadece sömürgeçiliğe ve yerel gericiliğe karşı mücadele etmekle yetinilmemeliydi. Ortamı bulandıran, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesini sadece ideolojik yöntemlerle değil, aynı zamanda politik saldırılarla da durdurmaya çalışan, amacından sapılarak güdümlü bir mücadele haline getirmek isteyen bu bir yığın reformist küçük-burjuva ve sosyal-şoven güçlere karşı da, amansız bir mücadele sürdürülmeliydi. Çünkü, çok iyi hatırlanmaktadır ki, o zaman herhangi bir gösteride, "Kahrolsun Sömürgeçilik" sloganının atılması bile, sözkonusu reformist, sosyal-şoven güçlerin şiddetli saldırılarına maruz kalmak için yeterliydi. Bu güçler, her halükarda Hareketimiz etrafında çember oluşturuyor, Hareketimizin en ulacık bir devrimci girişimini şiddetle bastırmak için ellerinden gelen her türlü çabayı sarfetmekte, her türlü entrikacı, komplocu yöntemle baskırmaktan kaçınıyorlardı. Sömürgeçiliğin, yerel gerici- liğin, reformizm ve sosyal-şovenizmin koro

halinde yönelmiş oldukları tüm bu saldırılar ortamında, henüz Hareketimizin tohum halinde, başındakilerden biri de Mahsum yoldaş olmak üzere, zar-zor üç-beş kişiyi yan yana getirip devrimci bir birim yarattığı bir evrede, Hareketimizin gelişmesi engellenmek istenmekte, yoldaşlarımız her gün ihbar edilerek ölüme tehdit edilmekteydi.

Mahsum yoldaş, ilk devrimci çıkışı tüm bu saldırılar ortamında yaptı. Bu nedenle O'nun devrimci olarak doğuşu, böylesine soylu bir doğuştu. O, daha sonraki tüm mücadelesinde daima direnişin başında yer alarak, giderek daha güçlü bir kişilik haline geldi. Mahsum yoldaş, ilk çalışmalarına, devrimci olarak doğuş yaptı. Batman'da başladı. O, içerisinde doğduğu ortamın tüm olumsuzluklarına karşı, yoğun bir savaş açarak büyük gelişmeler sağladı. Her şeyden önce 1977-78'ler döneminde, sosyal-şovenizm ve reformist küçük-burjuva milliyetçiliğiyle müthiş bir savaş sürdürerek, bu güçlerin yüzündeki sahte maskenin indirilmesine, başta gençlik olmak üzere halk kitlelerinin bu güçlerin peşinden gitmesini engellenmesine katkıda bulundu. O, daha bu eylemleriyle büyük bir halk önderi olduğunu ispatlamıştı. Bu güçlerin bir yığın oyununu boşa çıkarmış, halkın bağımsızlık ve özgürlük davası etrafında toplanmasında büyük çabalar sarfetmişti. 1979'lara gelindiğinde, nüfusu onbinin üzerinde olan Batman işçi sınıfını devlete karşı örgütleyerek işçilerin ekonomik taleplerinin yerine getirilmesine katkıda bulunmuştu. Her yıl 1000'in üzerindeki işçi alimni, devrimci işçi komitelerinin insiyatifine geçirmiş, bir devlet işletmesi olan TPAO'da işçi hakimiyetini gerçekleştirmişti. Yine bu yılın sonlarına doğru gerçekleştirilen belediye seçimlerinde, aktif bir çalışma sürdürerek, seçiciyle, solcusuyla birçok gücün karşı çabasına rağmen, PKK adayı Edip SOLMAZ'ın kazanmasında büyük bir rol oynamarak, onbinlerce insanın desteğini sağlamıştı.

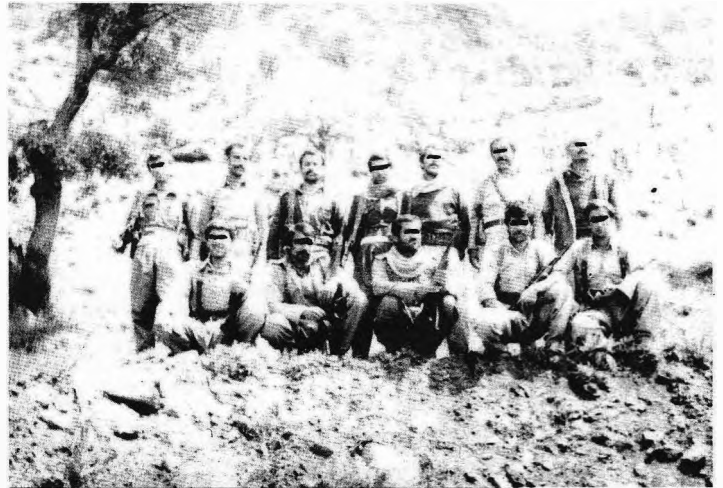
Mahsum yoldaşın önderliğinde Partimizin sağlaştığı olduğu bu muazzam kitlesel gelişmeyi sindiremeyen sömürgeciler ve yerel gericiiler, Partimizin işçi sınıfını olduğu gibi, tüm kitlelerin desteğini alarak belediye seçimlerini de kazanmasına ortak bir komployla cevap vererek Edip yoldaşı katlettiler. Bu olayın da Batman direniş tarihinde büyük bir yeri vardır. Sömürgeciler ve yerel gericiiler, halkımızın belki de tarihinde ilk sefer kullandığı olduğu özgür iradesine kurşun sıkarak, devrimci gelişmeyi durdurmak istemişlerdi. Bu noktada da direniş komutanı Mahsum yoldaş büyük görevler düşmekteydi. O, her türlü devrimci göreve olduğu gibi, bu görevlerine de büyük bir sorumluluk duygusuyla sahip çıktı. Edip yoldaşın katillerinin 9 gün gibi kısa bir sürede cezalandırılmasını sağladı. Bu temel üzerinde, Raman ağalarına (Faxro Ağa) karşı görkemli bir direniş başlatarak bu gürhün otoritesini sıfıra indirdi; uzun yıllardan beri Batman halkının başına bela olan bu gürhün ezilmesinde büyük komutanlık örnekleri sergileyerek, halkı bu beladan kurtarmak için Mahsum yoldaşın bu dönemdeki önemli bir hamlesi de bu direniş etrafında, mücadelenin silahlı biçimiyle kira

taşınmasında aktif bir rol oynamasıdır. Mücadelenin kira taşınması olayı nüve halinde de gerçekleştirilmiş olsa, bugün kırsal alanda yükselen görkemli direnişten, o zamanki çıkışın anlamı çok daha iyi görülmekte- dir.

Mahsum yoldaş, tüm bu gelişmelerden sonra, halk savaşını yolunda daha büyük atımları gerçekleştirmek için ideolojik, politik her alanda daha iyi hazırlanmak üzere, Partinin çağrılısı olarak, 1980 ocak ayında Lübnan'a, Filistin kamplarına gitti. Yedi aylık bir eğitim sürecinden sonra, tekrar büyük umutlarla, büyük bir sorumluluk duygusuyla ülkeye döndü. O, ülkeye döndüğünde mücadele büyük oranda kira taşınması, direniş bu alanda sürdürülmekteydi. Ancak genelde olduğu gibi, Mahsum yoldaşın sorumluluğunu üstlendiği Batman bölgesinde de derin bir örgütsel kriz yaşanmaktaydı. Bu dönem, aynı zamanda 12 Eylül faşist rejiminin işbaşına gelmesinin arifesi olan bir evredir. Mahsum yoldaş, bu durumun bilinciyle soylu çalışmalar içerisinde girmiş, geniş bir alan üzerinde çalışma sürdürerek mücadeleye belli bir nefes aldırma başarılabiliştir. Aynı zamanda Partimizin geri çekilme taktiğine yöneldiği bir süreç olan bu aşamada O, kadroların korunmasında, yurtdışına taşınmasında, güvenliklerinin sağlanmasında önemli görevler başararak, cunta koşullarında bile, 1981 Parti I. Konferansı'nı kadar içeride direnişin başında bulunmuştur. Bu süreçte, sayısız tehlikeyle karşı karşıya gelmiş de her seferinde büyük bir ustalıkla tehlikeler atlattığını bilmiştir. Bu tehlikelerden biri de Büyük Önder Kemal PIR yoldaşın yakalanması olayıydı. Mahsum yoldaş, Kemal PIR'le bir bölgeden diğer bir bölgeye giderken, karşılaştığı düşman güçlerle çatışmaya girmiş, arabadan atılarak omuzu ve kolu kırılıp halde düşman askerleriyle çarpışarak kurtulmayı başarmıştı.

Mahsum yoldaş, uzun süre içeride çalışmaların başında kaldıktan sonra, Parti I. Konferansı'na katılmak üzere ikinci kez yurtdışına çıktı. Konferansta Partide sunduğu uzun raporunda, bulunduğu bölgede başından beri sağlanan devrimci gelişmelerin bir değerlendirmesini sunarak Partiyi aydınlatmış gibi, Parti sorunlarının çözümüne de önemli katkılarda bulundu. Burada kaldığı kısa süre içinde kadro eğitim faaliyetlerine katıldı. Kadroların siyasi ve askeri yönden pratik olarak eğitimine katılan Mahsum yoldaş, **"Savaş, Ordu ve Ayaklanma Üzerine"** adlı bir eğitim broşürü de hazırlayarak kadroların eğitiminin derinleştirilmesine katkıda bulundu. O dönemde, kendisini dışa vurma başlanan tasfiyeciliğe karşı da mücadele veren Mahsum yoldaş, değerli çabaları sonucu kadroları bu tehlikeden korumayı başardı. Aynı dönemde, Parti Merkez Komite aday üyeliğine de getirilen Mahsum yoldaş, kadroları, hataları temelinde eğitime, her türlü sağ ve sol sapmaya karşı korumada değerli hizmetlerde bulundu.

Konferans sonrası Lübnan'da bir müddet kaldıktan sonra, Parti tarafından Güney Kürdistan'a gönderilen ve orada ülkeye yeniden dönüşün ön hazırlıklarını yapmaya başlayan

Mahsum yoldaş, Güney ve Doğu Kürdistan sahasındaki tüm devrimci görevlerin sorumluluğunu üstlenerek büyük bir coşkuyla çalışmaya koyuldu. Sürdürüldüğü çalışmalarla kısa bir sürede, politik, örgütsel, teknik bir yığın kazanım elde ederek, pratik hazırlıkların temel taşlarını döşedi. Burada da, kadroların eğitim faaliyetlerine büyük bir özveriyle katılarak, pratik mücadeleye hazırlanmada büyük çabalar sarfetti. Bir yandan alandaki bir yığın politik gücün iliki geliştirirken, öbür yandan Partimizin cephe gerisi üslenmesini yarattı. Ayrıca, bir yandan örgüt içinde kendisini daha da ele veren ve o alanda, -o dönemde- Süleyman provakatorünün şahsında somutlaşan, kadrolarda zihinsel tahribat, kaos, moral bozukluğu yaratma yönündeki tasfiyeciliğe karşı dururken, bir yandan da ilkel milliyetçiliğin, küçük-burjuva uzlaşmacılığın yaratmış oldukları bulanık ortama karşı aktif bir mücadele yürüttü. Böylece O. Güney Kürdistan alanı ile Kuzey arasında güçlü bir bağ yaratarak önemli bir gelişmenin sağlanmasına yolaçtı. Bu arada kadroların eğitimine katkıda bulunan **"Devrimci Çalışmada Yanlış Anlayışların Eleştirisi"** adlı broşürünü de yazdı.

1982 sonlarında, esasen de 1983 baharında, Partimizin, ülkeye yönelik pratik faaliyetlerini başlatması sırasında Mahsum yoldaş, bu birimlerin hazırlık faaliyetlerine de katılarak, Kürdistan'ın birçok bölgesine devrimci öncülerinin ulaştırılmasında aktif rol oynadı. O, bu sırada faşist Türk ordusunun Güney Kürdistan'a yönelik olarak giriştiği işgal saldırısına da karşı durarak, bir yandan Güney Kürdistan'daki güçlere "Türk saldırısını yaygın bir gerilla savaşıyla karşılamak" çağrısı yaparken, öbür yandan Kuzey Kürdistan'a geçerek, sınır üzerindeki aşiretleri PKK bayrağı altında böyle bir savaşa katmak üzere, yoğun ilişki ve temaslara geçti. Ancak hem Güney Kürdistan'daki güçlerin teslimiyetçi-uzlaşmacı tavırları, hem de Türk ordusunun pışman olmuş bir edayla hızla geri çekilmesi böyle bir gelişmenin sağlanmasını durdurmuştur.

Mahsum yoldaş, bu tarihten sonra, artık Kuzey Kürdistan'da, öncü birimlerin başına geçerek faaliyetlerine buradan devam etti. Bu dönem, Partimizin ülkeye yeniden dönüş yaptığı ve ülke zeminini üzerinde örgütsel inşasına başladığı bir dönemdir. Mahsum yoldaşın üslendığı Botan bölgesi, ulusal direniş mücadelemizde son derece tarihi rol oynamaya aday bir bölgedir. Nitekim günümüze kadar sürdürülen devrimci direniş, bunun böyle olduğunu pratikte de ispatlamıştır.

Botan bölgesi, direniş tarihimize son derece önemli bir yere sahip olmakla birlikte, bağımsızlık ve özgürlükçü bir ulusal direniş mücadelesinin geliştirilmesi açısından, bağrında bir yığın olumsuz özellik de taşıyordu. Her şeyden önce bölge, her açıdan Kürdistan'ın en geri bir alanını teşkil etmekteydi.

Boğinen ekonomik durumu son derece gen, tamamen içe kapalı feodal yöntemlerin dışında herhangi bir yöntem geçerli olmadığı bir üretim biçimi sözkonusudur. Üretim, son derece ilkel yöntemlerle yapılmakta, tarımsal üretimin hemen hemen hiç bulunmadığı, esasen hayvancılığın geçerli olduğu, hayvan ürünlerinin de fazla değerlendirilmediği, pazarlama imkanlarının son derece sınırlı olduğu, ürünlerin büyük çoğunluğunun hane obda olduğu; her somürgeci, hem aşiret ağaları tarafından gaspçılığın, talancılığın had safhada olduğu, doğal zenginlik kaynaklarının devlet tarafından el konulduğundan dolayı yöre halkının bu kaynaklardan istifade etmediği, herkesin tüm yaşıntısını birkaç hayvandan elde ettiği gelire bağladığı, dolayısıyla sıkı bir ekonomik menegeneye sıkıştırıldığı, yaşam umullarının çok zayıf olduğu, geleceğe güven kabiliinde bu anlamda fazla bir şeyin bulunmadığı bir alan durumundadır Botan bölgesi.

Kısaca, ekonomik alanda böylesine olumsuz bir durumu yaşayan Botan bölgesinin sosyal durumu da son derece olumsuz bir tablo oluşturmaktadır. Her şeyden önce, sınıfsal ayrışma diye bir şey sözkonusu değildir. Nüfusunun çoğunu köylülüğün teşkil ettiği Botan bölgesinde, şehirleşmenin çok düşük olduğu; alanın nüfusunda, feodal toplumun esas sınıfları olan köylülükle feodalizmin (aşiret ağalığının) hakim olduğu açık bir gerçektir. Köylülük kendi içinde bir ayrışmaya yaşamamıştır. Bu anlamda köylü nüfusunun hemen hemen tümü yoksul nitelikteki köylülük tarafından temsil edilmektedir. Sınıflararası ilişkilerde, hayvansal üretim zemininde feodal-serf ilişkisi sistemi geçerli bulunmaktadır. Birçok örgütlenme biçimi aşiret örgütlenmesidir. O da son derece

güdük, dağılmış bir yapıya dönüşmüştür. Şehirlerde son derece sınırlı olmakla birlikte, kırsal kesimde alaycı tesisi diye bir şey bulunmamaktadır. Ulaşım, hayvanlarla, at sırtında sağlanmaktadır, okuma-yazma bilen çok az insana rastlanmakta; şehirlerde sınırlı oranda bir okur-yazar tabakası bulunmakla birlikte, kırsal kesimde hemen hemen hiç okur-yazar bulunmamaktadır. Toplum bin bir parçaya bölünmüş, aile aileye, kabile kabileyne, aşiret aşirete, bir tarikat öbür tarıkata, bir etnik azınlık öbür azınlığa düşürülmüş, tam bir sosyal kaos yaratılarak, bu çelişki ve çatışma ortamında sömürgeciliğin ve yerel gericiğin egemenliği tesis edilmiştir.

Bu ekonomik ve sosyal zemin üzerinde şekillenen siyasal durum da, devrimci, ulusal kurtuluşçu bir mücadelenin geliştirilmesi açısından son derece olumsuz bir durum arz etmekteydi. Her şeyden önce, bağımsızlıkçı bir ulusal bilinç bulunmamaktaydı. Toplum gittikçe ulusal değerlerine gerçekçi bir tanımlama getirmekten, bunun bilinciyle hareket etmekten uzaklaştırılmış bulunmaktaydı. Öyle ki; toplumun gözünde ulusal bağımsızlık olayı, özlenden, ama ancak hayal edilebilecek bir olgu durumundaydı. Sınıf bilinci ise, hemen hemen hiç gelişmemiş; yöredeki egemen sınıf, ağalar, beyler, doku-nulmazlıkları olan, herkesten daha Kürtçü; onlar olmazsa yaşam durur, "astıkları astık, kestikleri kestik", her şeyin hakimı görünümdüydüler. Kuşkusuz bunların önderliğinde gerçekleştirilen bir birlik, ancak, sömürgeci burjuvaziye hizmet etrafında şekillenirdi. Bu anlamda, yöre halkının ulusal veya sınıfsal bir birliğinden de bahsetmek mümkün olmamaktaydı, bunun tersine siya-

mesine geçilerek, desteğinin sağlanması ve eyleme geçirilmesi gerekmektedir. Ancak bu yapılabildiği oranda, örgütün kendi içinde bir ilişki sistemine kavuşacağı belli bir merkezleşmenin sağlanabileceği, giderek parti örgütlerinde olduğu gibi, kitle örgütlerinde de bir yaygınlaşmanın sağlanabileceği, dolayısıyla örgütün ihtiyaç duyduğu her türlü teknik hazırlık yapılarak eyleme geçilebileceği söz konusuydu. Sınırlı olsa böyle bir üslenmeye, kendi içinde bir ilişki sistemine ve kitlelerle güçlü bağlara kavuşmuş bir örgüt eyleme kalkabiliirdi.

İşte, Partimiz, böylesi olumsuzluklara yükümlü bir zemin üzerinde örgütsel inşasını başlatırken, yukarıda belirlenen tüm bu görevleri yerine getirecek, mücadelenin esas biçimi olan silahlı mücadeleye geçme, bu temelde halk savaşı yolunda ilerleme sorumluluğuna karşı karşıydı. Mahsum yoldaş, bu yönü ile adımların atıldığı alanda, tüm bu devrimci görevlerin yerine getirilmesi yönündeki direnişini başlandırdı.

O, başta Botan bölgesinin çeşitli alanlarına olmak üzere, ülkenin birçok stratejik alanına öncü birimlerin yerleştirilmesinde aktif rol oynayarak pratik yönlendirmeyi üstlenmiş, bu yönde önemli başarılar göstermişti. Bu zemin üzerinde kendisinin aktif yönlendiriciliğinde sürdürülen devrimci çalışmalar sonucu, kısa sürede kitlelere belli bir bilinç götürülmüş; propaganda ve ajitasyonla, salt dar çevrelerle sınırlı kalmıyarak, geniş kitlelere uyarılmış; geniş kitle desteği sağlanarak belli bir örgütlülüğe ulaşılmış; keşif, istihbarat vb. teknik hazırlıklar yönünden epey bir mesafe katedilmiş; örgüt birimleri kendi içinde bir bütünlüğe kavuşturul-

olmasının zorunluluğunu belirterek, 15 Ağustos atılımının kararlaştırılmasında peşin katkılarla bulunuyordu.

Dişardaki hazırlıkların yönü, bu biçimde belirlendikten sonra, tekrar Botan'a dönen Mahsum yoldaş, 15 Ağustos atılımının hazırlıklarını içinde sürdürerek üç ay gibi kısa bir sürede, birimlerin yeniden toplanması, örgüt bağlarının daha güçlü bir biçimde düzenlenmesi, örgütsel merkezleşmenin sağlanması, teknik hazırlıkların hızlandırılması, eylemci bir savaşı birikimin sağlanması, milis gücünün derlenip hazır hale getirilmesi, ajan-muhbir yapıya peşpeşe darbe indirilerek geriletilmesi ve tüm bu hazırlıklarla birlikte, bir eylem planlamasına ulaşılması görevlerini başarılar, Botan örgütümünün eyleme hazır bir yapıya kavuşturulmasında belirgin bir rol oynadı.

15 Ağustos arifesinde Partimizin Merkez Komitesi üyeliğine seçilmiş olan Mahsum yoldaş, bu arada kurulan HRK'nın Merkez Konseyine de seçilerek, kurulanlık HRK birliklerinden "14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı"nın komutanlığına da üstlendi. Artık Mahsum yoldaş, sadece pratik olarak değil, aynı zamanda resmen de bir gerilla komutanı, bir gerilla önderiydi. Mahsum yoldaşın komutasındaki "14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı", ilk eylemini, Şanlı 15 Ağustos Atılımının en güçlü eylemi olan Eruh baskınıyla gerçekleştirdi. Bilindiği gibi bu baskında, sömürgeci-faşist yönetimin tüm askeri ve sivil kurumları etkisiz kılınmış, sömürgeci subaylar cezalandırılmış, ellerinde ve depolarında bulunan tüm silah, cephane, araç ve gereçlerine el konulmuş, üç dört saat için denetim ele geçirilmiş, kitlelere sürekli hitap edilerek, devrimci gelişmeler konusunda uyarılmış, yurtsever olan herkesin bu savaşa katılması çağrısında bulunularak, gaspedilen tüm silah, araç ve gereçlerle kitlelerin çokun uğurlanmasıyla içe terk edilerek, Kürdistan halkının direnişine son derece şanlı bir sayfa eklenmişti. Eylemin hemen akabinde, ordusunun büyük bir bölümünü alana yığarak, savaş uçaklarıyla, helikopterleriyle, her türlü teknik araç ve gereçleriyle eylemcilerin peşine düşen faşist güçler, hiçbir sonuç elde edememişlerdir. Mahsum yoldaş, bin bir zorluğa göze alarak, yüce dağlara yaslanmış, birçok düşman çemberini yararak hiçbir kayıp vermeden ve almış olduğu tüm silah-cephane, araç ve gereçlerin bir tekini geride bırakmadan eylemini büyük bir başarıyla sonuçlandırmıştı. Mahsum yoldaşın hazırlanmasında, planlamasında, örgütlenmesinde ve uygulanmasında belirgin bir rol oynadı Eruh ve aynı gecede düzenlenen Şemdinli eylemleri ulusal kurtuluş mücadelemizde tarihi bir rol oynamış, halkımızın dünya halkları arasında yer edinmesi, ulusal bilinçlenme ve birliğin kitleleri arasında safların belirginleşmesi, her alanda güçlü bir direniş zemininin yaratılması, her türlü reformist, oportünist, sosyal-şovenist eğilimin büyük oranda tasfiye edilmesi ile nitekim daha büyük devrimci atımların gerçekleştirilmesinde tarihi bir rol oynamışlardır.

15 Ağustos eylemlerinin hemen ardından Mahsum yoldaş, bir yandan Beytüşşebap'ta, bir yüzbaşı komutasındaki askeri birliği, yüzbaşı da dahil olmak üzere arabasıyla birlikte imha etme, Şırnak'ta, jandarma birliğine saldırarak çoğunu öldürme ve yaralama, Uludere'de, ajan-muhbirleri cezalandırma, Eruh'ta, milis yapıya büyük bir darbe indiren eylemlerin planlama ve örgütlenmesiyle uğraşırken, bir yandan da silahlı birimlerin başında 15 Ağustos atılımının yarattığı ortamı, sürdürüldüğü propaganda ve ajitasyon faaliyetleriyle örgüte dönüştürme, kitlelere 15 Ağustos atılımının anlam ve önemini, amaçlarını, yolaçtığı gelişmeleri kavratarak, kitlelerin bilinçlendirilmesini sağlama, bu zemin üzerinde örgütlenilmiş güçlü bir kitle desteği yaratma, örgüt gücünü büyütme için mücadeleye yeni savaşı ve kadro adayı kalma, bizzat silahlı birimleri kazanımlar ve muhtemel gelişmeler doğrultusunda eğitime ve nitekim güçlü bir yapıya bir silahlı savaşın sürdürme faaliyetine girişti. Mahsum yoldaş, tüm bu faaliyetleri başarıyla sürdürerek, geniş kitlelerin bilinçlendirilmesini, örgütlenilmesini, Hareketimiz etrafında kenetlenmesini ve gittikçe devrimci mücadeleye daha aktif destek vermesini sağladı. Nitekim O, bu desteğin bir ürünü olarak, çoğunluğu kitleler içinden gelen savaşıyla birlikte, kendisinin hem planlayıcı, hem örgütleyici ve hem de uygulayıcı olarak katıldığı Şırnak'ın Gündike Melle karakol baskınına gerçekleştirdi. Karakolda, 150'nin üstünde asker ve muhtelif yerlerde mevzenmiş 15'ten fazla nöbetçi bulunmayan rağmen, düşmana büyük bir darbe vurulmuş, biri subay olmak üzere 5 asker

sal körlük, bölünmüşlük, parçalanmışlık, kendi ulusal ve sınıfsal çıkarlarına karşılık, çelişki ve çatışmalar sözkonusuydu. Bu nedenlerden ötürü, siyasal amaçlı bir örgütlenmeden bahsetmek de fazla mümkün olmadığı gibi, bu yönü bir eylemden de bahsedilememekteydi. Sadece Güney Kürdistan'daki ilkel milliyetçi ve reformist güçlerin, bu alandaki değerleri de kendi hizmetlerine koşturmak amacıyla, örgütlenme yönünden halkımızın çıkarlarına hizmet etmeyen, tersine onu ulusal taleplerinden uzaklaştıran, ulusal davanın içeriğini boşaltan bazı çabalarından bahsedilebilir ki, bu da, Türk sömürgeciliğiyle, yerel ağalarla işbirliği içerisinde, halkı soyup soğana çevirmeye yönelik olarak yapılmaktaydı. Botan bölgesi, zaten tarihi ve toplumsal olarak yarıdeğerli tahribatı yetmiyormuş gibi, bir de yurtseverlik adına, Kürdistan adına çaba sarfettiklerini iddia eden bu güçlerin tahribatını yaşamaktaydı. Tüm bunlarla birlikte, halkı korkutma, bir korku, panik, güvensizlik ortamına sürükleyen, akıl almaz baskı, işkence ve talan uygulamalarıyla nefes alamaz hale getiren sömürgeci Türk ordusunun yaratmış olduğu tahribatlara değinmeye fazla gerek görmüyorduz.

Partimiz, örgütsel inşasını gerçekleştirmeye yönelik ilk adımlarını bu alanda ve böyle bir zemin üzerinde atıyordu. Her şeyden önce parti kadrolarının, öncü çekirdekler biçiminde bu alanda üzerinde şekillendirilmesi ve ortama müdahale ettirilmesi gerekiyordu. Bunun için, kitlelere bağ sorunundan başlayarak, halkın bilinçlendirilmesi, sempatisinin kazanılması, bu nedenle yaygın bir propaganda ve ajitasyon çalışmasının geliştirilmesi, bu zemin üzerinde kitle örgütlen-

muş; yaygın bir eylemliğe girişmenin hazırlıkları esas itibarıyla tamamlanmıştı Mahsum yoldaş, tüm bu görevlerin yerine getirilmesinde, sadece düşüncede bir yönlendiricilik yapmakla yetinmemiş; O, her gün, yüksekliği 4000 metreye varan birkaç dağ tepere, faaliyetlere bizzat katılarak pratikte de önderlik etmiş, proleter öncülüğün kıstaslarını kendi pratiğiyle ortaya koymuştu.

Yaklaşık olarak birbuçuk yıl süren bu hazırlık döneminde Partimiz, önemli sonuçlar almıştı. Hazırlıklar esas itibarıyla yeterliydi ve bu biçimde devrim daha fazla ileri götürülebmezdi. Devrime atılım yapılacak bir çalışma biçimine yönelmek gerekmektedir. Önceki biçimlerle örgütsel tikanıklık aşılamazdı. Bu biçim altında yapılacak işler esas itibarıyla yapılmış, alınması gereken sonuçlar alınmıştı. Mücadeleye, silahlı biçimle müdahale etmeden yaşanabilir ama, bir milim ileri gidilemez, devrimci gelişme sağlanamazdı. Tersine çürüme, yozlaşma gelişecek, oportünizm başgösterecekti. Ve nihayet böyle bir gelişmenin ucu, örgüt içindeki küçük-burjuva unsurlarda boy vermeye başlamıştı. Partimiz, bu tehlikenin görüldüğü, ve esasen bir atılım yapmanın gereğiyle hareket ederek, 1984 baharında pratik içerisinde kadrolarının belli bir kesiminin katıldığı bir toplantı düzenleyerek, çalışmaların sonuçlarını değerlendirmiş, içersine girecek yeni dönem özellikleri ve çalışma tarzı konularını kadrolara özümsemişti. Bu toplantıda Mahsum yoldaş, pratiği güçlü bir biçimde değerlendirenler, Partide önemli "eylemsel bir atılım yapma" önerisinde bulunuyor, bunun gerekliliğini genişçe izah ederek yeni sürecin bir atılım süreci, güçlü bir halk savaşı süreci

öldürülmüş, 15 asker yaralanmış, bir kısmının silahına el konularak, karakolun büyük oranda tahrip edilmesi başarılmıştır. Böylece, Mahsum yoldaş, genelde Parti çizgisinin, özde siyasal, askeri, örgütsel her alanda Parti taktiklerinin yetkin bir uygulayıcısı olduğunu, herhangi bir kuşkuyla yer veremeyecek kadar açık bir biçimde, bu dönemde de bizatzat pratiğiyle ispatlamıştır.

Tüm bu gelişmelerden sonra, artık yaz dönemi kapanmış, Partimizin, "faşist teröre karşı devrimci direniş geliştirme hareketi" sona ermiş, yeni bir direniş hazırlamak üzere şiddetli bir kış sürecine girilmiştir. Mahsum yoldaş, kış sürecinin devrimci mücadeleyi yaygınlaştırma ve devrimci eylemliğin sürdürme açısından taşıdığı olumsuzlukların bilinciyle hareket ederek, kış sürecinin, "devrimci deneyimlerin özümsemesi, kadroların eğitiminin bu temelde derinleştirilmesi, tüm devrimci kazanımların korunarak, örgüt gücüne dönüştürülmesi" gerektiği biçiminde bir değerlendirilme bulunarak bu yönlü bir planlamanın geliştirilmesinde aktif bir rol oynadı. Mahsum yoldaş, silahlı birlikleri bu esas üzerinde bir örgütsel düzenlemeye ulaştırdıktan sonra, Parti Merkez Komitesinin kış toplantısına katıldı.

20-24 Aralık 1984 tarihleri arasında yapılan bu toplantıda, Mahsum yoldaş, tartışmalarını esas itibarıyla, silahlı mücadele ve yeni devrimci atılımlar üzerinde derinleştirerek; silahlı mücadelenin sorunları, çözüm yolları; silahlı örgütlerin oluşturulması, ana silahlı birliklerin kurulması; sevk ve idare sorunları, araç ve gereçlerin temini; askeri planların hazırlanması, eylem taktiklerinde derinleşme ve genişlemenin sağlanması ve bir bütün olarak silahlı mücadelenin genişletilmesi üzerine çözümlemelere ulaşıyor, Partiyi bu yönlü önerilerde bulunuyordu. Nitekim O, "Devrimci savaşın geliştirilmesi üzerine" adlı, plan niteliğindeki bir raporla da toplantıya sunmuş, sorunları yeterli bir biçimde yetkince izaha kavuşturarak devrimci sorumluluğun güçlü bir örneğini bir daha sergilemiştir.

Toplantıdan sonra, hazırlanan raporları ve toplantı kararlarını sunmak, talimatlarını almak için, Parti Önderliğiyle görüşme görevini alan Mahsum yoldaş, bölgeden birkaç aylık ayrılışından sonra tekrar bölgeye dönerken bir grup arkadaşıyla Nisan 1985'te Güney Kürdistan'da, sosyal-söven, oportünist IKP çizgilerinin bir yığın yarıdakısını da yanına alarak kurdugu pusuya düştü. Mahsum yoldaş, bu hain pusuya; atlatmayı başararak, Mayıs 1985'te Botan bölgesine ulaşı ve bir daha direnişin başına geçerek, Şırnak alayının baskını ve çeşitli alanlarda mevzilenen düşman gücüne yönelik seri bir eylemlilikten sonra, 21 Mart'ta ilan edilen Ulusal Kurtuluş Cephesinin bu sürece güçlüllük kazandırmak. Cephenin ilanını bölgenin en ücra köyüne kadar yaymak amacıyla, yaygın kitle toplantıları düzenlemeye girişti. Takım düzeneğindeki HRK birliklerini katılmaya. Cephe bayrağı altında ve kitlelere megafonlarla

hitap edilerek gerçekleştirilen sayısız orandaki bu toplantılar neticesinde önemli kazanımlar elde edilmiş, o dönem yaygın olarak sürdürülen baskılar altında silah verilerle milis çete durumuna düşürülen birçok köylüye silahları bırakılmış, ERNK bayrağı altında kenetlenmeleri sağlanmıştır. Bu yönlü gösterilerden en büyüğü, Mahsum yoldaşın komutanlık ettiği Takımın da ismini aldığı ve Hayri DURMUŞ'la Kemal PİR yoldaşların, Diyarbakır zindanlarında ölüm orucuna girerek, büyük bir direniş başlattığı gün olan 14 Temmuz 1982'nin yıldönümünde, yani 14 Temmuz gecesi Van'ın Çatak ilçesinde düzenlendi. İlçede bulunan tüm düşman gücü etkisiz hale getirildikten ve ilçenin denetimi tümüyle ele geçirildikten sonra, kitlelere yönelik olarak saatlerce konuşulmuş, bir nöbetçi yalananarak, birkaç nöbetçinin silahları alınmış ve eylem büyük bir başarıyla gerçekleştirilerek geri çekilmiştir.

Bir dönem için kitlelere yönelik bu tür propaganda eylemlerinin sonucunu alan bu eylemden sonra, Mahsum yoldaş, yine aynı alanda kısa bir süre önce, Seyfettin ÖZEN, Ahmet ÇALIŞKAN ve Hasan BULUT adlı yoldaşlarımızı şehit eden milis-çete takiminin üzerine yürüyerek, bir dizi eylemin gerçekleştirilmesini yöneltmiş, sonuçta, bu hain takiminden 18 kişi öldürülmüş, bunun iki misli kadar da yaralanarak, bir bütün olarak Van yöresinde çeteciliğe ağır bir darbe indirilerek çetecilik ezilmiş, elebaşları teslim alınmış, bu biçimde düşmanın bu alana yönelik olarak, uzun süreden beri sürdürmüş olduğu tüm çabalarının fiyaskoyla sonuçlanması sağlanmıştır.

Mahsum yoldaş, o dönemde düzenlenen ve ajan-milis güçlerin durumunun da tartışıldığı bir toplantıda, halkımızın direniş mücadelesinin önüne engel olarak dikilmeye çalışılan ajan-milis yapıya ilişkin olarak şöyle diyordu: "Bu sorun halkımızın direniş mücadelesi açısından önemli bir sorundur. Ajan-milisçilik, kaynağını yerel gerici güçlerden ve bir bütün olarak ağırlik sisteminden almaktadır. Bu nedenle, aşiretler üzerine gitmede son derece iltiz davranmalıdır. Ağalara karşı aşırı yaklaşımlar içerisine girmemeliz. Biz güçleri, belli sınıflara göre tasnif edip, ona göre yaklaşım göstermemiz en doğrusudur. Bunlara karşı güdülen politikada şiddetle kaçınmamalıdır. Durumu mutlaka şiddetle gerektiren güçlere karşı sonuna kadar şiddet uygulanırken, diğerlerine karşı onları düşmanın oyununa gelmekten alıkoyucu, tarafsızlaştırıcı, esnek bir politika uygulanmalıdır. Ve esasen önemli olan, bu noktada sınıf bakiş açısı hiçbir zaman unutulmadan yer ve zaman ögesini dikkate alan bir politikanın sergilenmesi sorunudur. Bir bütün olarak Botan bölgesinde, Partimiz açısından devrim çıkarına uygun görülen bir yığın politikanın uygulanma koşulları vardır. Önemli olan, her zaman, uygun yol ve yöntemleri bularak uygulamaya koy-

maktır." (Toplantı tutanaklarından)

Mahsum yoldaş, söz konusu bu toplantının hemen ardından, alınmalarında büyük katkıları bulunan doğu toplantı kararlarını hayata geçirmek, bunlardan en önemli olan sonbahar atılımını gerçekleştirmek üzere harekete geçti. Bu süreç boyunca, Şırnak'ın Dedeoğra köyünde, bir askeri birliğin imha edilmesi ve iki dozer aracının yakılması, Şırnak'ta kömür ocağının basılması ve bir panzerin tahrip edilerek içindeki iki subay ve tüm askerlerin öldürülmesi, Alihan Tatar adlı milisin evine yapılan baskınla bir milis grubunun imha edilmesi, Uludere baskını, sınır üzerindeki ikinci bir panzerin tahrip edilmesi ve içindeki tüm görevlilerin öldürülmesi ile en son olarak Ekim 1985'te, Çukurca'da bir askeri karakola saldırı ile 11 askerin öldürülmesi, 2 tavl silahı, 1 adet MG-3, 6 adet G-3, 2 tabanca, telsiz, çok sayıda cephane ve bol miktarda gizli belgenin ele geçirilmesi eylemlerini gerçekleştirdi. Mahsum yoldaş, bu eylemlerin bir kısmına planlayıcı ve yönetici, en büyüklüklerine de hem planlayıcı, hem yönetici, hem de uygulayıcı olarak katılarak, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine yeni bir atılım kazandırdı. Böylece yeni bir kış sürecine de girildiğinden, sonuçlandırılan sonbahar atılımından sonra, güçleri, yeniden mücadelenin sonuçlarını özümsemeye, kış hazırlıklarını yoğunlaştırma ve yeni bir atılıma hazırlama biçiminde düzenledikten sonra, Parti Genel Sekreterliğine, "Mücadele sorunlarımız" başlığı altında gönderdiği ve tüm Partiyi, devrim sorunlarına sıkı sıkıya sarılarak çözüme kavuşturma çağrısı anlaşılan gelen bir raporunda şunları söylemekteydi:

"Kürdistan'da devrimci mücadele yeni bir atılımın eşliğinde bulunmaktadı. Ve bu atılım, ağırlıklı olarak öncüde biriken nedenlerden dolayı zamanında yapılmamaktadır. Büyüme ve gelişme sorunlarıyla yüz yüze. Devrimci savaşın özgün yasalarını, Kürdistan gerçekliğiyle bütünleştirme konusunda çekilen sıkıntı ve sancılarımız vardır. Mücadelenin sorunlarına çözüm arayışları bu platformda ele alınmalıdır.

Ülkemizin objektif yapısı marksist-leninist bilimin ışığı altında aydınlatılmış, bu temelde devrimin strateji ve taktiği doğru belirlenmiştir. Bu yönde kuşku ve tereddütler söz konusu edilemez. Yetmezliklerin izahı objektif etkenlere dayandırılmaz. Doğru devrimci politikanın örgütlenme ve savaş sorununda yeterince uygulanamama sorunu vardır. Bunun nedenlerini bulma ve izaha kavuşturma durumundayız. Nedenleri çok yönlüdür, fakat, bunların odakları pratik yönetim teşkil etmektedir. Bu tarz bir belirleme, salt ilkesel bir bakış açısıyla değil, pratik gelişmeye damgasını vuran çalışma, hareket ve eylem taktiklerini belirlemiş olması açısından yapılmaktadır.

Partimizin doğru devrimci politikası, her alanda teşkilat yapısını zorlayıcı ve dağıtıcı etkiler bırakmaktadır. 1940'larda Kürdistan'da geliştirilen kemalist düşünce ve 1960'larda başlatılan sömürgeci kapitalizm ile toplumumuz, Türk uluslaşmasının uzantısı ve doğal bir parçası haline getirilmek istenmiş, sosyal ve kültürel düzeyde yaygın bir işbirlikçi yapı şekillendirilerek, Kürt toplumunu öz benliğinden uzaklaştırma sürecine sokulmuştur. Çok yönlü önemli mesafelerin katıldığı bir ortamda, Hareketimizin devrimci müdahalesi başgöstererek, tarihsel bir gelişim süreci üzerinde değiştirici rollerde bulunmuştur. Devrimci rol, dönemsel değişiklik göstererek, 1984'ten itibaren en şiddetli yaptırım gücüne ulaşarak nitel bir sıraya kavuşmuştur. Türk sömürgeciliğinin 1980 sonrasında faşizm biçiminde yeniden kurumlaştırılması önünde en ciddi engeli oluşturan Partimizin politik gücü, pratiğe aktarılıp maddeleşme sürecine girmesinden itibaren faşizm cephesinde önemli gedikler açılmış, sömürgeci yönetimin çürümüşlüğü su yüzüne çıkarak devrimci müdahale durumunda yaşam ve ilerleme gücünde olmadığı herkesçe anlaşılmıştır. Ordü ve siyasal kurumların niteliği sinamaya alınmış, kapitalist ekonominin aşılma bunalımı üzerinde inşasına çalışan yapı kurumlaşması, dayatılan subjektif gelişmelerle çikmaya girerek derin sarsıntılar geçirmiştir.

1985 döneminde düşman direnişiminin yakıcı şiddetli ile karşılaşılmış, silahlı hareketin tasfiye edilmesi planına başarı şansını tanınmamış, görülmüş düzeydeki saldırı ve oyunları karşısında silahlı hareketimiz varlık ve gelişimini koruyabilmiştir.

İfade edilen siyasal gelişme ve kazanımlar, 1985 yılında yeterince maddi bir güce dönüştürülemediği, gereken atılım yeterli bir biçimde yapılamamıştır. Bugün, belirlenen hedeflere yeterince varamadığımız gibi belli oranda kayıplarımız da oldu. Gelişen noktadaki duruma yolaçan etkenleri dar ele alamayız, bunlar ne salt iradi ne de düşmanın güçlülüğü ile izah edilebilir. İradi gücümüzü doğru devrimci taktiklerle birleştirip düşmanın güçlüğünü aşan, kitlelerdeki objektif geriliğin üstesinden gelebilen bir çalışma ve askeri hareket yönelimine girememiş olmamızla durum açıklanabilir.

... 1985 Bahar Atılımını belli oranda tıkayan hususları şu etkenler içinde açarsak;

1- Örgütlenme Bugün kitleler içinde örgütlenme açısından yeterince bir örgüt gerçekliğini yaşadığımız gözler önündedir. Örgütlenme olayı erişilen mücadele boyutunun ölçüsü ile ele alındığında çelişkili bir durumun yaşandığı görülür. Savaşın örgütlenmeye duyduğu ihtiyaçtır. Yeterli bir örgütlenme oluşturmaksızın, savaş ilerletmenin fazla olanaklı olmadığı, her gün yaşadığımız pratikle ve rahatlıkla anlaşılmaktadır. Fakat bu konuda hala yeterli bir pratik çözümleyiciliğe ulaşıldığı da söylenemez.

Örgütlenmenin silahlı propaganda aracını etrafında gelişme bulacağı belirlemesi doğru ve Kürdistan'da bu yöntem dışında temel bir olanak aramak hayalciçlik olur. Nitekim şimdiye kadar sağlanan tüm gelişmeler, bu araca başvurulduğu oranda olmuştur. Fakat sorun silahlı propaganda ile işletmekle bitmiyor, etkiyi geliştirimin doğru siyasi ve askeri yöntemlerini geliştirmek ve ürünleri korumak sorunu önemlidir. Bizde de yeterli bir biçimde yapılamayan da budur. Bir örnek olması açısından Botan bölgesini ele alalım; bu bölgede silahlı propaganda az yapıldı denilemez... 1983'ten 1984 Ağustosuna kadarki dönem sorunları silahlı propaganda'nın bölgenin sosyal, siyasal özelliklerini gerektirdiği tarzda uygulamamadan başgöstermiş, örgütlenme bu nedenle gelişmemiştir. 1985 döneminde örgütlenme yeni bir içerik ve biçim kazandı. Sorun, silahlı propaganda'nın boyutunu aştı. Doğan siyasal potansiyeli savaşın içine çekerek, düşmanın geliştirdiği yaygın savaş karşıt halk savaşını somut kitlesel temele oturtarak yeterli bir cevap verilmeliydi. Savaş kitleselleştirilmeli, düşmanın karşısına kitle gücüyle çıkmalıydı. Sorun niyet meselesinde ele alınırsa hepimiz bu konuda hemfikiriz, fakat yönteminde değil. Örgütlenme, düşmanın ezici baskısı ortamında ister istemez savaş sorunlarıyla iç içe geçti. Kalıcı yaygınlığa ulaşması, ancak savaşın uygulanması mümkündür. Son derece geri bir yapı üzerinde bolşevik örgütlenme tarzının fazla sonuç vermeyeceği ve bir yığın zorlukla karşılaşılabileceği açıktır. Bu alanlarda örgütlenme, cephe esprisi ile ele alınmalıdır. Genel bir şemaya bağlı kalmaktan uzak durulmalıdır...

Dağlık bölgelerdeki kitleler içinde otorite hareketi oluşturmaksızın insanları elde tutmak fazla olanaklı olamaz. Devlet otoritesi karşısında boyun eğme aşiretçilik, tokrasisi hızla devrim karşıtı olmakta, sınıf dürtüleriyle azgınlaşmaktadır. Bugün örgütlenmenin önünde en büyük engeli oluşturan bu kastır...

Kitlelerin mücadele konusundaki hakim düşüncesi hala isyandır. Uzun süreli bireysel fedakarlıklara katlanmakta zorluk çekilmektedir (kitleler). Bu bölgelerdeki hakim direniş geleneği, düşmanın karşı cepheye tutuşmaktır. Hakim olan düşünce savunma savaşı düşüncesidir...

Bu elverişsiz etkenlerin yanısıra, kadroların konuya yaklaşım tarzındaki eksiklikleri de açıktır. Örgütlenme, pratik görev ve ilişkilerin toplamından oluşur ilkesi uygulanmamakta; çekici olmayan tutum ve ideal mekanizma arayışı içinde bulunulmaktadır. Sorunu halklardan yakalamak, özgün yapıya uygun düşen politikaları belirleme ve sonuç alma titizliğini yeterince gösterememe gibi, çalışma tarzındaki eksiklikler söz konusudur... Oysa, dağlardaki örgütlenme olayı, bir güç ve otorite olayıdır. Üslenme ve savaş sorunundan ayrı ele alınamaz. Bu gerçek salt bize ait bir olay değil, Çin ve Küba'da da yapılmakta olan bu olmuş ve ilk başarının anahtarının rolünü görmüştür.

2- Silahlı mücadele. Silahlı mücadelede edilgen bir durum yaşanmaktadır.

Savaş, kendi yasaları üzerinde hızlı bir tırmanış seyirinde yol almakta, fakat, ayak uydurmadaki acemilik çekilmektedir. Savaşın temel unsurlarına dayalı hareket geliştirmede yetersizlik görüldüğü, sorun çoğunca niyet düzeyinde ele alınıyor, yöntem ve taktikte çoğunca amatörliğe düşüldüğü. Savaşta olumlu bir belirlenimimiz varsa, bu da istek ve kararlılıktır. Bugün arzulağımız düzeyde bir savaş hareketini geliştiremiyorsak bile, bunun gerekliliğinden kuşku duyulmamalıdır. Biz istesek de, savaşın boyutunu sınırlanamayız. Bugün birçok alandaki mücadelemiz gerilla savaşına dönüşmüştür. Ve gerillanın esas stratejik ilkesi sürekli vurmaktır. Bu yasa kendisini çok açık dayatmıştır. Yukarıda da değindiğimiz gibi, siyasal kazanımların korunması temelde örgüt de doğar, gelişkin savaş da. Kürdistan toplumu tüm geriliğine rağmen, güven verici siyasal ortam içinde gerçekten isyan potansiyelidir. Bu bir abartma değil, bin kez şahit olduğumuz bir gerçektir. Toplumumuzun bu özelliğini iyi farkederek düşman, ne pahasına olursa olsun siyasal ortamı boğmak için elinden geleni sarfetmekten geri durmamakta, yüzbinlere varan ordu gücünü halkın üzerine salarak nefes alamaz duruma getirmeye çalışmaktadır. Silahlı propaganda bu nedenden yeterli olamamaktadır. Gelişen seviyede kitleler propagandadan ziyade eylemlerine askerî yönüne dikkat etmek ve bu ölçü ile sonuçları değerlendirilmektedir. Yani her açıdan, artık gerilla savaşına zaruriyet halini almıştır. Fakat, sorunun bu yönü açık olmasına rağmen, gerillanın ulaşılabilir seviyedeki karakterine uygun pratik geliştirilememektedir. Yüzlerce irili-ufaklı silahlı eylemimiz mevcuttur, yaygın bir hareketliliğimiz vardır. Fakat yeterince nitel bir askerî sonuç elde edilememiştir.

Yönetim ve kadro sorunları: Pratik yönetimin içinde bulunduğu yetmezlik olayın karedilemez, iç ve dış gelişmelerin seviyesine ulaşamadığımız birçok gelişmede fark etmek mümkündür. Güçlerin yeterince yönlendirilemediği açık bir olay. Yönetim biriminin yapısal durumu söz konusudur. ...üyelerin çoğunluğu, derin düşünce yoğunluğuna girmekle yetersiz kalan, rolünü militanlık düzeyinde sürdüren ve iradesini zorlamanın ötesinde kendisine yönelmeyen bir yapıda bulunmaktadır. Bazıların içinde girdiği hareketli pratik, düşünce uğraşısının alanını daraltmakla birlikte durum salt bununla izah edilemez. Teorik eğitimi gelişmelerin seviyesine göre sürdürme, pratik politikacılık sanatında uzmanlaşmada yetersiz kalma gibi eksiklikler söz konusudur.

Çoğunlukta görülen bu yapı yanında, bazılarındaki bireysel tutum alışkanlıkları ve subjektivizmin ağır etkileri de görülmektedir. Ve bu, bazılarındaki katı bir özelliğe dönüşmektedir...

... İç koordine zayıflığı, güçlerle itibata ve yakın denetim aygıtının yetersizliği önemli sorunlara neden olmaktadır. Güçlendirilmesi gereken en önemli hususların başında bu gelmektedir. Pratiğin ayrıntı sorunlarına yaklaşım tarzı kısmi düzleme göstermekle birlikte, özgün yapı ve konular üzerinde uzmanlık yöntemini hala yeterince geliştiremedik. Tahlil ve belirleme, somut planlamaya her zaman veridirelmemektedir.

Kadro sorunlarımız eski kapsamını önemli oranda aşmıştır, direniş tavrı egemendir. Sınırlı bir kesimin seçici çalışmaya anlayışı vardır ve bazıları yönetici durumunda bulunan bu unsurların gelişmeleri dondurucu rolleri açığa çıkmıştır. Bunun için belli bir eğitim ve dinlendirme ihtiyacı vardır." (11 Kasım 1985 tarihli rapor)

Mahsum yoldaşın raporunda da rahatlıkla görüldüğü gibi O, bu dönemde de koşulları yerli yerinde değerlendirerek Partimizin ve mücadelemizin çözümlemesi gereken cananları sorunlarını tespit etmiş, çözüm yollarını göstermiş ve her şeyden önce, mücadelenin daha ilerlere götürülmesi ve direnişin kesintisizliği uğrassamıza açısından yeni atılımlara ihtiyaç duyulduğunu, sonbahar atılımını gerçekleştirmesinin hemen ardından belirtmiştir. 1985 direnişinin deney ve sonuçlarının özümsemesi ve güçlü bir atılıma dönüşülmesi açısından, kadro ve savaşçıların, kış sezonuna uygun bir şekilde konumlandırılıp eğitime tabi tutulmasını, belli bir maddet dinlendirilmesinin gerekliliğini belirtmiş, bunun için planlar geliştirmiş, güvenilirlik

alanları tespit ederek bu alanlarda kadro ve savaşçı birikiminin sağlanmasında aktif rol oynamış, eğitim olanaklarını geliştirmiş, bunun için her türlü teknik donanım-araç-gereci temin etmede başı çekmiş, kadroların güvenliğini sağlamış ve tüm bu çabalarıyla birlikte, bir yandan da düşmanın üzerine yürüyerek, direnişte boşluk yaratılmasına müsaade etmemiş, direniş bayrağını kiş kollarında bile elden düşürmemiştir. Kitle çalışmasına yoğunluk kazandırarak kitle eğitimi sürdürmüş, örgütlenmeye derinlik kazandırmada yoğun bir çaba göstermiş ve nitekim 1986 Bahar Atılımını böylesine güçlü bir donanımla karşılamayı başarmıştır.

Kişin o dondurucu karları yavaş yavaş eriyip, bahar tüm çekiciliğiyle, o güzelim Kürdistan dağlarını sarmaya başladığında ve halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin sembolü Newroz ile ERNK'nin kuruluş yıldönümü yavaş yavaş yaklaştığında Mahsum yoldaş, kişinin o sabırsızlandırıcı etkisini bir tarafa bırakıp, tüm gücüyle, Kürdistan tarihine yepyeni bir şanlı sayfa yazmak üzere, Bahar Atılımını gerçekleştirmek için devrimci direniş tırmandırmaya başladı. O, Botan bölgesinin bir ucundan diğer bir ucuna fırtına gibi eserek, Kelâ Memê, Herokel ve Çirov dağlarını tepip, Uludere, Şırnak, Erüh ve Perwarî'de bir dizi eylem gerçekleştirerek düşmanın kiş boyu gerçekleştirmeye çalıştığı tüm demogoji ve yalanlarını yerle bir etti. Faşist Türk sömürgecileri tüm basın-yayın kurumlarıyla, başında Mahsum yoldaşın bulunduğu bu şanlı atılıma, "PKK'nin Bahar Taarruzu" dedi. Evet, bu gerçek bir Taarruzdu, hem de halkımızın sömürgecilğe ve her türlü gericiğe karşı isyan duygularının kabardığı Newroz sürecindeki bir taarruz, ve zaten Partimiz de bunun derin bilinciyle bu taarruzu başlatmıştı. Bu, aynı zamanda düşman açısından son derece yıkıcı bir taarruzdu da. Düşmanın kiş boyu geliştirmeye çalıştığı tüm kompo ve planları boşa çıkmış, Türk ordusunun acizliği bir kez daha herkesin görebileceği bir biçimde gözler önüne serilmişti. Düşman, geliştirmiş olduğu tüm tedbirlerin bir anda yerle bir olduğunu görmüş, bunun verdiği büyük bir telaşa, kendi içinde bir kargaşaya sürüklenmiş. Kenan Evren, bir daha "doğu" gezilerini düzenleyerek halkı yalvarma sahtekarlığına ihtiyacı duymuş. Özal hükümeti kiş boyu tükürüğünü yalamak durumunda kalmış, hatta bu atılımla hükümet düşmanın eşğine gelip dayanmıştı.

1986 Bahar Atılımı, ulusal direniş tarihimize son derece güçlü bir anlama sahiptir. O, her şeyden önce, Parti Önderliği ve Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağı altında, direniş mücadelesinin kesintisizliğe ulaştırılması anlamını taşımaktadır. Faşist Türk sömürgeciliği, iki yıldan beri mücadelemize karşı baş vurabileceği her türlü oyuna başvurmuş, elindeki tüm imkanlarını seferber etmiş, ulusal ve uluslararası alanda direnişimizi desteksiz bırakmak için, emperyalizmi ve her türlü gericiği de yardımına çağırarak, bir yığın siyasal manevralara girişmiş, içerde şovenizmi ayyuka çıkararak, "Millî Birlik" bayrağı altında sağ ve soluyla tüm burjuva muhalefeti toplamaya çalışmış, aynı kılıf altında, üzerinde sonuz bir sömürü ve baskı uyguladığı Türk halkına şovenizmi empoze etmiş, "yasa dışı" sol'un iplerini eline alarak başta Hareketimize karşı olmak üzere, ona tasfiyeci bir rol oynamıştır. Bundan da öteye, bölgedeki bir yığın oportünist, sosyalşovenist ve reformist gücü de yanına alarak direnişimizin üzerine saldırmış, Kürdistan'da ilkel milliyetçi güçlerden reformist küçük-burjuva güçlere kadar hepsini bir koro halinde direnişimizi durdurmak üzere seferber etmiş. Kürdistan toplumunun başında ağalık sisteminden dini öğelere kadar tüm gerici yapı, kişi ve kurumların hepsini zorla veya gönüllü olarak direnişimize karşı çıkarmıştır. Ve tüm bunlarla birlikte, askerî, siyasî, ekonomik vb. tüm kurum ve kuruluşlarını seferber ederek direnişimize saldırmıştır. Ama tüm bu çabalara karşı sonuç tam bir fiyasko olmuştur.

Tüm bunların tersine, 1986 Bahar Atılımı, uluslararası alanda Kürdistan halkını ve bunun öncü gücü Partimizi dostuna ve düşmanına artık vazgeçilmez bir biçimde tanıtarak, layık oldukları yere oturmuş, dost olması gereken Kürdistan halkına nasıl bir dostluk yapması, düşman olması gerekene de nasıl bir düşmanlık yapması gerektiğini kavratmış, herkesi Kürdistan hususunda gerçekçi olmaya, Kürdistan devrimine oyun oynamaya zorlamış. Bundan da öteye, emperyalizmin, sosyal-demokrasinin başını çektiği, Hareketimize yönelik tüm tasfiyeci çemberi yırtmış, bölgede Türkiye'de ve Kürdistan'da, oportünizm, sosyalşovenizm ve

reformizm adına içten ve dıştan Hareketimize ve direnişimize yönelik tüm tasfiyeci saldırıları boşa çıkarmış, tüm bu güçleri teşhir ve tecrit ederek, gerçek yerlerine oturtmuştur. Ayrıca Türk devletinin iki yıldan beri akıl almaz uygulamalarla geliştirmeye çalıştığı pasifikasyon ortamı, kesin bir biçimde kırılmış, direniş birkaç bölgeyle sınırlı olmaktan çıkarak tüm Kürdistan sathına yayılmıştır. Bugün artık direniş, tüm Kürdistan halkının günlük bir uğraşısı haline gelmiştir. Şüphesiz ki, bu, devrimde yüksek bir seviye demektir. Tüm bunlar sonucunda, başta Türk ordusu olmak üzere, bir bütün olarak Türk devleti büyük bir çıkmaz içine sürüklenerek yıldırıcı bir acizlik içerisine girmiştir. Şüphesiz ki,

halkımıza ve mücadelemize karşı trilyonlar harcayarak, topyekun bir savaş sürdürdüğü halde, ve hem de bugün ve geleceğe kıyasla direnişimizin en zayıf olduğu hallerde bile alınan tüm tedbirlerin fiyaskoya sonuçlanması, Türk devleti açısından geleceğin tam bir yıkım olacağını şimdiden göstermektedir. İşte, Türk devletinin baş vurduğu her türlü çiliğin kaynağı da budur. Ve tüm bunlardan kalkarak diyoruz ki, Partimiz önderliğinde halkımızın, büyük acılarla, her türlü zorluğa katlanarak, bu uğurda yığınlarca militan ve önderini şehit vererek, bir yığın acıya göğüs gererek, tarihimize ve çağımıza son derece vahşi, son derece barbar, insanlık ve medeniyet tarihinden nasıblını almamış yamam bir sınıfın önderliğindeki Türk devletine karşı sürdürmüş olduğu direniş, bugün artık hiçbir biçimde kesintiye uğramayacak bir sınıra dayanmıştır. Türk devleti ne yaparsa yapsın, hangi çare ve tedbir başvurursa vursun, ne kadar inkarcı davranırsa davranırsın, emperyalizm, gerici, sosyalşovenizm, reformizm adına hangi gücü imdadına çağırırsa çağırırsın, ne kadar imhacı, katliamcı davranırsa davranırsın, Kürdistan halkının direnişini kesintiye uğratamayacak, direniş, her gün yeni boyutlar kazanarak sürekliliğini sürdürecektir. Bu gerçeklik Kürdistan için artık kesin bir yargıdır.

İşte Partimiz, direniş tarihinde böylesine yüklü bir anılamı olan 1986 Bahar Atılımını gerçekleştiren, direnişin büyük önderlerinden, Botan direnişinin Büyük Komutanı **MAHSUM KORKMAZ** yoldaşı, 28 Mart 1986 günü, büyük çaptaki faşist ordu birlikleriyle girilen bir çatışmada, büyük kahramanlıklar sergiledikten sonra şehit verdi. Kuşkusuz, Mahsum yoldaşın şehadeti, direniş tarihimize en büyük şehadet halkalarından biri olup, Partimiz, halkımız ve dünya ilerici güçleri açısından son derece üzücü bir olaydır. Faşist Türk sömürgecileri, Mahsum yoldaşı katletmekle bir yoldaşımızın fiziki varlığını son vermeyi başarmışlardır. Ama şunu da hiçbir zaman unutmayalım ki; her şehit voldaşımız gibi, en büyüklerinden biri olan Mahsum yoldaş da sadece fiziki bir varlık değildir. O, aynı zamanda, kimsenin Kürdistan halkının gönülünden söküp atamayacağı manevi bir komutandır da. Bu anlamda, Mahsum yoldaş açısından ölüm diye bir şey söz konusu değildir. Mahsum'un partisi PKK gerçekliğinde ölüm diye bir olay yoktur, PKK, hiçbir zaman ölüm diye bir olay kabul etmedi ve sonuna kadar da etmeyecektir. PKK, ölümde yaşamayı yaratılanların partisidir. Bu nedenle Mahsum yoldaş ölümsüzdür. O, bundan sonra, anısına kurulan Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusunun başkomutanıdır. Bundan sonra, Kürdistan halkı bu manevi komuta-

rın komutası altında savaşacak ve mutlaka kazanmasını bilecektir.

MAHSUM YOLDAŞ KOMPLE BİR DEVRİMCİ KİŞİLİKTİ

Kuşkusuz ki, Mahsum yoldaşı taniyanlara, onun kişiliği, sergilediği devrimcilik hakkında fazla anlatacak bir şeyimiz olamaz. Çünkü onlar, Mahsum yoldaşı gördüler, duyular, dolayısıyla onun nasıl bir kişi, nasıl bir devrimci olduğunu bilirler. Ancak Mahsum yoldaşı görmeyenlere, tanımayanlara anlatacak bazı şeylerimiz olabilir ki, bunların da yetersiz olacağını, onun kişiliğini, sergilemiş olduğu devrimciliği izah etmeye gücümüzün

yetmeyeceğini peşinen kabul etmekle birlikte, buna rağmen dilimiz döndüğü kadar bir şeyler aktarmaya çalışacağız.

O, her şeyden önce büyük bir yurtseverdi. O, ülkesinin taşını, toprağını, insanlarını, dilini, kültürünü, her türlü ulusal değerini seven, sömürgeciliğin ülke topraklarımız üzerindeki her türlü varlığına, ulusal değerlerinin talan edilip halkımızın baskı altına alınmasına karşı savaşan, halkımızın sömürgeciliğe karşı olan kin ve öfkesinin yoğunluğunu, yücelmiş bir ifadesiydi. O, her şeyini halkına ve onun bağımsızlık ve özgürlük davasına adanmış bir kişilikti.

O, son derece fedakar, kendisi için hiçbir maddi-manevi çıkar düşünmeyen, her şeyini davaya adayan, düşüncede ve pratikte kendisine sonuna kadar yitkenen, gece gündüz demeden devrim davası için günün 24 saati didinen, çaba sarfeden, yorulmak nedir bilmeyen, enerjisiyle ve her türlü maddi-manevi imkanını devrim için seferber eden bir kişilikti.

O, son derece cesaretli, hiçbir zaman zerre kadar bir korku, panik, endişe duygusuna kapılmayan, düşmanın her türlü saldırısına kararlılıkla göğüs geren, gözünü kırpmadan düşmanın üzerine yürüyen, devrim davası uğruna ölümü her gören, şehit olmayı bir şeref ve onur payesi olarak gören, düşmandan hiçbir zaman medet ummayan ve herkesi böyle davranmaya çağırarak bir kişilikti. En önemlisi de, O, her zaman devrimi ilerletmek için gerekli hamleler yapmaya cesaret eden bir kişilikti.

O, alçakgönüllülüğün, olgunluğun erişilmiş gücü bir örneğiydi. Tüm üstün meziyetlerine rağmen O, hiçbir zaman kendisini üstün görmez, yoldaşlarına ve halka karşı son derece saygılı, arkadaşlarına ve halka hizmet etmekten zevk ve gurur duyan, küçük şeyler hiçbir zaman mesele yapmayan, her şeyi, her olguyu büyük bir olgunlukla değerlendiren, en ufak bir hatasını büyük bir alçakgönüllülükle kabul eden, ve bu temelde hızla büyüyen bir kişilikti.

O, hata ve yetmezliklere karşı müthiş bir eleştirciydi. Hiçbir zaman, hiçbir hata ve yetmezliğe prim vermez, en usta bir şekilde, karışındakini kırmadan, yapıcı bir şekilde, hata ve yetmezliklere karşı koyar, kaynağını bulur, üzerine gider, ortadan kaldırmak için büyük bir ustalıklı elinden gelen hiçbir şeyi esirgemezdi. O, bu noktada esneklik ve katlılığı usta bir biçimde birleştirir, gerektiğinde son derece esnek, gerektiğinde son derece katı, uzlaşmaz bir tavır sergilerdi. Denilebilir ki O, esneklikle katlılığı en uygun bir biçimde uygulamasını bilen müthiş bir kişilikti.

O, büyük bir askerdi; askerlik sanatının derin bir kavrayışına ulaşmış, askerlik kanun

ve kurallarına son derece bağlı, bunda hiçbir gevşekliğe, hiçbir tembelliğe yer vermeyen, kendisinden başlatmak üzere, yandaşlara sürekli bir asker gibi yaşamayı, bir asker gibi hareket etmeyi öğreten, bu konuda hep ilkeli hareket eden, silahlı hakim, her an düşmana karşımaya hazır. Bu noktada da onun en güçlü yanı, kendisinden başlatarak, askerliği tüm bir halka yayma çabalarıydı.

O, bir eylemciydi. Özellikle, devrimcilik adına, ulusal kurtuluşçuluk adına yola çıkıp ta eylemsiz yaşamayı büyük bir onursuzluk sayardı. O, sürekli eylem içinde olmayı, düşmandan her an bir şeyler koparmayı, şu veya bu biçimde düşmana her an yeni bir darbe indirmeyi esas alırdı. Ve bunu pratiğinde sürekli uygulardı. Böylece O, iyi bir planlayıcı, iyi bir yönetici olduğu gibi, son derece güçlü bir uygulayıcıydı da.

O, bir örgütçüydü. O, örgütsüz olarak hiçbir şeyin, hiçbir zaman yapamayacağını çok iyi bildiğinden, örgütsüzlükten, dağınıklıktan, örgütsüz yaşamaktan nefret ederdi. Örgüt kurallarına son derece bağlı kalır, uygular ve uygulattı. Her zaman kendisiyle birlikte çevresini de örgütler, planlı, programlı yaşamayı bir sanat olarak benimser, bunu tüm çevresine ve yoldaşlarına yayar, herkesin böyle bir düzen içinde hareket etmesini sağlardı. Örgütsüz olan hiçbir gelişmeye itibar etmez, güven duymazdı.

O, bir propagandacıydı. Halkımızın içerisinde bulunduğu bilinçsizlik ortamının derin bilincinden hareketle, eline geçen her türlü imkanı değerlendirir, kitlelerle ilişki kurar, onlara devrim sorunlarını kavratır, düşmanın her türlü oyununu açığa çıkararak, buna karşı kitleleri eğitir, kitlelerin seviyesine iner, buna uygun bir üslupla halkın çıkarlarını izah ederek devrim safılarında kenetlenmesini sağlardı.

O, her zaman, komuta ettiği savaşıların güven kaynağıydı. Savaşları hep onun kişiliğinde zaferi görürdüler. Savaşçılarıyla sürekli ilgilenir, her türlü düşman taktiği karşısında

savaşçılarını eğitir, düşmana karşı giriştiği her türlü eylemde gösterdiği üstün komutanlık yetenekleriyle, düşmana büyük kayıplar verdirip komutasındaki gücü ya hiç kayıp vermeden, ya da en kötü durumlarda en az bir kayıpla yolda çıkarmasını bilirdi. Bu nedenle, Mahsum yoldaşın komutasında savaşmak, savaşçıların gücünü yüz kat artırır, düşmana yönelik tüm saldırılarda başarı oranı her zaman yüksek olurdu.

O, son derece disiplinli bir kişilikti. O, hiçbir zaman başboşluğa, vurdumduymazlığa, laçkalığa prim vermeyen, güçlü bir disiplin olmadan hiçbir çabanın sonuç vermeyeceğini çok iyi bilen, bu nedenle ölçülü, kurallı yaşamayı sanat edinene, tüm çalışmalarına bunu egemen kılan, örgüt kurallarının, çalışma disiplininin ihlal edildiği herhangi bir durumda mutlaka müdahale eden, Parti kararlarını mutlak uygulaması gereken bir emir olarak gören ve bunun için her şeyini ortaya koyan bir kişilikti. Denilebilir ki, o'daki Parti disiplini çok az kişide somutlaşmıştır.

O, kolektif çalışmanın güçlü bir uygulayıcısıydı. Bireysellikten nefret eder, güçlü bir düşünce ve yetkin yeteneklere sahip olmasına rağmen, O, her zaman, her türlü sorunu gerekli düzeylerde tartışır, yoldaşlarının düşüncelerine değer verir, karar veremeyi bir bireyin değil, bir örgütün, bir birimin, bir komitenin yetkisi olarak görür, düşüncelerini izah eder, ortak bir karar haline getirir, uygulamasını da kolektif bir biçimde yerine getirirdi. Hiçbir zaman bireyciliği, kolektivizmin önüne çıkarmaz, her zaman kolektif bilincin, kolektif pratiğin üstünlüklerini kabul eder ve uygular.

O, bir düşünce adamıydı. Daima, sadece kendi çalışma alanının değil, genelde tüm Partinin sorunları üzerinde düşünür, bunu yoldaşlarıyla tartışır, teorik çözümlemelere varır, sorunları tespit eder, çözüm yollarını bulur ve bunu Partiyeye maledirdi. Parti sorunları üzerinde yanlış da olsa, düşüncesini belirtmekten çekinmezdi, ama O, genellikle doğruyu söyler, doğruyu bulurdu. Yani kısaca O,

devrimin her türlü sorunu üzerinde kafa yoran bir kişilikti.

O, bir öncüydü. Devrimci mücadelenin her türlü sorunları üzerine en başta yürürdü, her zaman ön cepheye savaşmayı tercih ederdi, savaşın geri cephesinde kalmak O'nun prensibine aykırıydı. Düşünce ve pratikte sürekli ileriyi gözetlerdi ve hep ilerlemeyi esas alırdı, her türlü olumlu gelişmeyi, yenilenmeyi kendisinden başlatarak çevresine yayardı.

O, büyük bir direnişçiydi. Hiçbir zaman, Partiyeye kendisine yönelik hiçbir saldırı karşısında yılmadığı düşmedi. Karşılaştığı her zorluğa karadillikle göğüs gerdi, karlı dağları tepti, aç kaldı, susuz kaldı, hain tuzaklara düştü, bir yığın komplolara, provakasyonlara tanık oldu, yalnız kaldı, ilişkisi kalmadı, ama O, hiçbir zaman yılmadı. Devrimci olduğu gündün şehit olduğu güne kadar kendisini çevreleyen tüm olumsuz koşullara, düşmanın her türlü saldırılarına karşı her zaman direndi ve sürekli olarak kazanmasını bildi.

O, bir siyasetçi, o bir çizgi adamıydı. Her türlü devrimci çalışmada daima güçlü bir öngörüyü hareket eder, kitlelere yaklaşımında her zaman sınıf bakış açısına dayanan, yoksul kesimlerin sınıfsal çıkarlarından hiçbir zaman taviz vermez, mücadeleyi daima böyle bir zemin üzerine oturtmayı esas alır, bunun için yoğun çaba sarfedirdi. Parti çizgisinden, strateji ve taktiklerinden herhangi bir sapmaya kesin karar koyar, Parti kararlarını kendi öz kararları olarak hayata geçirmek için hiçbir çabayı esirgemezdi. Parti siyasetinden, Parti çizgisinden bilinci bir sapmaya karşı herkesten önce en sert tepkiyi gösterir, gerektiğinde en sert uygulamayı yapardı.

Kısacası O, büyük bir eylem adamı, güçlü bir siyasetçi, güçlü bir örgütçü, kahraman bir direnişçi, büyük bir önder, büyük bir komutan, komple bir devrimci kişilikti. O, can yoldaş bir insan, O, Partimizin ve halkımızın başına oturtulması, adına bir halk kurtuluş ordusunun yaratılması görevini dayatan,

halkımızın kılıcı, kahramanların kahramanı olabileceği büyüklüğe bir kişilikti. O, kendi peşinden yürüyecek herkese kendisi gibi davranmayı emreden bir kişilikti.

Mahsum yoldaş! Ruhunuz şad olsun, siz halkımızın bağımsızlık ve özgürlük davasına son derece büyük, son derece değerli, son derece anlamlı hizmetlerde bulundunuz. Faşist Türk sömürgeciliğini ülke topraklarından kovmak, bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratmak, bunun için Kürdistan halkını bilinçlendirmek, örgütlemek ve direniş kaldırmak için çok şey yaptınız. Şehadetinizle yükümüzü ağırlaştırmadınız, tersine direniş kimsizliklerin silinmesini getirip dayandırarak halkımızın eline mutlak zaferin garantili belgesini verdiniz. Yükümüzü son derece hafiflettiniz. Bunun için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayarak gece gündüz dindirdiniz. Böylece ulusal direniş hazinemize büyük değerler katarak halkımızın ve Partimizin başında yer almaya, kahramanların kahramanı olmaya, gösterdiğiniz görkemli direnişle hak kazanarak, Partimizin ve halkımızın manevi komutanı oldunuz.

Mahsum yoldaş! Size öz veriyoruz, sizin şehadetiniz son derece üzülmemize rağmen, ardanızdan ağlamayacağız, ama bizden ne istiyor idiyenizi, elimizden gelen tüm çabalarımızı sarfederek onu yapacağız. Üçüncü çekimden kanınızı ve canınızı verdiğiniz Kürdistan için, halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü için, Kürdistan'ın binlerce yıllık kanlı tarihini parampaça etmek için, halkımızı o binlerce yıllık onursuzluk ve utançtan kurtarmak için, dünya halklarına ve tüm ilerici insanlığa bağımsız ve özgür bir Kürdistan hediye etmek için, çağdaş insanlığa ulaşmak için, faşist Türk sömürgeciliğini ülke topraklarından söküp atmak için, evet tüm bunlar için, anınızda bağlı kalmanızı mutlak bir gereği olarak, kanınızı kanınıza kataca kadar, her türlü emirinizi yerine getirerek, çizdiğiniz ve kanınızla kılaştırdığınız yolda yürüyeceğimize bir daha and içiyoruz.

DİRENİŞ MÜCADELESİNDEKİ ANILARDAN BİR KESİT VE 1985 NEWROZ'UNUN UYANDIRDIĞI UMUTLAR!

Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşın kişiliğinde derin bir yurtseverlik, örgütsel bir güç ve muazzam komutanlık yetenekleri gizlidir. AGİT yoldaş, yaşamı, mücadelesi ve direnişi ile, bu üç konuda da güçlü bir örnek olmasını bilmiştir. Her kişide ender rastlanan özellikleri kişiliğinde somutlaştırmış olan Agit yoldaşın daha birçok özelliğinden bahsetmek mümkün; ama O'nun en belirgin yanları bunlardır.

1985 Bahar Atılımı döneminde kaleme aldığı **"Ulusal Direniş Mücadelemizden Bir Kesit ve 1985 Newroz'unun Uyandırdığı Umutlar"** yazısı, Newroz ve Bahar Atılımının güçlü bir değerlendirilmesini de kapsamaktadır. 1985 Atılımı'na temelinde güçlü karşılayan Agit yoldaş, aynı şekilde 1986 Bahar Atılımını da güçlü karşılamıştır. 1985 Newroz'unda yerine getirdiği görevleri, 1986 Newroz'unda daha üst boyutlarda gerçekleştiren Agit yoldaşın derin yurtseverlik özelliğini ortaya koyan ve Newroz'un gerçek anlamını izah eden yazısını yayınlamayı, halkımızın bu değerli evladına karşı yerine getirmemiz gereken bir görev olarak kabul edmekteyiz. O'nun kişiliğinin de güçlü bir tanınımı ortaya koyacak olan bu yazıyı, O'nu daha yakından tanımak için yayınlamayı uygun görmekteyiz.

Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaş, aynı zamanda güçlü bir örgütçüydü. Örgütsel faaliyetlerin geliştirilmesinde olduğu kadar, kadrolarda ortaya çıkan yanlış anlayışların eleştirilmesinde ve bunların yerine doğrunun geçirilmesinde de halkımızın unutamayacağı bir yeteneği. O, sadece belli bir alanla kendisini sınırlamamış, tüm kadrolara da yol göstermiştir. Bu amaçla yazdığı **"Pratik Çalışmada Doğru Olmayan Çalışma Tarzı ve Yanlış Anlayışların Eleştirisi"** adlı broşür, bu konudaki yeteneklerini de ortaya koymaktadır.

O, her şeyden önce **Hezân Rîzgariya Kurdistan**'in değerli bir komutanıydı. Tüm bu özelliklerinin yanı sıra, Agit yoldaş, esas olarak silahlı direnişin yükseltilmesi faaliyetlerini yürütmekteydi. Diğer konularda olduğu gibi, bu konuda da O, yine bilinç taşıyıcısıydı.

Agit yoldaşın bu yeteneklerini sığdıracabilecek bir kelime bulamamaktayız. O halkımızın yüce bir kahramanıdır. Biz, ifadelerimizin O'nu tanımakta yetersizliğine de dikkate alarak, Newroz üzerine kaleme aldığımız yazıya ek olarak **"Pratik Çalışmada Doğru Olmayan Çalışma Tarzı ve Yanlış Anlayışların Eleştirisi"** yazısını da yayınlıyoruz.

SERXWEBÜN

da tamamlanmasıyla gruplar ağır görev ve sorumluluk yükü altında kuzeye doğru yola koyuldular.

Bizim hazırlıklarımız karşısında düşman da boş durmuyordu. Sınır güç yığarak, bizi burada çatırmaya sokup geçişi engellemek, grupları imha etmek istiyordu. Anlaşılan taktikimizi kavrayamamış, nizamı savaşa göre hazırlanmıştı. Kuzeyde, sınırın 100 km'lik geniş bir alan üzerinde, stratejik noktaları tutmuş, önemli geçitleri denetleme almıştı. Bu suretle ön cephe gerisini tahkim etmiş oluyordu. Düşman bu hazırlıklarını yapardun, birimlerimizin tümü içeriye geçmiş ve biz güneyde bir hayli rahatlamış bulunuyorduk.

Düşman, 27 Mayıs sabahı sınırı aşarak 5 km güneyde ilerlere kaymıştı. Oradaki güçlerle yaptıkları görüşmelerde, hedeflerinin kendileri olmadığını, Apocularia savaşmaya geldiklerini belirtmişlerdi. Fakat kısa süre içerisinde zayıflıklarını farketmiş ve geri çekilmeye başlamışlardı. Çünkü, askerlerinin hali perişandı ve heybeti karşısında irkildikleri sarp dağlarımızda gerilla savaşıyla karşılaşmak hiç ilerlerine gelmiyordu. Bu arada güçlerimizin kuzeye açıldığını anlamış olacaktık ki, güneyden çekilecek kuzeyin sınır bölgelerinde takip ve operasyonlara giriştiler.

Biz de işgali beklediğimiz için fazla şaşırmadık ve güneydeki güçlerin geri çekilmeye başlamasıyla bir grup arkadaş olarak kuzeye geçme kararına vardık. Tesadüfen bulduğumuz bir rehberle birlikte işgal ve sınır hattını aşarak rehberimizin köyüne ulaştık. Geliş haberimizi alan köylüler, sıkı bir gizlilik içinde bulunduğumuz yere gelerek, merak ve endişe içinde güneydeki durumu sordular. Getirdikleri yiyecekleri yedikten sonra, sorunlar sular paralelinde, işgali ve yola açacağı sonuçları izah etmeye çalıştık. Köylüler, işgalin etkisini yaşamakla birlikte soğuk kanlılıklarını korumaya çalışıyorlardı. Konuşmamızı bitirdikten sonra bizi de alarak, kendilerini içine hazırladıkları yerlere götürdüler. Burası gerçekten de çok emniyetli bir yerd. İki gün orada kaldıktan sonra, karandığın baskınla yazımızda iki de köylü genç olarak yola koyulduk. Sarp ve çetin dağ yamaçlarını aşarak, sık ormanlıklar içinde yüksek bir tepeye tırmandığımızda, karşı tarafta pek de uzak olmayan düşman karakolunu gördük. Dürbünümüzle çevreyi kontrol ettikten sonra, düşmanın henüz tutmamış olduğu köprüden geçmeye karar verdik ve yamaçtan aşağıya

niza inerek pusu noktasına yaklaştık. İki arkadaş keşif yapıp köprünün açık olduğunu bildirdikten sonra aralıklı biçimde koşarak hedefe noktasına çıktık. İki düşman hattı içeri-
sinden çıktığımız için biraz rahattıydık. Var-
dığımız bir su kaynağının başında mola verip,
başam yemeğimiz olan ekmeğe ve peynire
çektikten sonra köylü gençlerle biraz sohbet
başladık. İşgalin o sıcak anında bile düşün-
çükleri tek şey, çevrelerindeki muhbir ve
ajanların bir an önce cezalandırılması idi.
Daha o anda bizimle hareket etmek istedik-
lerini söylediler, ama o koşullarda buna ola-
naksız olmadığı için konuşarak kendilerini ikna
ettik. Biraz dinlendikten sonra tekrar yola
çıkıldık ve birkaç gün daha, bin metrelerce
yavaş yavaş, baş döndürücü uçurumlardan
kayarak yol aldık. Sonunda, zorlu ve teh-
likeli dolu bu yolculuğumuz boyunca tanı-
madığımız bir alanda halkın yardımı saye-
sinde salimen hedeflediğimiz yere vardık. Yol
boyunca karşılaştığımız tüm insanlar bize
güneydeki "savaş" hakkında sorular yö-
neltiliyorlardı. Gelecekleri konusunda ka-
ramsarıyla umut karışımı düşünceler taşı-
yorlardı. Yaşlı kesimde ise, Türk devletinin
eski den yaptığı katliamların anısı canlanmış,
o günlerin tekrar geri geleceği korkusu vardı.
Genelde halk, tek yaşam güvencesi olarak
büğünlerin ayakta kalmasını görüyordu.

Haziran ayının ortalarına doğru güney
işgalinin etkisi dağılmaya başladı. Türk as-
kerleri sınırı tamamen boşaltmış, korkundan
eski sınır birliklerini de kaldırmışlardı. İçeriye
çektikleri gücünü de birkaç kol üzerinde yü-
rütürrek çalımla alanlarımızı kuşatmaya al-
maya çalışıyorlardı. Bazı alanlarda halka aşırı
zulüm uygulanıyordu. direniş beklediği kesimler
üzerinde de yumaşık bir politika izliyordu.
Hatta elbise, ayakkabı, çocuk şekeri bile
dağıtıyordu. Karşılığında ise, Apoculara des-
tek olunmamasını, silahların teslimini, mah-
kum ve firarların da gelip teslim olmasını
istiyordu. Bu isteklerine karşılık alamayınca,
"bir daha görüşeceğiz" tehditini savurarak
çekip gidiyorlardı.

Birimlerimizin çalışmaları ise işgal ve
boşerastanlardan etkilenmemiştir. İşgal alanı
görülmüş üzere yaptığımız hatta ilk top-
lanılardan birinde, bu olayı ve yarattığı
etkileri geniş boyutlarıyla ele alıp şu sonuca
vardık: **"İşgal, ABD ile birlikte tezahürleş-
miş, bölge ilericili güçlerini tehdit ve ayrıca
ileriki bir müdahalenin provası amacıyla
tasarlanmıştır. Türk devleti önüne baş he-
def olarak da PKK'nın imha edilmesini
koymuş, fakat bu hedefine ulaşamamış-
tır. Ulaşabilmesinin koşulları da yoktur.
Çünkü güçlerimiz çok sayıda birimlere
bölünmüş vaziyette geniş alanlar üzerin-
de halkın arasına karışarak, gizli, hare-
ketli bir yapı içindedirler. Düşman, halkın
desteginden yoksun, ariazie yabancı ve
denetim kurmakta zorluk çekmektedir. Bu
vaziyetini kurabilmesi de olanaksızdır."**
Yandığımız bu sonuçla daha o anda düş-
mana karşı ilk sınavımızı vermiş oluyorduk.

Örgütsel faaliyetlerimiz, yeni olayların da
etkisiyle daha da hızla ve aksaksız yürümeye
devam ediyordu. Keşif sonuçları alınmaya
başlanmış, ariazie yabancıları yavaş yavaş
giderilmiş, elverişli noktalar belirlenmişti. Üs-
ün uygun görülen alanlarda örgütsel ve tek-
nik faaliyetlere ağırlık verildi. Yöre halkının özel-
leri ve toplumsal, sosyal yapısını inceledi-
ğimizde çok özgün bir gerçeklikle karşı
karşıya olduğumuzu anladık. İnsanlar, üretim
ve yaşam koşulları bambaşka olduğu gibi,
doğru koşulları da değiştirdi. Her şeyden önce
ortada örgütlü bir toplumsal yapı var. Kabile
çerçevesinde üzerinde yükselen aşiretler ve
onların da üzerinde aşiret federasyonları
göze çarpıyordu. Fakal federasyonların pratik
işlevi fazla geçerli değildi. Aşiret liderliği,
hizmet temeline yükselen gönüllülüğe ve
saygınlığa dayalı bir otorite olarak klanlar-
daki liderliğin tipik bir benzerliğini oluşturu-
yordu. Ve bu liderlik, mülkiyet ve talan hakkı
üzerinde geniş ayrıcalıklar edimesine ege-
men sınıf özelliğine yaklaşmış durumdaydı. Ama
henüz, taban ile liderlik arasında geliş-
miş çelişkilerde söz konusu değildi. Bilinen
ağır çelişki, mera anlaşmazlığı, talan vb. ihtila-
flardan kaynaklanan aşiretler arasındaki
can davalarıydı. TC, toplumsal yapıya nüfuz
edememiş, iç bölgeelerde yarattığı tahribatı
bu alanda fazla gerçekleştirememişti. Bu
hedefine toplum, dinamikliğini, ulusal değeri-
nin ayakta kalmasını bağlı olarak koruya-
bilmeye ve güçlü insan özelliğini ortaya çı-
karırmıştı. İnsanlar, sömürgecilğin ağır yükü
altında ezilip dağılmamış, aşiret birliği ve
Jayanışmasından ileri gelen kendini emin
hissetme ve kendine güven duygusu hakim-
di. Bunu da çetin doğa koşulları altında zorlu
jretim ve sömürgecilğin yok edemediği
direniş geleneğinden kazanmışlardı. Ulusal

dil, kültür ve değer yargıları yabancı etkiler-
den uzak, sade bir görüntü sunuyordu. Buna
bir de milli kıyafetler üzerine kuşanılan silah-
lar da eklenince insanda saygı uyandırıcı
canlı, atak bir tip ortaya çıkıyordu.

Bu alanda ulusal varlık bilinci ve kurtuluş
özlemi derin köklere dayanıyordu. Özgür
aşiret tutkusuna ve özelemleri daha da pekiş-
tirerek, her türden ulusal mücadeleyi mesru
kabul ediyorlardı. Daha önceleri de, Güney
Kürdistan'daki mücadelenin ağır yüklerini
uzun yıllar taşımayı salt Kürtlük gereği olarak
kabullenmişlerdi ama, ilkel milliyetçiliğin
ulusal hareketi çıkmaza sürükleyen yapısın-
dan da rahatsızlık duyuyorlardı. Ondan sonra
da değişik bir alternatifle karşılaştıkları-
dan, kurtuluşa dair umutları artık kadimle-
rini yitirmişti.

Karşılaştığımız bu yapı, genel olarak
olumlu bir görüntü sunuyorduysa da, bireyle-
nin özgür iradesinden yoksun, aşiret yapısının
doğal ve ayrılmaz bir parçası durumunda
olmaları, bazı zorluklarla karşılaşmamızı da
beraberinde getiriyordu. Bu yüzden de aşiret
genelini kapsayan bir çalışma yapmanın
gerekliliği daha ilk günden kendisini da-
yatmıştı.

Aşiretler, başlangıçta bizi tanımak ve anla-
makta güçlük çektiler. Daha çok, Güney Kür-
distan kaynaklı ilkel milliyetçilikle ve sahte
örgütlerle tanışmış, bunların yarattığı bir yığın
olumsuz etkinin şartlanmaları altında gelen
her yeni siyasi güce karşı önyargıyla davra-
nyorlardı. Onları önder ve kurtarıcılar olarak
değil, artık kendilerinden yararlanmak iste-
yen güçler olarak değerlendiriyorlardı. Bu
olumsuzluğun kaynağını bildiğimiz için on-
ların tutumlarını değiştirmelerini kısa sürede
sağlayabildik. Birçok küçük-burjuva ve ilkel
milliyetçi güç bu bölgeyi kendi aralarında
rekabet alanına dönüştürmüş, işi para ve
silah karşılığında adam kazanmaya kadar
vadırabilmişlerdi. Bu faydacı anlayışın yarat-
tığı zararların en büyüğü, ulusal-siyasal mü-
cadele itibarının kırılmış olmasıydı. Ama halk,
bu durumu yaratan her iki tarafı da tiksintiyle
karşıyor, ülke çıkarlarını temel alan önder-
liği arzuluyordu.

Çalışmalarımız, ağır da olsa ürün vermeye
başlamış ve ulusal mücadelemizin itibarı
PKK'nın şahsında tekrar yükselmeye başla-
mıştı. İlkel milliyetçiliğin, ulusal hareketin
öğütünü tükayan gerici önderlik yapısı ve
aşiretçi örgütlenmesinin alternatif olan PKK'nın
farklı siyasal yapısı kitleler tarafından
kavranmıştı. Andan itibaren, bu güçlerle olan
bağlarını da önemli oranda kopardılar. Köylü-
leri en çok rahatsızlayan da gizli hareket tarzı-
mı oluyordu. Ağır koşullara rağmen köylere
de kalmayışımız ve ancak uygun zamanlarda
köylere girip çıkmamızın anlamını kavradık-
larından bize minnettar kalıyorlardı. Halkın
kalbini yavaş yavaş kazanıyorduk. Artık bir-
birimize kuşkuyla bakan iki yabancı olarak
değil, sadık dostlar, onların deyişimiyle **"bi-
zimkiler"** veya **"heval"** olarak tanınıyorduk.
Bu ise bir devrimci rahatlama ve arzulanan
bir durumdur. Gün boyu yürümeye ve yorgun-
luktan sonra herhangi bir ailede sıcak ılıgıyla
ve sempatiyle karşılanmak, konuştuklarımızı

zın ılıgıyla dinlendiğini görmek, tüm yorgun-
luğ ve sıkıntılarımızı bir anda gideriyordu.

Halkta en çok karşılaştığımız sorular, bir-
lik, dış destek ve savaşta ailelerin bakımı
meseleleri oluyordu. Yüzyıllar boyu ülke-
mizde süregelen iç çatışmalar ve bölünme-
ler, birliğin sağlanacağına dair inançsızlığa
neden oluyordu. İnanışa göre, **"mukadderat
böyleymiş, iki Kürt bir araya gelmemeli,
gelirlerse dünyayı bozarlar"** deniliyordu.
Bu sözler her ne kadar karamsarlık ve boyun
eğmeyi ifade ediyorsa da, aynı zamanda
yaşanan bir gerçeği de yansıtıyordu. Kürdis-
tanlıların düşmanları, onların birlik olması
halinde sahip olacakları gücü iyi hesapla-
mışlar ve birliği dağıtmak için yüzyıllar boyu
parçalayıcı bir mekanizmayı işletmişlerdir.
Gerek geçmişte olsun, gerekse de bugün
olsun, bu gerçeği ortaya koyan birçok somut
örnek hafızalarda oldukça canlıdır. İlkel mil-
liyetçilik içi güç ilişkiden yoksun olduğu
için bir fırsat ya da herhangi bir devletin
himayesini kollamaktadır. Yöre halkına da
empeze edilen bu anlayış, kendine güvensiz-
liği geliştirmiş, dikkatleri somut mücade-
leden uzaklara kaydırmıştı. Aynı şekilde, bi-
linen birçok güç gelip parlık vaadlerinde bul-
unarak halkı kayıt usulü örgüt üyesi yapmış,
KUK'un, İslam Partisinin vd. verdiği listeler
açık örneklerdir. Aynı şekilde köylülere ve
göçerlere karşı davranışları da eşkiyayı ara-
mayacak nitelikle olduğundan, halk bunları
ayırdelemeye olmuştur. Bu uygulamalara
birkaç örnek verecek olursak durum daha
net anlaşılacaktır.

Bu güçlerin kadro diye ortaya saldıkları
unsurlar, göçerlerin yolunu kesip, koyunların
içine girmiş ve istedikleri koyunu işaretleyip
"hızbin malıdır" diyerek toplamış götürmüş-
ler, dağdaki çobana emredip koyun kestirip
yemişler, gençleri Kur'an'a yemin içirmiş ve
buna da devrim adamı demişler vb. Geçtiğimiz
günlerde de hala devam ettirilen bu uygulama-
lara somut bir örnek Erzurum'un Ayal köyün-
den verebiliriz. Xuşo denilen ve KUK'un
temsilcisi olarak bilinen bir unsur, geceleri
soaka çıkma yasağı ilan edip, bazı gençlere
de nöbet tutturarak ahlaaksızlık yapıyor-
muş. Yine, Reşine köyünden bir başkası da genç-
eri, toplanmış var diyerek çağırıyor, sonra da
ellerine kazma-kürek vererek kendi inşaa-
tında çalıştırıyor. Bu tipler aynı zamanda
12 Eylül sonrasında cuntanın da ulaşığı
yapıya sahipti. Örneğin Xuşo denilen unsur,
yörenin namli ajanlarından birisiydi ve yöre
halkının talebiyle kasım 1984'te HRK Parti-
zanları tarafından ölümle cezalandırıldı.

Tüm bu olup bitenleri, halk tek tek anlata-
rak **"peşmerge diye bağınıza bastıkları-
mız, bize bunları yaptılar"** diyor. Bi-
zimle karşılaştıklarında taşıdıkları kuşkuları
ise zamanla üzerlerinden attılar ve birbir-
lerine, **"bunlar hepsinden farklıdır"** deme-
ye başladılar.

Ulusal kurtuluşun temel sorunlarını ve

çözüm yollarını belirleyen Parti düşünce-
lerini kitlelere kavratmakta fazla zorluk çek-
miyorduk. Çünkü halkımızın yaşam dene-
yiminden edindiği bilinç ve tecrübeler, anlat-
tıklarımızı doğruluyordu. Yaşam pratiğinden
çıkarılan, ama o güne kadar netlik kazanma-
mış günlük düşünceleri, anlatık-
larımız sayesinde sistematik ve net düşünceleri
haline geliyordu. Özellikle ihanete karşı
büyük bir duyarlılık göze çarpıyordu. Bu o
kadar aşırıya varmıştı ki, hanlar baş
hedef alınıyor, onlara duyulan kin, sömür-
gecilerle duyulan kından öne geçiyordu.
Buna bir noktada hak vermek gerekiyor.
Çünkü, kalelerimiz, tarihin denliklerinden
her hep için fethedilmişti. Halkın sürekli
anlattığı ve isimlerini saydığı, Türk asker-
lerine engin dağılımın kapılarını açan
Süleyman ağa (Şırnak da Foturan Tatarlar)
ısrancı kardeşini asıran Emin Perxanê
(Ramanlılar), yörede sömürgeci askeri şef-
lere danışmanlık yapan Süleyman ağanın
oğlu Alihan Tatar, jandarmayla birlik olup
silahını yakaladığı adamı serbest bırakmak
için kızını isteyen Ahmet Bıryan, gümrük şefi
gibi sınır kapısında dikilip haraç vermeyeni
jandarma pususuna düşüren ve **"devletin
düşmanı benim de düşmanımdır"** diyen
Xelo Hacı, Irak rejiminden kaçtığı için köylü-
lerimizin bağına bastıkları ve daha sonra
jandarmaları köy kadınlarına saldıran, nam-
uslarına el atıran Gasım Casım ve daha
niceileri ortaklık boyu verirken kıpırdanmanın
olanağı yok deniliyordu. Her şeyin başında
bunlar temizlenmeli diyorlardı. Onlar ol-
masa düşman, yollarımızı, mağara-
larımızı, evlerimizi ve silahlarımızın
numaralarını nereden bilecekti? Düşman, kor
ve sağır edilemez ki vurulabiliyor deniyordu.

Ve sonunda hanlar vurulmaya başlandı.
Vuruldukları sanki zincirler kopuyor, gemiler
boşanıyor, bentler yıkılıyor. Bastırılan yığın-
lık, gızlenen düşünce, ezilmiş duygular ka-
barıyor, karanlıklar aydınlanıyor. Halk yerli
belalardan kurtulmaya başlamıştı ki, bu sefer
de Karabela adıyla tanınan ve "anam bir,
babam bin", "gökte Allah, yerde ben" diyerek
ortalıkta nara atan bir faşist yüzbaşısı ortaya
çıkıştı. Köylere baskın düzenleyip tüm
köyün kadınlarını karakollara doldurarak
günlere beketlen, küçük çocukları kiş
ortasında buzlu sulara daldıran, babasının
silahını sorup bu çocukların parmak uçlarını
çubuklayan, camiden çıkan ihtiyarı, "Allah'a
değil bana namaz kıl" diyen ve köylüleri il-
dövmeyen erleri kendisi döven, soyundur-
duğu kadınları şehrin ortasından karakola
götüren, silahla insanları kovalayan bu baş-
belası faşist, artık halkı biktirmişti. Ve halk bir
gün, yeter diyerek bu alçağı da ölümle
cezalandırdı.

1984'e yaklaşıyorduk. Kış pek fena geç-
memiş ve bu yüzden biraz daha açılacak ülke-
nin iç bölgelerine kadar uzanma olanağına
kavuşmuştu. Bir grup arkadaşla durum
değerlendirmesi yaparak batya doğru ilerle-
meye başladık. Batya doğru ilerledikçe,
kara kapı engin dağları da geride bırakıyor,
yağmurlarla karşılaşıyorduk. Dicleye yak-
laşıyorduk artık. Uygarlık suyu duygusu ve
masmavi akıyordu. Kıyısında duvar gibi
yükselen yumuşak kayalıkta oyulan mağara-
larda köy ve şehirler inşa edilmiş, Diyarbakır-
dan Musul'a kadar kervan sallarını taşımış,
çevresindekileri verimli toprakları salmıştı. İlk
insan soyunun ve medeniyetin doğuş beşiği
olan bu alan, Dicle ile Botan suyunun oluşturu-
duğu doğal sınır içinde kalıyordu. Bu alan
sömürgeciliğin nüfuzundan korunmuş, doğ-
al ulusal değerler bu çember içinde ayakta
kalabilmişti. Batı ile doğuyu, dağ ile ovayı bir-
birinden ayıran sınırlar, direniş ve teslimiyetin
de sınırları olmuştu.

Suların berisinde bir süre beklememiz
gerekliyordu. Bu ara çadırlarda yaşayan
göçer ailelerden birisine uğradık. Perişan bir
yaşamları vardı. Hayvanlarıyla birlikte sarıncı
suyunu içiyor, o sudan yamek yapıyor, onunla
yıkıyorlardı. Yağmur sularının taşıdığı toprak
ve sürüllerin dışkıların doldurduğu bu
sarıncıların içi yazın da kurtçuklarla dolu-
yordu. Göçerler kendileri yazın burada kal-
mıyorlardı; ama, yörede kalan arkadaşlar bu
suyla kullanmak zorunda kalıyorlardı. Köyler
dışında dağda su bulunmuyordu. Bu sular ve
sürekli yenilen yağsız peynirden olacak ki,
yöredeki arkadaşlarda can kalmamış gibiydi.
Renkleri sararmış, bir hayli zayıflamışlardı.
Ama moraller bozulmamış, dinç duruyor-
lardı. Halkla ilişkileri de çok iyiydi.
Onların güvenliğini kazanmışlardı. Buna
örnek olabilecek bir olayı da burada anlat-
mak yerinde olacaktır. Yörede halkın sevgi
ve saygısını kazanan ve 1984 Eylülünde
hanlar tarafından kallesçe vurularak şehit
düşen Kerim BAYTAR (Cemil) arkadaş, bir
gün dağda yürürken, arkadan birkaç tane

göçer kadın gelip kendisine yetişiyorlar. Arkadaş yol vermek isteyince onlar, **"Yok beraber yürüyelim, eskiden dağdaki eşkinin korkusundan rahat dolaşamadık buralarda. Sizler de ilk geldiğinizde doğrusu yine korktuk, yanasmadık ama, bir yıldan beri çevremizde kaldığımız halde herhangi bir kötülüğünüzü görmedik. Sizi artık kardeş ve evladımız olarak kabul ediyoruz"** diyerek güvenlerini açıkça belli ediyorlar. Bu örnek de gösteriyordu ki, artık çevrede gerekli güven kazanılmıştı. Oturdumuz çadırdan evin reisi gibi yaşı kadının elindeydi. Yaşlı kocası hasta yatağında oturuyor, bir şeye karışmıyordu. Kadın da bir yandan yün sararken, bir yandan da bizlerle ilgileniyor, sohbet etmeye çalışıyordu. Kendisine çalışmalarımızı nasıl değerlendirdiğini sordüğümüzde, cevabını bir olay anlatarak verdi: Hemo denilen bir çete başı, kendilerinden zorla para ve hayvan alıyor, çetesıyla birlikte her yıl başlarına musallat olarak, göz koyduğu genç kadınları, gelinleri dağa kaldırıyormuş. Birinde kendisine karşı koyan bir gelini de vurup öldürmüştü. Arkadaşlarımızın yöreye varmalarından itibaren eşkiya oraları gelmeyiş olmuştuk. Arkadaşlara olan güvenleri bir hayli fazlaydı ama, henüz bağımsızlığa olan inançları pek gelişmemişti.

Orada akşam kadar kaldıktan sonra Kerim arkadaş bizi alıp sığınağa götürdü. Sığınakta da diğer arkadaşlar vardı. Kalabalık bir sayı oluşturmştuk. Kendileriyle siyasal gelişmeler üzerine biraz konuşup tartıştıktan sonra, örgütsel faaliyetlerini anlattılar. Açıklamalarına göre, direnişçi hazırlık çalışmaları önemli ilerlemeler kaydetmişti. Yörenin geniş bir kesiminde destek bağları geliştirilmiş, çok sayıda savaşçı adayı genç belirlenmiş, depolar halkın sunduğu yardımlarla doldurulmuş, değişik noktalarda sığınaklar yapılarak, arazi geniş ölçüde tanınmıştı. Direnişçi başlatmaya hazır ve istekliydiler. Tabii Erüh halkıyla birlikte.

Birkaç gün sonra 27 kasım geldi. Parti'nin

rasyonlardan kaçıp mağaraya sığınan yaşlı bir köylü soğuktan ölmüş, mahkumların akrabalarından, biri kadın iki kişi soyulmuş vaziyette köy köy dolaştırdıktan sonra, olay yerinde halkın gözü önünde kurşuna dizilmişti. Halk olayın etkisiyle panik içinde olmasına rağmen, mahkumların yiğitliklerini anlatıyor, onlardan övgüyle söz ediyordu.

Alandaki arkadaşların çalışmalarına bir süre katıldıkdan sonra önemli izlenim ve bazı kazanımlarla birlikte geldiğimiz yolu takip ederek geri dönmeye başladık. Hedef noktamıza çabuk ulaşmamız gerekiyordu. Kış olmasına rağmen hava koşulları engelleyici olmadı. 13 gün süren sürekli yürüyüşten sonra yerimize vardık. Kampta yeni mevsim çalışmaları için hazırlıklar başlatılmıştı. Yoğun geçen toplantı ve tartışmalar ardından bahar sonlarında birikim yeni bir düzenleme altında örgütlendirilerek çalışma bölgelerine sevk edilmeye başlandı. Düşman, dağılmayı hissetmiş, sınır boyunca ağır güçlerini harekete geçirmişti. Daha önce de kamplarımızın çevresine çok sayıda ajan göndererek bilgi toplamak istemiş, ama bunlardan bir kaçını yakalayıp amaçlarını öğrenmiştik. Sınırdaki tüm önlemlere rağmen, geçişleri önlemeyen düşman, bizi içeride karşılamaya hazırlanıyordu. Yol güzergahları üzerinde önemli noktalar birlikte yerleştirilmiş, bölgesel güçler takviye edilmiş, komando birlikleri köylere çıkıp adeta silahlı propaganda yapmaya başlamıştı. Halka, **"Apocularda güvenmeyin, onların içinde çok sayıda MİT var, Apocularda Kürt değil, Ermenidir, Komünist din düşmanlarıdır"** vb. şeyler anlatarak bizi, halkın tecrit etmeye çalışıyorlardı. Ama halk, onların söylediklerine gülmüş geçiyordu. Onlar bu gülüşü, kendi anlatıkları bence beğeni olarak anlıyor ve köylülere işbirliği teklifinde bulunuyorlardı. Subaylar yaptıkları toplantılarda, **"Apocular, patlamaya hazır bomba gibidirler, infilak ederlerse, bizi de sizi de havaya uçururlar"**

yemeğinden sonra, köylülerle konuşmaya başladığımızda, köylüler konuyu yine her zamanki gibi silahlı direnişin neden başlatılmadığını sorunu getirdiler. Bunu soruyla sürekli karşılaştığımız için aynı ve ıkena etmekten uzak cevaplar vermekten usanmıştık. Yeni gelen arkadaşın cevaplamasını bekledim, tabii içimden köylüye katılarak. Arkadaş da hazırık deyince köylü sustu, çünkü daha önce aynı cevapla çok kez karşılaşmıştık.

Geç saatlere doğru grubu bir araya topladığımızda sayımızın hayli kabarık olduğu görüldü. Köylüler de böyle bir grupla ilk kez karşılaştıklarından şaşırılmışlardı. Onlar da bir şeylerin olacağını tahmin etmiş, birbirlerine, bu sefer tamam diyordılar. Geceyi geçireceğimize ormana çekilip birkaç grup halinde alana yerleştik. Sabah iyi haberlerle karşılaşacağımızı tahmin ettiğimizden o gece hiçbir şey sormadım.

Sabah erkenden kahlık ve köylülerin getirdiği yiyeceklerle kahvaltımızı yaptık. Sorumlu arkadaşla bir kenara çekildik ve ben merakla konuşmasını bekledim. Arkadaşın konuşmasını dinledikten sonra yanılmadığım ortaya çıktı. Birkaç bölgede aynı günde başlatılacak eylemlerle HRK'nin kuruluşu ilan edilecekti. İşte dört yıldan beri, birçok ilke ve sınırları dolaşarak, içeride uzun zamandan beri hazırlıklarını yaptığımız gün nihayet gelmişti. İçimde bir rahatlama hissettim ve cevap olarak ağzımdan çıkan ilk şey şu oldu: **"İyi ama çok geç bu, daha erken de olabilir!"** Her şeye rağmen biriken çok sevindiren bir haberi bu. İçimden hemen tüm arkadaşlara bunu ilan etmek geliyordu ama, bu olmazdı. Arkadaşlar ancak 15 Ağustos'tan birkaç gün evvel duydukları haberi. Çünkü kural bunu gerektiriyordu.

Yeni döneme ilişkin de oldukça kapsamlı bir örgütsel plan vardı. Hızla komiteleşmeye gidecek, kitleleri çeşitli biçimlerde içine alabilecek örgütler geliştirilecekti. Bu aynı zamanda Ulusal Kurtuluş Cephesinin tabandan başlayarak, örgütlendirilmesi demekti. Ardından da cephenin ilanı gelecekti. Bu sayede geniş çevrelere biçim vermekte çektiğimiz zorluk aşılacak. Köylülerin bize dayattıkları iki konu, birlik ve askeri güç sorunları artık çözümleniyordu.

Planın alanımızda uygulanacağı biçim ve diğer bazı hususlar üzerinde yaptığımız konuşmadan sonra hazırlıklara başladık. Saptığımız hedefin keşli için birbirim oluşturduk. Birtakım değişiklikler, çeşitli yerleri hazırlama ve kurulacak birliğin üyelerini bir araya getirdikten sonra yola koyulduk. Yüksek dağ zirvelerini takip ederek bizi bekleyen arkadaşların noktasına varabildik. Tüm alana hakim yüksek bir yeri burası. Arazi son derece mükemmeldi. Orada bizi bekleyen grupla birleştiğimizde, kendimizi güvenli bir atmosfer içinde bulmuştuk. Herkes bir şeylerin yapılacağını anlamış, coşku içindeydi. Sevinçler gözlerdeki gülümsemeyle ifade ediliyordu.

Son hazırlıkları da tamamladıktan sonra, **14 Temmuz Propaganda Birliği** adını alacak olan birliğimizi toplayıp kuruluşu bir bildiri okuyarak duyurduk. Ardından kararı bize ulaştıran arkadaşın, dönemin özelliği ve görevleri üzerine yaptığı konuşmayı dinledikten sonra, birliğin sorumlusu olarak **Silahlı Propaganda Yönetmeliğini** okudum. Bu yönetmelik uyarınca herkese hazır olup olmadıkları soruldu ve hazır olan el kaldırsın der demez, bir anda tüm eller şimşek hızıyla yukarı kalktı. Hazır olmayan yoktu. Öyleyse yönetmelikteki devrim anını her birlikte okuyalım dedim ve o anda havaya kahlık sıkılı yumrukların eşliğinde dağları çınlatan gür bir ses dalgaı yankılandı. Talimatlar da okunduktan sonra her şey tamamlanmıştı. Birliğin ismi, bileşimi, hareket alanı, hedefler, programı, iç işleyişi ve çalışma tarzı konularına tam bir açıklık getirilmişti. Elimizde bol sayılacak malzeme ve iki ağır silahımız vardı. Harekete geçmeye hazır durumdaydık. HRK'nin kuruluşunun halka ilan edileceği yeri henüz arkadaşlara açıklamamıştık. 13 Ağustos'ta eylem alanımızın son keşfini tamamlamış olarak, birliğin yanına döndük. Yönetim Birimi olarak bir tarafa çekilip, eylem planı çizdik. Plan fena sayılmazdı. Bütün itimaller hesaba alınmış, hiçbir nokta belirsiz bırakılmamıştı. Eylem mutlaka başarıyla sonuçlanmalıydı. Çünkü, ilk ve tarihi bir eylem olacaktı.

Planı oluştururken, Lenin'in **"kumaşkesmeden önce yedi kez ölçün"** sözünü hatırladık. Plana son şeklini verdikten sonra, geniş ve düz bir saha üzerinde eylem alanının maketini yaptık. Birliği bu alana götürdüğümüzde, hedefi açıkladık. Eylemin amacı, önemli ve hedefin özellikleri hakkında verilen bilgilerden sonra, plan açıklanıp tartışılmasına sunuldu. Sonuçta, oybirli-

ğiyle kabul edildi. Birkaç kez yapılan provadan sonra, akşam saatlerinde yola çıktık. İlk koyaçığımızı düşman silah ve araçları ile yiyecek erzacağımızı taşımak için yanımıza birkaç tane de katır aldık. Uzun süre dış dünyaya bağlarımızın kopacağı ihtimalini de dikkate alarak tasarruflu olmamız gerektiği sonucunda birleştiğimiz. Günde yarım ya da çeyrek ekmekle idare etmeliydik.

On saatlik yürüyüş ardından sabaha doğru, önceden saptadığımız noktaya ulaştık. Uygun mevzilenişe geçerek uyumaya çalıştık ama, esen soğuk rüzgar uyumamıza fırsat vermiyordu. Gün açıldıktan sonra, 3 km uzağımızda bulunan Erüh'ü göstererek, işte hedefimiz dedim. Dürbünle her arkadaşın alını daha iyi tanımaya çalıştık. Ve bize çok uzun gelen bir gün ardından akşama toplandık. İlk etapta yolları ve telefon hatlarını kesecek gruplar belirlenen yerlere gönderildiler. Karanlık çoktuncu birliğin ana mevcudiyeti görev kollarına göre düzenlenmiş bir yürüyüşle şehire doğru inmeye başladı. Kısa bir süre sonra artık şehrin sokaklarına dalmıştık. Çift sıra halinde arka arkaya dizilen sayımız, sokağı doldurmuştu. Düşman bölüğünde 100 metre kala bir araba çıktı ortaya. Fakat hızla mevziye yattığımız için bizi fark etmedi. Ciddi bir aksilikle karşılaşmamız büyük bir şanstı. Kola bir ilerlemeden sonra seri bir şekilde üç kola ayrılacak, planımızdaki hedeflere doğru hızla ilerledik. Bölük binası, subay gazinosu, kahvehaneler, banka ve camiye bir anda ulaşmıştı. Açılan ilk ateşle bölüğün kapidinde nöbetçi etkisizleştirilmiş, ardından bölüğün üst kallarını hedef alan B.7 ateşi ve onun ardından gazinoya dahi kaç saniye aralıkla ateşler başlamıştı. Seri kurşun ve bomba atışları içinde bir anda iki katlı askeri bina ele geçirilmişti. Gazino tarafından açılan düşman ateşi, bölüğün kapidinden içeriye girmekte olan bir arkadaşın parmağında yaralandı. Fakat düşman ateşi derhal bastırıldı. Bu esnada açılan ateşle arzumuz dışında bölük komutanının iki çocuğu kol ve bacaklarından yara almışlardı. Kendilerinin özürlü oldukları ve anneleriyle birlikte ateş hattından uzaklaştırılıp hastaneye gönderildiler.

Bölüğün işgalinden sonra esir alınan askerler bölüğün avlusuna toplatıldı ve HRK'nin amaçları kendilerine anlatıldı. Erişen bir kısmı sevinç içindeydi: **"Bizi de kurtardınız hemşehrim"** diyenler de oldu. Bize katılmak isteyen erleri almak istemedik.

Diğer yandan cami hopelröürden T. arkadaş gür sesiyle HRK kuruluşu bildirisini okuyordu. Heyecandan kendisini tutamamış olacak ki, arasıra kır dizesini de bildirinin içine katıyordu. Bu aralıkta deposu açılmış, arkadaşlar ele geçirilen asker silahlarını ve cephaneyi dağıtıyorlardı. Bölükte biraz inceleme yaptıktan sonra arkadaşların kontrol altında tutulmaları kahlvelerden birisine uğradım. Köylü arkadaşın biri, halkı kumar oynadıkları için eleştiriyordu. Bu kaba ve yersiz bir davranış olduğu için müdahale edip özer diledik ve rahat olmalarını, kendileri için savuştığımızı söyledik. Bunun üzerine kahvehanecekiler topluca yerlerinden kalkıp kucaklaşmak istediler. Sigara, çay, su ikramında bulundular. Bir bardak sularını içip, amaçlarımızı açıkladıktan sonra, cezaevini açalım mı diye bir soru yönelttiğimizde hep beraber **"haydi"** dediler. Diğer kahvehanelerde ise **"Biji PKK, Biji Serok Apo"** sloganları ortalağı çınlatıyordu.

Kahvehanelerde bildiri dağıtımı ve pankartların asılması tamamladıktan sonra, bölük çevresinde alınan güvenli kordonu içinde tüm görev kolları, verilen işaret üzerine bir araya geldi ve sonuçlar alınıp kontrol sağlandı. Herhangi bir kayıbmız yoktu. Düşman dan 1 ölü, 6 yaralı vardı. Yaralı arkadaşın ilk bakımını doktorumuz yapmıştı. Zaten yaralı oğuzsuzdu. Ele geçirilen düşman silah ve araçları epey fazlaydı. Katırlarla taşımak güçtü. Yüklü ancak bir kamyon taşıyabiliirdi. YSE ye ait bir kamyonu alıp yüklemeye başla dık. Bu arada geride kalanları da tahrip ettik. Atatürk bustü dağıtıldı. Gazino, iki televizyon komutana ait taksit, ceme, hükümet binası banka ve postahane ateşe verildi. Ainal bunların yeterince tutuşmadığını sonradan anladık.

Şehri birkaç saat elde tuttukları sonra bırakmıştık. Artık dağın dibinde arabalar boşaltığımız yükleri taşıma sorunuyla karşı karşıyaydık. Üç katır yedi yanında her arka dağ kendi silahıyla birlikte üç silah taşıyordu. Buna rağmen, el konulan silah ve eşyaları bir kısmını orada bırakmıştık.

Yüksek ve dik yamaçlı dağ ağır yük altında, bazen tırmanarak aşmaya çalışıyorlardı. Susuzlukla takatimiz kesiliyordu. Ama başka koşuşturma bize güç veriyordu. Rastladığımız bir pınarı başında bir süre dinlenip

kuruluş gününü başka türlü kutlamak istiyorlardı ama, buna zaman bulamadığımız için, Kerim arkadaşın da içinde bulunduğu bir grup arkadaş, küçük bir mağarada toplandık. Taş zemin üzerinde oturmuşuk. Soğuktan dizlerimizin titreyişiyle ve soğuk algınlığından sık sık öksüren bir arkadaşın konuşmasını bastırarak öksürüğüyle iki saatlik bir kutlama konuşması yaptık. Konuşmamızın en önemli hususu direnişin kaçınılmazlığı ve artık zamanının geldiğine dikkatlerin çekilmesi oldu.

Ertesi gün, alanı terk etmek için yola çıktık. Nehri geçtikten sonra yıllardır ilk defa ovaya ayak bastık. Önümüzde üç günlük, çamurlardan geçilmesi zor bir ova yürüyüşü vardı. Üstelik, konak noktaları da fazla emniyetli değildi. Uzun yıllar dağlarda kalmanın verdiği ovaya yabancılık duygusu içinde bu yürüyüşe girişmeye pek cesaret edemiyorduk. Ama sonunda, değişik tarzda da olsa, tehlikeyle birçok kez burun buruna gelerek bu mesafeyi salimen aşabildik. Vardığımız dağlık alanda yaygın bir arama ve operasyon vardı. Mahkumların kaldıkları bir eve jandarma baskın yapmış, çıkan çalışmada üç asker vurulmuştu. Bu olay yüzünden sömürgeciler alana çullanmışlardı. Helikopterle havadan köylere indirme yapıyor, toplu tutuklama ve işkenceler devam ediyordu. Ope-

diyerek halkı tedirgin etmeye çalışmışlar da tüm gayretleri boşa gitmişti. Çalışmalarımız her geçen gün daha da sempatiyle karşılanıyor, yavaş yavaş destek kaynakları açılıyor. Sırasıyla, Uludere, Şırnak, Batman ve Silvan'da ajanlara vurulan darbeler coşku yaratmıştı. Ama halk yetinmiyor, daha da fazlasını istiyordu. Siyasal çalışma alanı oldukça genişlemişti. Gençler kendiliğinden gelip, mücadelede katılmak istiyorlar. Bazıları kendi başına yola çıkıp eğitime alınmaları talebinde bulunuyorlardı. Evden ayrılmasına aileleri rıza göstermeyenler, eve geri gönderilmemeleri için adeta yalvarıyorlardı. Gençlerden biri bize katılmak için on gün ailesinden izin almış, sonunda bizi bulmuştu ama, kendisini tekrar ailesine teslim ettiğimizde ağlıyordu ve tavrımıza bir anlam vermiyordu.

Çalışma bölgelerinin bir çoğunda benzeri gelişme vardı. Artık bu gelişmeler hazırlık kapsamındaki görev ve hedefleri aşarak, taktiğin genişletilmesini gerekli kılıyordu. Yaygın silahlı direniş hareketi merkezi bir planlamayla başlatılmıyordu. Tüm kadrolar halkla birlikte onun sıkıntısını çekiyordu.

Temmuz 1984 ün sonlarında, sorumlu bir arkadaş beraberindeki kalabalık grupla bölgemize geldi. Geliş tarzlarından, önemli kararlar getirdiklerini seziniyorduk. Akşam

arkada bıraktığımız şehrin ışıklarını seyrettik. O arada kendi kendime şunları düşünüyordum: "Birçok imdimin varlığından bile haberdar olmadık. Eruh kasabası, artık herkesin yakından tanıyacağı bir yer olacak ve bu vesileyle Kürdün adı da artık dünyada konuşulacaktır."

Ağır yük bizi oldukça hantallaştırıyordu. Emniyetli arazi noktasına vardığımızda sabah olmak üzereydi. Yerimiz, son derece muazzamdı. Düşmanla her türlü savaşı yürütebilirdik burada. Ama, bir tek eksikimiz vardı: Su. Olan suyumuz daha sabahın beşinde tükenmişti. El koyduğumuz silah ve araçların sayı ve tasnifini yaptık. 60 büyük silah, 9 tabanca, 4000 mermi, büyük telsiz, radyo, daktilo, su matalarını, kasaturları, elektronik ısıdık ve daha birçok ufak malzemeye el geçirmiştik.

Helikopterler ve jet uçaklarının üzerimizde sık sık uçmaları bizi yerimizden kimildatalamıyordu. Onları pek umursamıyorduk çünkü yapabildiklerini bir şey yoktu. Bizi görmeden olansızdı. Ateşlerimiz de korunabilirdik. Çünkü dağlarımız buna elverişliydi.

Akşam tekrar yola çıkmak üzere hazırlıklara başladık. Acil olarak suya ve rehber ihtiyacımız vardı. Rehberle buluşma olanağına daha önce bir talihsizlik sonucu kaçırılmış için rehbersizdik. İhtiyaçların temini için bazı arkadaşları yakınımdaki köye göndermek istedik ama, gittiklerinde köyde askerlerle karşılaşmış ve bir şey alamadın geri gelmişlerdi. Bu durumda yola devam etmekten başka çaremiz yoktu. Kestirdiğimiz yone doğru, patikasız araziye vardık. Ama katırlar üç günden beri su içmediklerinden kayalık arazide yol almaları güçleşiyordu. Bir süre sonra susuzluktan dolayı, hepimizde yürümeye takatı hayli azalmıştı. Susuz olduğumuzdan yemek de yiyemiyorduk. Mola verdiğimiz yerde araziye keşif etmemiz ve haritamızın da yardımıyla yakınımda bir köyün var olduğunu tespit ettik. Yokluğu zorbela çıktıktan sonra köye yaklaşmıştık. Ancak daha önce işkilenmiş olduğundan oraya gitmeyi uygun bulmadık. Birkaç arkadaş su ve rehber bulmaları için köye gönderip beklemeye başladık. Döndüklerinde bol su ve iyi de rehber getirmişlerdi. Suyumuzu içtikten sonra biraz dinlendik. Köylüler eylemin habersizmiş, şaşkınlıkla dolu bir sevinç taşıyorlardı. Ele geçirilen düşman silahları ve araçları gözlerini kamaştırıyordu. Bizimle biraz yurduktan sonra, onları geri gönderdik. Çünkü harmanlarını bırakıp gelmişlerdi.

Düzgün patikada bir saat kadar yol aldıktan sonra, şafak sökmek üzere olduğundan gündüzü geçirmek için uygun bulunduğumuz bir yere konakladık. Herkese bir bardak su ile yem ekmeke verildi. O gün oldukça sakin geçti. Fakat öğleden sonra, hayvanlarımızı fark eden bir kadın ve iki genç yanıma geldi. Birlikte iki galon da su getirmişlerdi. Nöbetçilerimizin yanına geldiklerinde, köylülerin asker bastığını, işkence yaptıklarını ve bu yone de gelebileceklerini anlatmışlardı. Onları teskin etmeye çalıştığımızda, daha ihtiyaçları olmadıkları anladık. Onlara, buna çok bizim için endişeleniyorlardı. Helikopterlerin dolaşmaya başlamasıyla, kadın yerini değiştiren emniyetli alandan sonra konuşmasına devam etti. Çok iyi yaptığımızı söylüyordu. Biraz daha konuşuktan sonra bize daha çok yiyecek ve su getirmek için geri döndüler. Akşam çıkmek üzereyken aşağımızdan geçen patikadan kalabalık bir askeri birliğin bize doğru geldiğini gördüm. Arka arkaya düzümü, iz sürüyorlardı. Bunun üzerine çatışma pozisyonuna geçerek mevzilerdik. Yanımızdan giden köylülerden bilgi almaya çalışıyorduk. Fakat bilgi alamamış olacaktık ki, yönlerini değiştiren, bizim de gideceğimiz köye doğru yola devam ettiler. Biz onlardan önce köye varmak istiyorduk çünkü, köy boğazda kurulmuş bir geçit noktasıydı. Kim orayı önce tutarsa, diğerini geçemezdi. Onlar patikada yürüdükleri için geçide bizden önce ulaştılar.

Köye yaklaştığımızda öncülerimiz, köyde asker olduğunu bildirdiler. Karşılaştığımız bazı köylülerin yardımıyla vadiyi keskin yamaçtan aşarak tehlike alanını geride bıraktık. Emin bir yere ulaştığımızda yine sabah oluyordu. Yerimizi hazırladıktan sonra kısa bir toplantı yaptık. Gevşemeye başlayan hareket düzenine ve düşman takibini kırmak için yeni çatışmalara hazırlıklı olunması gerektiğine dikkat çekildi. Gündüz durbüle kuyru gözetlediğimizde yeni takviye birliklerinin de köye girdiklerini gördük. Askerler sıcağın yorgun ve bitkin düşmüş, kendilerini ağaçların gölgesinde yere atıyorlardı. Helikopter ve jet savaş uçakları, terk ettiğimiz alanın üzerinden o gün hiç eksilmediler. Onlar boğazı geçemediğimiz ve kuşatma alanında olduğumuzu sanıyorlardı. Akşama

doğru, onları kuşatmalarıyla baş başa bırakarak, sık ve kayalık ormanda kaç halimizle yola çıktık. O gün son ekme kırıntılarını da bitirmiştik. Biraz yürüdükten sonra gözlerimiz karmaya başladı. Dizlerimiz titriyor, vücudumuz enerjisini tüketiyordu. Buna rağmen kendimizi zorlayarak yola devam ettik. Kısa süre sonra birkaç yayla çadır ile karşılaştık. Kendilerini tanıdığımız için yanlarına gittik. Bizi neşe ile karşıladılar. Kadını ve erkeğiyle işe koyulup, bizi doyaya yedirip içirdiler. Kendilerinden ayrıldığımızda artık eski takatsizliğimiz yoktu. Yüksek dağı büyük bir hızla aşılıyoryduk. Birkaç saat sonra gizli siyasi üs diyebileceğimiz alanımızın üzerinde yükselen dağın başına gelmiştik. Adeta kanat açarcasına hızla aşağıya doğru inmeye başladık. Ormana vardığımızda şafak da sökmüştü. O günü köylülerle neşe içinde geçirdik. Üs alanımızı avucumuzun içi gibi biliyorduk ve tanımadığımız tek insan dahi yoktu. Bu nedenle kendimizi kaledi gibi hissediyorduk. Üs halkında bayram sevinci vardı. Bizi yiyeceğe boğdular. Kaybettiğimiz enerjini almaya başlamıştık. Gizli askeri üsse vardığımızda, eylemin değerlendirilmesi ile ilgili bir toplantı yapıp, başarı ve etkisizlikimizi ele aldık. Kazanımlarımızın korunması için siyasi ve askeri faaliyetlerin vardığı aşamanın üstüne çıkarılması gerekiyordu. Eylemin önemli siyasal sonuçları yaratacağı ortada idi. Birlik üyelerinin hepsi, tüm konularda görüş birliğindeydi. Değerlendirme ve sonuç raporunu hazırlamak üzere toplantıya son verildi ve yeni eylemlere hazırlanmak için dinlenme, eğitim ve keşif çalışmalarına başlandı.

Arkadaşların tümünde eylemin bir kez daha açığa çıkardığı coşku, cesaret ve azim vardı. Bu hususta örnek teşkil eden S... adındaki köylü arkadaşımız, politik çalışmalarını yeni katılmıştı. Köylülüğümüzün yurtsever, direnççi ve olgun özelliklerini mükemmel bir şekilde yansıtmaktaydı. Eylemin bütün hazırlıklarında faal hizmetler sunmuş, eylemde bulunan binasını en doğu girişleri arasında kahramanca çarpışmış ve geri çekilmeye karşılaştığımız zorlukları yenmemekle önemli katkılarını olmuştuk. Birliğimizin en yaşlı üyesi olmasına rağmen hepimizden daha dinç ve aktifti. Eylemden önce kendisiyle keşi için düşman binasını gözlediklerinde esnada, ona baskın nasıl olmalı sorusunu yönelttim. O ise, "İçeri girip silah almazsak olmaz" cevabını vermişti. Evet, köylümüz işte böyle idi. Eylemde yer alan diğer köylüler de cesaret ve beceride güçlerini kanıtlıyorlardı. Doğru önderlik ile Kürdistan köylülüğünün gücünün toplamı, devrim volkanını oluşturuyordu. Bu kanıtlanmıştı.

Düşman, eylemlerden sonra gelip halkın ayağına kapanyordu: "Devletimize yazık, günahdır, yapmayın, size yol, su, elektrik getireceğiz, din kardeşiyiz" diyordu. Köylülerden, düşmanın bu durumunu dinle-dimizde, aklımıza eskiden parlamento siyasetçilerinin seçim kürsüsündeki konuşmaları geliyordu. Şaşaalı "büyük Türk ordusu" zavallı politikacıların durumuna düşecek kadar küçülmüştü. Onların bu zavallılığı halkın dilinde alay konusu olmuştuk. "Tokat yiyince uslandı, yoksulluğumuz, kardeş olduğumuzu anladı" diyorlardı. Düşman, kaybettiği prestijini yeniden kazanmak için dağ komandolarını getirip halka saldırtmaya başlamıştı. Bu sefer de erler ağılamaya başlıyordu. Teskerelelerine az kaldığını, yaşamak istediklerini söylüyorlardı. Dağlarımız, "dağ komandolarını" bitkin düşürüyordu. Komandanlar, polis, kontr-gerilla karışımı özel baskı taburlarını devreye sokan düşman,

karakolların çoğunu kaldırmıştı. Yerinde bırakılanların mevcudu üç katına çıkarılmış ve nöbetler er başına üç-dört saate çıkarılmıştı. Buna rağmen, kendilerini güvende hissetmiyor, partizanlara sık sık selam gönderiyorlardı. Operasyon birlikleri, en az 20 adet helikopter filoları ile bir alandaki tüm köyle aynı anda indirim yapıyor, fakat kısa süre içinde tekrar belli merkezlerde toplanıp gizli operasyona geçiyorlardı. O kadar hantal ve gürültülü idiler ki, gelişlerini çok önceden farketmemek mümkün değildi. Butarza delalalarca yapılan toplan-dağıl manevraları sonuçsuz kaldı ve yıpranmalarından başka bir işe yaramadı. Bunu bazı sömürgeci komutanların çok iyi ifade ediyorlardı. Örneğin bir binbaşı, köylülerin huzurunda şunları söylemişti: "Karşımızda bir ordu olmuştaysa, bir günde ya bız, ya o yok olup giderdi. Ama bunlar (partizanlar) bizi ansızın vurup gidiyorlar ve peşlerine düşmek istersek, onların iki-üç saatte aldıkları yolu, bız ancak on saatte alıyoruz." Evet, komutan doğru söylüyordu. Düzenli birjuva ordusunun temel zaafına parmak basıyordu. Yine, bu koşullarda yaşam acılığına düşen diğer bir subay, dayandığı sopanın yardımıyla köye zorbela yetiştiriyordu, "nerde bu Apocular, çıkıp bir günün sınırlar da, beni bu azaptan kurtarsınlar" diye seslenmişti. Geceleri ağaçlardan düşen cevzin çıkardığı ses iki de bir irkinli yarattığı için koca ceviz ağaçlarını kökten kesmiş, parola vermediği için sayısız hayvan öldürmüşlerdi. Her canıyla düşman olan faşist sömürgeciler, geceleri çıkan en ufak bir hisriyia sabaha kadar kurşun yağıyorlardı. Güvenlerini yitirmiş, kendilerine nöbet tutturdukları köylüler, Apocuların mülislerdir diyerek kovmaya başlamışlar. Ajanlar verdikleri bilgiler karşılığında dayakla mükafatlanıyorlardı çünkü, kendilerini tehlikeye sürüyorlardı.

Verdiğimiz bir örnekler bile düşmanın nasıl bir ruh hali içinde olduğunu ifade etmeye yetecekti. Düşmanı çıldırtmaya götür en korku hali, onu yığınla dengersizliklere sürüklemiş, ordu yapısını bir bütün olarak laçkalaştırmış, disiplin oldukça gevşemiş, Esir aldığımız bir askerin anlattığına göre, bozulmuş disiplini yeniden kurmak için, karakollarlarda her gece, bir askeri işkenceye atıyorlardı.

Oluşan vahameti gidermek için, ekim ayı başlarından itibaren faşist yöneticiler bölgeye uşuşmaya başladılar. Ama, atıkları naralarla verilen cevaplar, kendilerine pahalıya mal olmaya başlıyınca seslerini artık çıkarmaz oldular. Sırasıyla Kenan Evren, Turgut Özal, Genelkurmay Başkanı ve diğer yetkilileri: partizanlar, Şemdinli, Çukurca, Beytüşşebap ve Şırnak'ta, halkımızın alkışladığı eylemlerle karşıladılar.

Faşist yetkililer durumu kurtaracaklarına, prestijlerini de yitirmekteydiler. Bu ise, onların çok ağrına gidiyordu. Bu prestijlerinde kurtarmak için halka silah dağıtma kararı aldılar. Ama halkın cevabı olumsuzdu. Kendisini koruyamayan bir devlet koruyamaz diyorlardı. "Bize vereceğiniz silahlar da birkaç gün içinde Apocuların eline geçecek" diyerek, onları çıkmaza sokuyordu. Halka silah dağıtmaktan vazgeçen sömürgeciler, uçak ve helikopter uçuşlarını da azalttılar. Bütün kandırma ve gönül alma oyunlarında vazgeçen düşman, ev yakmamak açık işkenceye kadar ve hatta adam öldürmeye kadar vardığı baskı uygulamalarından da hiçbir yarar sağlayamamıştı. Bütün asker "dehası" ve muazzam tekniği bir işe yaramamıştı. Yüksek rütbeli subaylar teknik bilgilerini unutmuşçasına, karakolların korunması için köylülerimizin bilgisine

başvuruyorlardı. Bir binbaşı, karakolun çevresine duvar örtdürme fikrini yandaki köylüye açıklıyor, "nasıl olur" diye sorunca köylü, "eğer duvar örerseniz nöbetçiler dışarda kalır ve hedef olurlar" diyor ve bunun üzerine binbaşı "doğru diyor ve hedef açılın" emrini veriyor. Aslında buna benzer sayısız örnek verilebilir, ama bununla yetineceğiz.

Yine, kendilerini emniyette hissettikleri taburlarına da birkaç kurşun sıkılınca, buradaki huzurları da kaçmış ve sabahlara kadar havai ışıdıklarıyla etrafı aydınlatmışlardı. Halk, düşmanın zaafını ve çaresizliğini gördükçe, yanılgılardan sıyrılmaya başlıyordu. Düşmandan bu kararını da beklemiyorlardı aslında. Kendilerini artık daha büyük saldırıların maddi ve psikolojik ihtiyaçlarını karşılamaya hazırlıyorlar. cesaretlerini pekiştiriyorlardı. Umut yeşermişti artık ama, henüz endişe de vardı. Kiş yaklaşıyordu. Halk bu alanlarda kiş çetinliğini bildiği için tedirgin oluyordu. Bazan kar, meşe ağaçlarının boyunu aşılıyordu. Çiğ ve tipi fırlaması her yıl mutlaka can alıyordu. Bizden de Abdülaziz KANAT yoldaşın ölümüne bir çiğ olayı sebep olmuştu. Biz de birkaç yıldır bu koşulları yaşadığımızdan, zorluklarını biliyorduk. Gerçek arkadaşlarımızın çoğu kiş eğitimi ve sınavlarını Bimzort Vadisinde yaptıklarından kiş koşullarına alışkindılar. Bahsedilen vadi diye bir yer ki, kurbansız yıl geçmemektedir. 14 saat çeken bir mesafeyi kapsayan vadide göğüşe kadar batılan kar eğitimi ve yürümek zorunluluğu vardır. Oturmak istense bile, kara parçası bulmak imkansızdır. Bir anlık durmak bile don ukusuna tutulmayı beraberinde getirmektedir. Yine her an tipiyi yakalamaya tehlike olduğundan son hıza yürümek şarttır. Tipiye tutulunca kurtulmak çok zordur, insana adam dahi attırır, boğar. 1982 kışında 6 kiş boğulmuş, 1983'te 20 kiş yol şaşırıklarından donma tehlikesi geçirmiş ve ayakları kesilmişti. O yılın kışım ayında al üstündeki bir yolcu donarak ölmüş, 1984'ün aralık ayında vadideki buzul deresi iki kiş hayatına sebep olmuştu. Bu dereyi geçmek için tam 12 kez bele kadar suya vurup geçmek zorunluluğu vardı. Sonraları patika yol açıldıktan sonra bu suya bir kez vuruluyordu.

Yörede kiş koşullarında, "arda kalan dona kalır" diye bir söz vardı. Ama arkadaşlarımız bu sözü değiştirerek, "arda kalan dona kalmaz, kurtarılır" yaptılar. Katile halinde yapılan yolculuklarda geride kalanın beklenilmediğini yöre halkı çok iyi biliyordu. Arkadaşlarımız, bu tür yolculuklarda kendi gruplarından geriye kalanları kurtardıkları gibi, başka gruplardan geride kalanları da kurtarıyorlardı. O yola gitmeden önce, "kar-kerler" ile yolculuk yapan taşıyıcıları artık sık sık duyulur olmuştu. Yüzyıllardan beri bu iklimi yaşayanlar, birçok kar görmemiş, sıcak iklimden gelen bu insanların dayanıklılıklarına karşısında şaşıyorlardı. Onlara olağanüstü bir güçmüş gibi geliyordu. Burada iradenin yüksek gücü de kanıtlanmıştı. Bunu yakından gören Bimzort köylüleri, işte bizi kurtaracak irade ve sahipleri demekle yettiler.

Düşman artık umudunu kısa bağlamış, ondan medet bekliyordu. Kiş yaklaştıkça sevinçleri artıyor, gittiklere her köyde sizinle "yakında görüşürüz" diyerek tehditler savuruyorlardı. Ve kiş başladı. Hem de son 50 yılın en ağır kişiydi bu. Karşılıklı iki umudun çatıştığı bir dönem yaşıyorlardı. Düşman varlığını ezmek, bahara adam atırmamak umudunda. Fakat, ezilen onun umudu oldu. Biz ise, diriliyoruz ulus olarak yeniden.

Newroz 1985 halkımızın umutlarının tazelenildiği gün olarak tarihe kaydediliyor. Çünkü bugün halkın buyuyan iradi gücünün sayıluğu ve buna öncülük edenlerin görevlerinin tarihiliğiyle Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanı yapılıyor. Düşkünlüğün asıldığı, yüceleşme ve sayılı umutların doruğa çıktığı bir gündür 1985 Newroz'u. Ve yeniden bayram olacaktı halkımız için. Çünkü kaybedilen her şeyi kazanma yoluna giriyoruz, zorla alınan bütün insanı, toplumsal, ulusal değerleri tekrar kazanma var. Bugünden itibaren ve bize cehennem ettirilmek istenen kişi, yüce kazanımları getirecek bir dönemi başlatmanın hazırlık süreci olarak geçirdiğimiz için sonuz bir rahatlık içinde atlatıyoruz.

1985'te Newrozla birlikte, halkımızın umutlarının son derece canlandığı bir yıl olarak karşıyoruz. Halkımız, tüm güç ve olanaklarını kullanarak bunu bir direniş haline getirmenin sevincini yaşıyor. Partimizin yüce çabaları, sarfedilen emek ve şehit kanları boşa akmamıştır. Tüm bunların etrafında sıkı sıkıya kenetleniyoruz ve hiçbir gerici-faşist güç kazanımlarımızı elimizden alamayacaktır.

PRATİK ÇALIŞMADA DOĞRU OLMAYAN ÇALIŞMA TARZI VE YANLIŞ ANLAYIŞLARIN ELEŞTİRİSİ

Faşist sömürgecilğe karşı yeni atılımlarla vereceğimiz mücadele hazırlıklarının sonuna yaklaştığımız günümüzde, partinin tüm kadro ve kadro adaylarını bekleyen ağır ve önemli görevler bulunmaktadır. Görevler açıktır, bunlar; faşist yönetim altında ulusal kurtuluşu gerçekleştirmenin temel araçlarını yaratmaya ve geliştirmeye çalışmak olacaktır. Görevin kolay olmayacağı kuşkusuzdur. Zorluk, atılacak her adımda karşılaşılabilecek ve keskin dirençlilikle altedilebilecektir. El atılan bir uğraşın başarılmasının önünü tutan zorluk olgusunun uğraşların niteliğine göre değişiklik göstereceği bilinmektedir. Biz herhangi bir uğraş içinde değiliz, diğer halkların kurtuluş mücadelelerinde görülen karşı-devrimin ezici ağırlığını kat kat aşabilecek zalim ve acımasız, zorlu bir düşmanı altetme savaşımı veriyoruz. Tarih boyunca barbarlık eylemiyle halkların, hatta kıtalar düzeyinde halkların yaşamına esaret, yıkım ve kalamalar getiren, tarihi bu yıkıcı özellikleriyle derinden derine olumsuz etkileyen, barbar Türk egemen sınıflarının mirasçısı ve takipçileri olan, günümüzde azılı despotluğuyla Türkiye emekçi sınıflarına ve ülkemiz halkına kan kusturan, tüm Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin kiralık saldırgan gücü ve atalarının görkemli imparatorluğunun hayaliyle fetihçi özelliği gittikçe kabaran, bunun emelleriyle yaşayan faşist Türk sömürgeciliğini yıkmaya mücadelesidir bu. Mücadele, ezilmişlik tarihi bin yıllara uzanan, öndersizliğiyle dağınık; cehaletle kör, horlanması ve çilesiyle silik Kürdistan halkını çelikten birliğine, uygar düşünceye ve canlı dinamikliğine kavuşturacaktır. Bu güce erişecek olan halkımız, sömürgeci egemenliği ağır ağır çöküntüye götürecektir, indireceği nihai darbeleriyle köhnemiş koca gövdeyi büyük gürültüler içinde paramparça edecektir. Çöken yıkıntılar arasında bağımsız ve özgür yurt özeleminin gerçekleşecek, diğer halkların başına musallat bela defedilecek, mazlum halkların, milyonlara varan katledilmiş insanın öcü alınmış olacaktır.

Görevimiz önemlidir; çünkü halkımızın kurtuluşuyla birlikte ezilen insanlığa büyük yararlar getirecek kutsal bir savaş veriyoruz, ağırdır; çünkü, çağın en modern araç ve gereciyle donatılmış, bir milyona yaklaşan saldırgan ordusuyla emperyalizmin bölgede en güçlü güvencesi ve emperyalizmin onun uğrunda askeri müdahaleleri bile esirgimeyeceği faşist Türk devletine karşı başkaldırma cesaretini göstermişizdir. Cesaret için barlangıcıdır. Cesaret bilinç ile, bilinç örgüt, örgüt eylem ile bütünleşmedir. Bu üstün fedakarlıklar gösterilse de, yapılacak her girişim, halkımızın tarihinde nice örneklerinde olduğu gibi başarısız kalmaya mahkumdur. Başarısızlık yenilgiyi, yenilgi katliamları peşinden getirecektir. Halkımız bunun örneklerine az rastlamamış ve acısını az yaşamamıştır. Kürt egemen sınıflarının önderliği, yaratılan yenilginin sonuçlarının nedeni olsa da, sadece egemen sınıf olma niteliklerinden bu durum kaynaklanamaz. Sınıf olarak kendilerini güçlü örgütlülüğe kavuşturamamış olmaları da önemli bir etken olmuştur.

Kürdistan'da ulusal kurtuluşun objektif koşulları, proletaryanın ortaya çıkışıyla oluşmuştur. Bunun, kendi başına kurtuluşa yeterli olmadığı da bir gerçektir. Kürdistan proletaryası güçlü sosyal ve siyasal özelliklerini henüz tam olarak bulmuş ve kitlesel örgütlülüğe kavuşturulmuş değildir. Bu niteliklerini, sadece doğal gelişme seyri içinde bulması da sözkonusu değildir. Sınıf önderliğinin salt ideolojik plandan çıkarak, somut sınıf eylemiyle de gerçekleşmesi ancak ulusal kurtuluş süreci içinde mümkün olacaktır.

Toplumumuzun sosyal yapısının özelliğinden dolayı, yoksul köylülüğün kabark bir potansiyel oluşturması ve ulusal kimliği diğer toplum kesimlerine nazaran daha fazla koruması yanında, halk savaş stratejisinin gereği olarak, kırın ve kır nüfusunun temel kurtuluş gücü seçilmesi de politik-örgütsel ve askeri çalışmalarımızın ağırlığıyla bu kesim üzerinde yoğunlaştırılmasını zorunlu kılar. Modern düşüncede örgüt yapısına karşı fazla açık olmayan Kürdistan köylülüğünün proletarya partisinin müdahale anlayışı ve kurallarını erkenden kavraması zor olacak ve uzun sabır gerektirecektir. Ancak mücadelemizin savaşıç karakteri ve köylülüğümüzün savaşıç özelliği gözönüne getirildi-

ğinde, azımsanmayacak geniş bir savaşıç potansiyeli üzerinde hareket edeceğimiz anlaşılacaktır. Bu da, zafere ulaşmamızın mevcut belirgin teminatlardan biridir. Zorluk yalnızca düşmanımızın güçlü olmasından değil, modern toplumsal dinamizmin zayıf ve düşman tarafından parçalanmaya götürülmek istenmesinden de ağırlaşmaktadır.

Ulusal kurtuluşu amaçlayan olan bir halkın, düşmanını yenmede kullandığı ağır silahların başında parti örgütü gelir. Ulusun ve sınıfın bağrından en geniş öngörüye sahip, en fedakar ve müdâdelenin karmaklığı içinde yolunu şaşırılmadan tüm ulusun güç ve enerjisini ortak hedefe yönetmeye yeteneğinde bulunan, önder kesimlerin bileşiminden oluşan parti örgütünün, öncü müfreze ve kurmay heyeti olarak, kendini görevlerine bağlı bir tarzda örgütlenmeden geniş yığınları eğitmesi, örgütlenmesi ve harekete geçirmesi imkansızdır. Ulusun en geniş birliğinin ulusal kurtuluş cephesinde somutlaşması ve halkın temel kurtuluş gücü olan ordusunun inşası görevleri buna bağlıdır.

Her üç araç da, uzun süreli savaşım verilemeksizin oluşturulamayacağı gibi, mutlakla aynı süreçler içinde bunların birbirinden bağımsız şekilde gelişeceği de söylenemez.

Henüz hiçbir aracın inşa edilmediği dönemimizde, geçmiş mücadelemizin hazırladığı politik zemin üzerinde, pratik faaliyetle atılmak için bekleyen kadro birikimimiz her üç aracın da öncü çekirdekleridir.

Mücadelemizin bu tabiatından doğan kadro sorunu, bunların bilincinde ve her türlü mücadele yürütülecek yetkinliğe kavuşmuş politik-askeri militan olmakla çözüm bulacaktır. Yaklaşık üç yıllık bir süredir arkadaşlar, belirlenen militan niteliğine kavuşmanın eğitiminde bulunmuşlardır. Küçümsenmeyecek gelişmeler kaydedilmiştir. Amaçlanan yetkinliği kazanma, elbetteki pratik bütünleşmeyen, salt teorik eğitimle mümkün

olmayacaktır. Kadro ve militan savaşıçlık bizzat pratik-örgütsel faaliyet sürecinde pekişir. Ancak, geçmiş mücadelemizden çıkarılan deneyimler mevcuttur ve ilerisi için bize önemli dersler sunmaktadır. Açık şekilde görünen belirgin gerçek şudur ki; devrimci anlayış özümsenmedi, örgütsel gerekleri yerine getirmede, geniş perspektif ve atılmalıkla ele alınması gereken pratik eylemde, yetkinleşmiş politik kadrolar durumuna gelinmeden hiçbir ilerleme kaydedilemeyecektir.

Eğitim görmüş arkadaşları öncü çekirdekler biçiminde örgütlenmenin zamanı gelmiştir. Örgütlü yapıyla ülke pratiğine açılmaya başlanacaktır. Örgüt biçimi gerçekleştirilecek görevden doğar, görevler çeşitli yazılarda açıklanmıştır ve her arkadaş bunları biliyordur. Sürekli dikkat edilmesi ve unutulmaması istenen şey; bireysel rol ve başarıda alınacak ölçütün, kimin ne oranda kalıcı yapılar sergilediğidir. Örgüt yaratmanın gelişmiş önderlik istediği açıktır. O zaman, hazırlık ve eğitimden anlaşılın bu olmalıdır. Komünist kadro özelliği, uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halkların devrim mücadelelerinden çıkarılan deneylerle, evrensel niteliğini bulmuştur. Evrensel niteliği kavramak yelmeyecektir; bu nitelik, Kürdistan devriminin yasalarının kavranması ve onları kullanabilme yeteneğiyle tamamlanmalıdır.

Bizde devrimin önder ve militan kadroları durumuna gelmede engelleyici hata ve eksiklikler henüz tümüyle giderilememiş ve sorun olarak güncelliğini devam ettiriyorlar. Hareketimiz tarafından bunlar önemle ele alınmaktadır ancak giderilmesi için yoğun çabalar sarfedilmesine rağmen, bir kısım arkadaş, bunların kemirici pençesinden hala kurtulmuş değildir. Hastalık olarak nitelenen eğitimden bulunmuşlardır. Küçümsenmeyecek gelişmeler kaydedilmiştir. Amaçlanan yetkinliği kazanma, elbetteki pratik bütünleşmeyen, salt teorik eğitimle mümkün

dönüştürme ve devrimin gelişmiş politik kişiliğine erişilememiş olması şeklinde görülmektedir. Bazıları bu zaafıların inatla ayak dirmekte ve kendilerini ciddi değerlendirmede bulunamıyorlar. Bu arkadaşlar, kapıdıkları kişiliği koruma çabasının, geriye ileriye karşı savunma, küçük-burjuva geleneklerini proletarya partisi ve mücadelesi içinde sürdürmek çabası olduğunu belki akıllarından bile geçirmezler. ama gerçek olan budur. Bu gerçeklik kendilerine fark ettirildiğinde ilk ortaya attıkları şey onur sorudur. Evet proletaryanın onuru yücüdür, fakat proleter kişiliği ve mücadeleyi anlayışını sunamayanların, onun onurunu taşımaları da sözkonusu değildir.

Yer yer yanlış anlayışlar halinde devam ettirilen hataların önu alınmaz ve giderilmezse, belirgin eğilim durumuna çıkarlar. Ordan da sapmalara kadar varırlabilirler. Bizde bu, örgüt ve mücadele gücünü zayıflatacak düzeye henüz ulaşmamışsa da, ilkin basit türlerde beliren yanlış anlayış ve tutumların, zamanla korkunç kemirici ur'a dönüştüğü, devrim tarihlerinde az görülmüş olaylar değildir.

Geçmiş dönemimizde uğranılan tahribatlar ve oluşan krizin nedenleri, başta amatör-ilkellik olarak belirlenmişti. Amatörlük ve ilkellik her devrim hareketinin ilk kışkında kaçınılmaz, yaşanması zorunlu olabilecek bir gelişme sancısıdır. Aşılması; deney kazanma ve teorik bilginin artırılmasıyla olur. Biz, devrimci düşüncelerin topluma yeni boy verdiği ve düşünceleri geniş tarzda yavaş yavaş algılamaya çalışan, kendiliğinden gelişen, amatör çevreler dönemini yaşamıyoruz. Çeşitli sosyal kesimler arasında legal-illegal çalışmalarda bulunmuş, silahlı eylemin bireysel ve kitlesel türlerine tanık olmuş ve profesyonel faaliyet yaşamışızdır. Eğer bunlar deney olarak görüldü ve incelenir iderlenirse deneyimiz olduğu söylenemez. Bazı arkadaşlar kişisel deneylerden yoksun olabilirler. Ama, hareket tarafından teşvik edilen hata ve eksikliklerin, yaşanılan pratiğin incelenmesinde -her olayın doğru ölçütleri varurak- varılan sentezlerin ifadesi olduğunu görmeli ve kendileri için sonuç çıkarmalıdır.

Üç yıla yakın bir süredir teorik çalışmalar yoğun mesai ve çok yönlü biçimler altında sürdürülmektedir. Çalışmalar, teorik, geri düzeylerde öğrenme biçiminde olmuştur, tersine marksist-leninist bilim ve kurtuluş mücadelelerinin deneylerini sistematik, kapsamlı, incelenmesi, aşamaları yapılmış ve her aşamaya uygun programlar izlenmiştir. Politik görüş açısını genişletmede önemli faktör olan değişik alanlarda hareket etme olanına sahip olunmuş, diğer bölge halklarının örgüt ve mücadele yapılarına tanık olunmuş ve nice insanın kanı sonucu, sistematize edilen savaş sanatının teorik-pratik eğitimi görülmüştür. Bununla birlikte biz, eğitimimizin tamamlanmış olduğunu kabul edemiyoruz. Mücadele sürekli yeni koşullar yaratırdı, her dönem karşımıza değişik sorunlar çıkardı ve yeni sorunların da değişik taktik ve yöntemler gerektirmesinden, mücadele süreci boyunca eğitimimiz, hiçbir zaman tamamlanmış sayılamayacaktır. Müdâdelenin karmaşıklığı ve pratik görevlerin zorunluluğu arttıkça, teorik çalışmaya daha fazla ihtiyaç duyulacak ve önemli o oranda gelişecektir. Ancak teorik eğitim sorunu, yaşadığımız dönemin koşullarını kavrama ve görevlerine sahip çıkabilme ile somut kılındığında, mevcut koşullara intibak sağlanamada yetersizlik, proletarya partisinin kadrosu ve ulusal kurtuluş savaşıçlığıyla çıkan yanlanımız şu şekillerde görülmektedir:

DAR SORUMLULUK: Arkadaşların önemli bir kesiminde bu eksiklik, örgütsel çalışmalar ve genel politik gelişmeler karşısında, "görev alanımıza ilgili değildir" veya "başkaları sorumludur" biçimindeki, kayıtsız kalmakla ifade edilebilecek tavır ve konuşmalar sıkça olmuştur. Bunlar, sorumluluğu yalnızca yetkili oldukları özel görevleriyle sınırlı tutar veya sorumluluğu yetkili şahıslara ararlar. Kendilerini direkt ilgilendirmeyen çalışmalar ve gelişmelerden uzak kalır, onlara gözlerini yumarlar. İleri sürdükleri neden genellikle, sorumlunun işine müdahale etmek istememisi olmaktadır. Örgüt yapısı içinde parçabütün ilişkisi, devrimden sorumlu olma ve

yanlırlara karşı müdahalede bulunma konularında doğru anlayışın kavranmamış olmasından veya olan olaylar üzerine düşünme ve tavır belirleme gücünü kendinde görmemeden bu durum kaynaklanmaktadır.

Partinin politik, örgütsel ve pratik hatları, üye çoğunluğunun kongrede birleşir iradesiyle karar altına alınır, üyelerin karara bağladığı görev sorumluluk payı vardır. Üyeler kararların uygulama safhasında da yürütücü eylemiyle katılımlı sağlarlar. Bu nedenle, uygulamanın bütün yönleri üzerinde gözlemlenmelidir. Yetersizlikler ve yanlışlar karşısında sorumluluk hissiyle davranmak, partinin politik ve pratik kararlarının ilgilendirecek iç ve dış gelişmeleri takip etmek, politik olgunluğun gereğidir. Tek tek üyelerin, bağlı bulundukları organ üzerine, oradan parti bütünlüğüne ilişkin değerlendirmeye, eleştiri ve öneri sunmaları, partinin ve mücadelenin çıkarıdır. Devrim, onun zorunluluğunu bilinçleriyle kavramış kitlelerce yürütülür; devrimin öncü yürütücü gücü parti, mücadelenin sorunlarına çözüm aramayı ve onun ağırlığını omuzlarında hissedene, toplumu en dinamik, en duyarlı seçkin bireylerinin bileşiminden oluşur. Parti topluluğuna mensup kişiler, ortak idealleri olanı gerçekleştirirler, bireysel çabada bulunurlar. Tek tek bireyin cabası toplu eyleme dönüşür. Örgüt ağı, işbölümü gereği özel görevlendirmeler ortaya çıkarmış, koordinasyon ve yönetim ihtiyacı, merkez organlarının varlığını yaratmışsa da, bu yapıdan ötürü, faaliyetin genel üzerinde birey sorumluluğunun yitirildiği anlamı çıkmaz. Tersine, birey sorumluluğunu daha anlamlı kılmak, üstün yaratıcılığa varırmak ve artırmak amacını taşır. Özel görev sorumluluğunun devlet bürokrasisinde yer alan sıradan memurların günlük mesailerini doldurmakla sınırlı, geçim aracı olarak yürüttükleri çalışma zorunluluğu ile olan farklılığı unutulmamalıdır. Devrimci, en çabta devrimden sorumludur. Onu özel görevle yükümlü kılan, devrimde olan bağlılığıdır. Özman devrimde ve partiye karşı sorumluluk, ona bağlı olmanın gereği olarak, en yüksek ölçülerde olanı savunma ve yaşatmanın bireysel girişimi olan ademi-merkeziyetçi ilkeyi uygulamak gerekir.

Müdahale, doğru olmayan anlayış ve karar karşısında partinin çıkarlarını savunmaya dayanarak merici farklılığı gözetilmezsin, her devrimcinin varlığına inanmış bir yapıyı yapmak veya yaptırmak olarak anlaşılmalıdır. Fakat birey ve örgüt açısından olumsuz sonuçlar çıkarmak yöntemleri yapılmamalıdır. Müdahale, olumsuzluğu görüp yakınıma geçirdi. Yanlışlar karşı doğruyu savunma, eksikliklere karşı mümkün olanı savunabilirdir. Müdahale, kuralları ölümsüzde yapılsa, önceden sezilen ve vahim sonuçlara neden vermiş olan olumsuzlukların önünü alıcı kuralları içinde değil de geliş-güzel tepkileri biçiminde yapılsa, tersi durumlara yol açar, yapan ve uğrayan kişi veya birim müdahaleden zarar görür, düzeltme yerine karşılıklı doğurur. Sorumlu toplantılarda, yanlış, nedenleri belirtilerek açıklanmalı ve giderilmesi için uygun öneriler sunulmalıdır. Devamı halinde durum açık izahatıyla birlikte üst organlara zamanında rapor edilir. Bunun yerine bazı arkadaşlar, yöntemlessiz karşı çıkışlarda bulunuyorlar ve doğruyu savunmalarına rağmen, karşı koyuşta yanlışlık, sonuçta da onları haksız duruma vardiıyor. Böylece, müdahale, iki taraf arasında görev ve yoldaşlık ilişkilerini zedeleyen gerginliği baş göstermesini kaynağı haline geliyor. Bazı arkadaşlar, kendi şahıslarına ve görev alanlarına yönelmeyen aşırı olumsuzluklara karşılık, dönme hoşgörüsüyle tavırsız kalabiliyorlar. Ne zamanki aşırılık kendilerine buluşturulmuş, avazı çıktığı kadar bağırır, parti ve halk kılsan da ça, herkesi imdatla çağırır, verdikleri kutsal kavgaın desteğini aramaya çıkarlar. Bu akaylısızlık ve bağnaz bireyciliğin ortak tezahürüdür. Partide baği kalma, fakat görev ve sorumluluk üstlenmeye gibi anlayışlar da kendi içinde tutarsız ve çelişkilidir. Bazı arkadaşlarda bu yanlış anlayış, özel bir durum olarak vardır ve sürdürülmektedir.

DAR PRATİKÇİLİK: Geçmiş dönemden devralınan, çalışma alışkanlıklarının varlığı, birçok arkadaşta hala korunuyor. Canlılık ve perspektiften yoksun pratiğin verimsiz olacağı aşikardır. Mücadele, kapsamlı sürekliliğiyle ve yükselme kaydeden bir doğrultu izler. Sonrularında büyüme, görevlerde ağırlık, mücadeleye kitlesel katılımın kabarması ve eylemde büyümenin sonuçlarıdır. Çalışmalarda tekdüzellikten çok yönümlü, amatörükten profesyonelliğe, dar kapsamdan geniş alanlara açılıma, gelişme diyalektiklerinin doğurduğu pratik aşamalarıdır.

Kurdistan'da birçok çelişkinin üst üste

yığıldığı, çok yönlü baskı ve sömürünün toplumun emekçi kesimlerinde yaşamı dayanılmaz kıldırdığı ortamda, sınırlı ahlasyon ve eylemle, kitlelerin heyecana kapılarak bunalıtlı yaşamın baskılarından kurtulmak için, baskı yaygın boşanması gibi ani fırlamalarda bulunmasına tanık olundu. Kitlelerin, deneyimsiz oluşları ve düşmanın açık zoru ile bugünkü düzeyde karşılaşmaları olmalarının verdiği kör cesaretle, geniş boyutlarda harekete geçmeleri, geçmişte yaygın halde mümkün olabilmisti. Ancak, bugün kitleler, eskisi kadar bilingsiz değildiler, mücadelenin zorluklarını yaşamış, düşmanın acımasızlığını bir kez daha görmüşlerdir. Mücadelenin deneyi kendilerine sağlam duydu ve doğru gözlemlenmiş bulunma yeteneğini kazandırmıştır. Artık sınırlı söz ve eylem başarısıyla, geçmişte olduğu gibi birlece insanın düşünmeden, arkamizdan sürüklenemeyeceği unutulmamalıdır. Kitleler, doğru ve yanlış çalışmaları, yeterli ve yetersiz devrimciliği, kendisine kimlerin önderlik yapacak kudretle olduğunu, düşmanın darbeleri altında ayırdedebilecek seviyeye ulaşmıştır. Kitleler kendilerine, söyleyenlerin, gerçekleştiren, yürütücü gücünü görmek isterler, söz ve eylemin tutarlılık derecesini ölçerler. Bu gelişmedir, çünkü, kendi sorununa sahip çıkmadığı ve çözümünü beklemektir. Öncü ve kitle arasındaki mesafenin bu denli daraldığı gerçeğini farketmeyen dar ve geri çabalar, ne derece büyük enerjiyle sarfedilsen de yetersiz karşılanacaktır. Kitlelerdeki politik derinliğin oluşması, görevlerde de buyume gerektirir. Kapsamlı genişleyen ve ağırlaşan örgütsel ve pratik çalışmalarında dar ve cılız günlük basit uğraşlarla yetinen bir kadro, mücadeleyi iletile götüremeyecek, örgüt var etme ve koruma rollerini göremeyecek, kitlelerin beklentisini karşılamayacak, daha da zayıflamaya, gerilemeye başlayacak ve sonuçta kadro olmaktan, yani mücadelenin önder ve yürütücü gücü olmaktan çıkacaktır. Bugünkü durumda en basit faaliyet, savaş koşullarını gerektiren yerine getirilecek, kurallara uyularak, ancak başarılıdır. En sıradan propaganda çalışması, dahi, bu ölçüde yapılmaz zorunluluğunu taşır. Yapılacak proa, daha, şiddetle beslenmeden hedefini bulamayacaktır ve yine en küçük örgüt birimi bu araca başvurmadan korunamaz, yaygınlaşamaz. Şiddet ve propagandanın da örgütlü tarzda yürütülmeyeceği takdirde gücümüzü nitelikli kılamayacağı, amaçlanan parti kitle ve silahlı kuvvetler örgütünü inşasının yaratılamayacağı açık bir gerçektir. Tüm bunlar, neyi ifade eder? Mücadele biçimlerinin iç içe geçtiğini gösterir. Görevlerin daha bir sıkılıkla, birbirine bağlandığını ifade eder. Bu özelliğe bürünen mücadelenin çok yönlü ve geniş kapsamlı görevleri, yani çok yönlü bilgiyi, deneyimi ve yeteneğe sahip kadroları gerektirdiğini ortaya koyar. İfadesini politik-askeri kadroda bulan ulusal kurtuluş savaşçısı, örgütleyicisi ve önderidir bu. Sayılan niteliklerin tümünün bir arada, bir kişide mevcut olması, bize mümkündür. Olmaması, yani hiçbir neden yoktur. İnsan bunu; yol gösterici bilimi kavramayla, eyleminden sonuç çıkarmayla, cesaretle fedakarlığı bilinciyle kılmayla, bağlandığı ideallerini, beyinde sürekli canlı tutmayla her zaman bulur. Partinin birçok kadrosu, belirlenen niteliğe kavuşabilecek zengin deneyime, gelişmiş eğitime sahiptir. Ve eşine az rastlanır yüce direniş temelleri üzerinde hareket etme durumundadır. Bundan güç ve ilhamını alır.

Birçok arkadaş, büyük enerjiyle pratik çalışmalarda bulunur, fakat verim düzeyine hiç dikkat etmezsin, günlük uğraşların amacı olan stratejik-taktik hedeflerin gerçekleştirilmesini gözönüne almaksızın, çok büyük yararlı işler becerdiğini kendini ciddi şekilde inandırarak, gayretli hareketle didinirler. Fakat, büyük hızla dönen, ama hiçbir ileri atılım yapmayan, batağa saplanmış, boşa dönen arabalar gibi, yerinde hareket ederler. Neyin ne için yapıldığını anlamaksızın çalışır. Önünü aydınlatmaz, geleceğini bilmez, günlük dar pratiğin pençesinde kapılmış vaziyette, akip giden zaman ve enerjisini boşa harcarlar. Plan yapmaz, işlerini önem sırasına koymaz, neyi ne zamanda yapacağını kestirmez, görevlerin birbirine bağlılığını anlamazlar ve böylece amaçlarına varmak için, ön adımlarını atmazlar. Bu tür pratikçiliğin varacağı yer ne olur? Yine geçmiş pratiğimizde örneğini çokça gördüğümüz alışkanlık, gerileme olur. İlkeri unutulur; ilkesiz yaşantının anlamızsı aksına kapılır, huzursuzluk ve hırçınlık başgösterir, yoldaşlarıyla uyumsuzluk normal bir hal alır. Çalışmasındaki kaçınılmaz başarısızlığın nedenlerini kendinde görmez, başlar sağı-solu suçlamaya, olanak tanımadığından yakınır, insiyatif yetkisini ister, eğer kitlelerle uğraşı-

yorsa verim almadığı için, "bunlarda iş yok" diyerek işin içinden çıkar. Büyük hayallere kapılır ve küçük işleri beceremez. Aciz olur, yığın düşer. Sonuçta yığılıp kalır, elinden tutulmaya muhtaç olur. Bu duruma düşen arkadaşlarda oluşan körelme, zihinlerini durdurur, yeteneklerini alıp götürür ve kendilerini güvenilen olan güvenleri yitirir. Mücadele temposu hızlanır ve onları geçer, iletir ve çok ilerlere varır. Hızlı akışın altında bazıları ezilir, Ezilmekten kurtulanların bir kısmı, kalansızdır, karşılaştıkları dindir, durup kendilerini kontrolinden geçirir, eksikliklerini farkederek, yenilenme çabasına girerler. Diğer bir kısmı da, geçmişte mücadelenin birçok zorluğunu çektiğini, elde edilen kazanımlarda belirlenmiş rolü olduğunu kendi kendine söyleyerek, yaşlarının gençlik çağlarıyla avunmaları, o çağın anılarıyla kendilerini memnun olmalarına benzer bir ruh hali içinde, hep geçmişlerini anıp dururlar. Tatlı anıların düşüncelerinde sığıp yaşamakta oldukları ortamı görmez, geleceği hiç mi hiç düşünme zahmetinde bulunmazlar. Büyük ve ağır işler yapmanın ardından yorgunluğunu giderme hakkına sahip olduğunu inanan insanın mağrur edasıyla, kendilerini oldukça rahat hissedebilir.

Diğer yanda, devrimin sorumlu güçleri, eskinin yıkıntılarını onarmaya koyulmuşlardır ve yıkıma yolaçan hastalıkları teşhis edip, tedavisine başlamış ve sağlığa kavuşturmanın tüm çarelerini başvurmuşlardır. Bunda kararlı ve umutludurlar. Hiçbir engel tanımazlar, her şeyi yeni baştan ele alırlar. İlk başlangıcının coşkusuyla gözlerini uzaklara ve derinliklere dikmiş, atılacak adımların hesabını yapmaktaki ve buna herkesi ortak kılmaya çaba sarfetmektedirler.

Dar pratikçiliğin yarattığı zihin durgunluğu bazıları da, yapıları görmeyecek, anlam vermeyecek kadar kavrayışsız kılabilmiştir.

Dar pratikçi alışkanlığına karşı, önlem, gelişmeleri takip etme, olayları objektif tahlille yorumlayabilme, planlı çalışmayla gelenekleştirme, günlük yaşam ve uğraşları programlayabilme yeteneği ve düşünme kapsamını kazanmaktır.

Her olayı çözümleme, her günlük iş ve başarı, ileri amaçlara hizmet edebilecek tarzda ele alınabilmelidir. Propaganda; çevrelerin oluşması; çevreler; kadro yatağı; kadrolar, örgüt çıkarmaya kadar varılması amacını taşımaktadır. Girişimler, birbirini peşisıra izleyen düzenli basamaklar çizgisine süreklilik halinde devam ettirilir. İzlenecek çizgi, kerteli temposu ile bilmek bilmezcesine, inşılı-çıkışlı ve dolambaçlıdır, fakat etrafına ürünler saçan, değerler yaratan, engelleri ezen bir biçimde devam ettirilir. Her eylem kitlelerde yaygın sempati bırakmalı, sempati desteğe dönüştürülmeli, destek potansiyeli, savaş ve örgüt gücünün sayısal ve nitelik artışını yaratacak düzeye çıkarılmalıdır. Görülmektedir ki, hep bir faaliyet, uzun süreler aynı amaçla ve tek düzeye yürütülmeyecek, aşamalar kaydedecek her aşamanın da niteliğine göre belirli yer ve süresi olacaktır. Bu perspektif ile çalışmayan bir kadro, hangi aşamada çalışmaya koymuş ise hep o sınırlar içinde donmuş vaziyette atılsız kalır. Bulunduğu sınırlar içinde başarılı çıkmış olsa da, diğer görevleri belirleyemez ve bir dar çember döngüsüyle sıkışır kalır. Dar döngü içinde güç ve enerjisi harcamaya koyar, birincisi, ikinci çalışma safhalarını tesbit edemeyerek ve önceki başarılarını yeni bir yapıcılıkta kullanamamış başarılarında sonuçsuz ka-

lacaktır.

Programsızlık, nerede, ne zamanda neyin yapılacağını kararlaştırmaz, faaliyetlerinde başarı, başarısızlık oranını tesbit edemez yöntem saptamaz, yararlı-yararsız yöntemler sinayamaz, kapsamlı değerlendirmeden yoksun bir alışkanlık bırakır. Bu alışkanlık, çalışmada savrukluğa, ihtiyatsızlığa, politika öngörüsüzlüğü, ilişkilerde bastılgı ve genliği temsil eder. Yaşamda tutumsuzluk, sorunlar karşısında kayıtsızlık, görevlerde işi olurlara bırakma geleneklerini doğurur ve geliştirir.

Plan-program çizmek yetmez, işlerin tüm kerametini bunlarda aramak kişiyi eylemsizliğe sürükler, sarfettığı iri lalları pratikte sahibi olamayan geveze adamın tipi olur. Lenin bu konuda şunu söyler: "... **Daha az tımturaklı sözler ve daha çok günlük iş... engelleri tanımayan, her cins ve her türlü verimli çalışmasıyla, deviren, önemsiz de olsa başladığı işi muhakkak bitiren...**" (aktaran Stalin) çalışma tarzı, tasarımların gerçekleştirilmesinde sağlar.

Hedefleri planlamak ve planları aktif günlük eyleme hedefine varırmak, iki çalışma tarzının birleşimmesidir; biri yapıldı diğeri ihmal edilirse, anlam ifade etmeyen tek yanlışlığa düşülür. Sonuç başarısızlıktır, ardından da yozlaşma gelir.

DENEYLERİNİ ALGILAYAMAMA VE DOGMATİZM:

Mücadelenin içinde gelişecek doğrultu ve alacağı biçimler hakkında, yasaların irdelenmesiyle tahminlerde bulunulur. Tahminler, içinde hareket edilecek bir taslak çıkarır. Eyleme geçildiğinde, tasarımların taslakların somut duruma uygunluğu sınanır ve düşünülenlerin doğruluğu ve yanlışlığı, ispat bulur. Deney sürecinde kendini dayatan gerçekler formülleştirilir ve yeni tasarımların çıkarılmasında materyal olarak kullanılır ya da varolanları güçlendirilir, zenginleştirilir.

Her durumun veya olayın belirleyicisi olan has çelişkileri bulunur, farklı yer ve koşullarda farklı çelişkiler kazanan durumların ayrılığı, geniş inceleme ve derin tahlillerle görmek kadar onların doğrudur sorunların has çözüm yöntemlerini bulmak da, o denli önemlidir. Diyalektik bu metotuna göre, bir dönemde doğrudan gelecek bir diğer dönemde yanlış olabilir. Bu, bir şey her an ve her koşulda geçerliliğinin mutlak olmama yasasıdır. Bazı arkadaşlar teoride bilinen bu genel doğruları, maddi gerçekleri incelemede, olayları ve gelişmeleri değerlendiren pratiklerine yol göstericilik yapacak kılavuzun çıkarılmasında kullanamıyor ya da yaşadıkları pratiği, bu doğruların aydınlatıcı projektorü altında inceleyip, deneylerini teori düzeyine çıkarılamıyorlar. Bunu yapamadıkları için de, pratiğe gözü kapalı acımlakta veya sinirli deneyi bilgilerini teorik bilgiyle derinleştirememekte ve sınırlı deneylerini her yer ve koşulda geçerli olabileceği yanlışına düşerler. Dar deneyi anlayışa saptanıyorlar.

Çalışma alanları hakkında doğru bir çalışma planı, alana direkt girilerek, koşulları açığa çıkarıcı araştırmalarla, belirsizlikleri en aza indirme gözlemi ve en basit hareketle deney sonucuna ulaşılma malzemesi olarak doğru yorumlayabilme ile çıkarılabilir. Araştırmalar objektif olmalıdır, objektif değerler den ve tesbite varmanın koşulu budur. Geçmişte ve hâlen de, zaman zaman görülen önemli bir eksikliğimiz de, doğruluğu ispat görmemiş yüzyesil subjektif bilgilerle, kararların alınmasıdır. Bundan kaynaklanan

yanlış uygulamalara girişilerek tersi sonuçlar alındığı sıkça olmuştur. İşin başlangıcında somut duruma uyacak çalışma planlarını çıkarmak, örgütlü tarzda işleri yürütmenin vazgeçilmez ilkesidir. Bu, birinci adımdır. İkincisi; uygulama safhasında önceden görülemeyen, farkına varılamayan ya da sonraki gelişimin çikardığı birtakim iç ve dış etkenler belirebilir. Olabilecek tül etkenleri hesaba katmak ve tasarı veya planın bazı bölümleri ile çelişki gösterir durumları var ise, çelişen bölümler gerçeğe uyan bölümlerle değiştirmek, hatta planın tümüyle ters orantıda gelişmeye yol açacak özelliğe sahip işler, yeni plan hazırlamak gerekecektir. Başta çizilenle yetinmek, sonraki oluşumlar üzerinde ıtliz ve dikkatli gözlemlerle bulunmak yine gözü kapalı hareket etmek demektir. Üçüncüsü; atılacak her adımın sonunda kazanım ve başarı oranı saptanır. Amaçlanana varılmıyorsa nedenler araştırılmalı, uygulama yöntemi gözden geçirilmelidir. Çoğu zaman, doğru hesaplar doğru yöntemlerle bütünleştirilememiş, yöntemdeki eksik veya yanlışlık görülmeksizin; görülmüşse de değiştirilmeden uzun süre aynı yöntemle işler sürdürülmeye çalışılmıştır. Yöntem kadar zamanlama da, faaliyet ve planlamada önemli bir unsurdur. Doğru zamanlama, yapılacak işin niteliğinden ve diğer hedeflerle olan ilişki biçiminden çıkarılır. Saptanan zaman süresi içinde amaç edilenler gerçekleştirilmeyorsa, bir sonra gelecek görevlerin yerine getirilmesinde gecikmeye yolaçılır ve karşı gücün hareketine fırsat tanınmış olur. Tasarlanan yönde ilerleye varma bir dönem için engellenebilir ve geri çekilmeye zorlanabilir. Böylece, sorunlar çözümüne kavuşmadığından, üst üste yığılmalar söz konusu olur. Nesnel koşulları, yasalarıyla birlikte kavramak, plan kurmayı buna dayandırmak ve plan uygulama safhasında belirlenen kurallar ölçüsünde hareketi sürdürmek, pratik çalışma mantığının sistemli işleminin sonucudur. Çoğu faaliyetler, bu ilke ve kurallara yasatılmadan yürütülmüştür. Kurallar kavranmamış veya bilinmemiş olabilir. Bir işle uğraşan kimse, eylemini deney olarak görür ve eleştirci yaklaşım ile inceleme süzgecinden geçirirse kendi çapında bıdıkamı bulgulara varır. Bulguları üzerinde ayrıntılı sentezler çıkarır. Böylece, deneylerinden sonuç çıkarmaya, onları algılamaya başlar. Zengin deneyimlerini toparlayarak doğru bir öğreti elde eder.

Bazı arkadaşlar, çok yönlü deneyleri olmasına rağmen, bunların değerlendirilmesini yapamıyor, çalışmasında sistem kuramıyorlar. Soyut teorik kavramlar ışığında deneylerini aydınlatamadıkları için, okudukları teorinin somut pratikle bağintısını kuramıyor, teorini inceleyerek somut anlam verme kapasitelerini genişletmeden ezberciliğe kayıyorlar. Böylece, birey eğitiminin temel unsurları olan deney bilgisi ve teorik bilgiyi kaynaştırıyor, okuduklarını özümseyemiyorlar. İki unsur dışında başka bir eğitim okulu yoktur. Her iki bilgiyi bir arada almayan kişi, yaratıcı değil, tam bir doğmacı olur. Olguların tam bilincine erişmeden hareket eder, düşüncesiyle yol seçmesi, insiyatif kullanması mümkün olmaz. Oysa devrimci mücadele bağımsız yaratıcılık ve insiyatif üzerinde yükselir. Kişi, bulunduğu çevrede iradesini kullanarak üstün kazanımlar çıkarır. Neyi nerede ve nasıl yapacağını düşünerek bulamayan bir insan, kendisine söylenenleri baskımlı bir an ve kalıbın dışına çıkmadan hep yukarıdan gelecek direktifleri bekleyerek donmuş vaziyette yende durur. Hareket edebiliyorsa da, ele alacağı hiçbir işin altından başarıyla çıkması söz konusu olmaz, sürekli hatalı, aksak çalışır, hatalarını kontrol edemez, düzeltme yollarını bulamadığından girişimlerde zayıf kalır ve yine kumandanın müdahalesiyle toparlanarak hamleye atılır. Fakat sonuç hep aynı tekrarla noktalanır. Bir organizasyon, bu yapıdaki insanlarla ne oluşturulabilir ne de görevlerini görebilir. Örgüt ve mücadele yapımı baştan itibaren böyle bir yapıyla tamamen çelişir. Çünkü, savaşıyoruz ve gerilla taktikleriyle hareket ediyoruz. Gerilla; bilinç, yaratıcılık ve insiyatif demektir. Mutlak komuta merkeziyetçiliğinin her zaman tek başına kabul etmez, daha çok bağımsız iş görme yeteneğini gerektirir. Toplumumuz çelişkiler yumağı ile sarılmıştır. Bunlar karmaşık ve genellikle iç içedir. Hiçbirisi diğerinden ayırtılamaz, biri diğerini direkt ve dolaylı etkiler. Düşmanımızın bir yığın dolaylı-dolaysız müttefikti vardır. Fakat, yer ve tavırları hep aynı değildir, farklı yönelimleri sevkedilebilecek olanları vardır. Düşmanımızın politikası ve taktiği çok yönlüdür. Dünya karşı-devrimlerinin deneylerini özetleyebilen uzmanlarca planlanıp, programlaştırılmaktadır.

Toplum psikolojisi hassastır, olaylar karşısında duyarlıdır. Mücadele savaştır, savaş zor ve karmaşıktır, taarruz ister, savunma ister, ileri ister, geri çeker, hep manevradır. Savaş kitlesel bir çalışmadır, kitlesel eylem, bireysel ve örgütlü, mahalli ve genel yönetimi dayatır. Yönetim sanatıdır, incelik gerektirir. Tüm bunlar, her kadroda ve savaşıda uyayın olmayı, ani ve düşünerek karar vermeyi şart koşar.

Geçmiş dönemde teorik çalışmaya fazla önem vermemenin yolaçtığı gerilik, çoğu arkadaş tarafından giderilmeye çalışılıyor. Bazı arkadaşlar bu eksikliği hızla tamamlamak gayreti ile teoriye dört elle sarılıyor, kuşkusuz bu doğrudur ve azmin göstergesidir. Marksist-leninist bilimin ilkelini öğrenme çabası vermek gereklidir. Fakat yetmez, asıl olan ülkemiz toplumunu ve devrimini bilimsel ilkelere ışığında incelemek, onu tanımaktır. Teorik öğretinin hedefini bulmasın kistası budur. Marksist kitapların bazı ilkelere ezberlemekle yetinen ve bununla da teorik eğitimlerini tamamladıkları yanlışına düşen arkadaşlar vardır. Fakat ülke koşullarını kendi araştırmaları, yöntem ve üsulleri ile tahlil etmeye yanaşmıyorlar. Olan teebbüsler çok iyi karşılanmakla beraber, hazır sunulan tahillere katkı yapacak türde değildir.

“... Biz nasıl teorisyenler istiyoruz? Biz tarihin ve devrimin akışı içinde ortaya çıkan pratik meseleleri marksist tutum, bakış açısı ve yönteme uygun bir biçimde ve doğru olarak yorumlayabilen ve Çin'in iktisadi, siyasi, askeri, kültürel ve diğer meselelerini bilimsel bir şekilde açıklayabilen ve teorik bakımdan açıklığa kavuşturabilen teorisyenler istiyoruz... Böyle bir teorisyen olabilmek için, Marksizm-Leninizmin özünü, Marksist-Leninist tutum, bakış açısı ve yöntemini kavramak, bunları Çin'in pratik meselelerinin derin ve bilimsel bir tahlilinde uygulamak ve meselelerin gelişim konularını keşfetmek gerekir...” (Mao)

Teoriyi sadece ezberlemekle yetinen kişi, okuduklarının özünü kavrayamaz. Aklında kalan sözcük yığınılarını bir süre sonra unutur. Ezbercilik, pratik sorunlara teşhis koymada, çözüme götürmede ve politik olayları yorumlamada çok zayıf kalmaya neden oluyor. Akıllarda kalan bazı ilkelere dogmatik tarzda yorumlanmakta ve çoğu kez de ne anlam taşıdığı anlaşılmadan, karşılaşılan olayları birçok yönü ile incelemeyen, aceleyle ortaya ilkeli bir teşhis koyuluyor, ama teşhis olayı açıklamaktan çok uzak kalıyor.

Pratikte ilkel prensiplerle davranmanın biçimi, bazı arkadaşlar tarafından yanlış anlaşılıyor. İlkeler, olguların açığa çıkarılmasında doğru tutum, bakış açısı ve yöntem yollarını gösterir. Bu bakımdan, yol tayin edici olan ilkeler amaca göre kullanılmaz ise, çıplak, kuru ve soyut kavramlar yığını halinde yarırsız kalırlar. Çalışmanın niteliğine uygun ilkeleri tespit etmek ve onları kurulacak düzennin direkleri halinde kullanmak prensibi ile ilkedden başlamak, çalışmada onu yaşatmak ve sonucu ilke ile tanımlamak, onunla noktalamak pratik eylemin çizgisidir. İlke, burada doğru hareket etmeyi sağlayan bir araçtır. Araştırma ve tahlilde ise, araç olarak kullanılacakların yanında formülasyon görünümlünde amaçtır, amaç olan ilkeyi bulmak ve formül haline getirmek, araştırma ve tahlilin bitiminde gerçekleştirilir. Bunun yerine, pratik çalışmada amaç olan işi görmeyip, sadece ilkelere ezberle öne sürmek, onları çalışmanın içinden çıkarmamak, kuru “ilkelilik” hastalığıdır. Bu onları hep dilinde dolaştırmak, övgüler demek, sevip okşamak, fakat işe yaramaz oyuncak haline getirmek olacaktır. Araştırmada, amaç olan formülü elde etmek için, konuyu açmanın ve derinleştirilmenin tamamlanmasından sonra ortaya atmak yerine, formülü başlık atmakla işe koyulmak; soyut tavandan somut tabana inmeden, temelsiz yazma ve konuşmanın anlamsızlığına insanı götürür.

İlkeleri başkalarına karşı savunma, onları genelleştirme, uzlaşmaz, tavizsiz devrimciğin bilincine erişmedir. Fakat bu, her zaman ve mekanda ilkeleri hep aynı biçimde ve çok kaba tarzda, anın elverişli olup olmadığına bakmaksızın mutlak şekillerle uygulama anlamına gelmez. İlkeleri katı şekilde savunmak yetmez, onu savunmanın ve mutlakla uygulamanın çok yönlü biçimleri atında, içinde bulunulan durumun yapısı dikkate alınarak ama taviz vermemeksizin, esneklikle katı amaca varılabilmek esastır. Yanlış yöntem ve tavırlarla, elde edilemesi amaçlanan yitirilirdi çokça görülmüştür. Bu, ilkeyi acemice korumaya çalışmanın, ilkeye en fazla zarar vermenin beceriksizliğidir.

SUBJEKTİF VE SEKTER ANLAYIŞ: Partinin bir kısım yönetici birimlerinde, örgütün

çalışmanın alışkanlığından kaynağını bulan bazı yanlış tavırlar, son dönemlerde subjektif ve sekte eğilimleri düzeyine kadar varmıştır. Değerli çabalarla uzun süreden beri hazırlığı yapılan örgütlü yapı ile, yeni biçim ve araçlarla geri çekilmeden, ileriye atılmanın başlangıcı anı gelip çatmıştır. Bu an, tasarlanan ileri hedeflerin temellerinin atıldığı ve sağlamlığı veya çürüklüğüyle mücadelenin geleceğini büyük oranda etkileyebilecek, kurucu bir dönemdir. Hassas ve hata kabul etmez böyle bir dönemde, kurulmasına çalışılan örgütün yöneticileri olacak arkadaşlarda bulunan hatalara karşı müsamaha tanımadan mücadele edilmelidir. Hataların boylesi anlarda sebep olacağı zararlar, her zamankinden daha fazla olacağından, onlarla mücadele, önemini bir kat daha artırır.

Örgüt ilişkilerinde, bireyin yeri ve yetkileri beraber bulunduğu birim veya grup içinde ileri düzeyde bulunmasından dolayı, yönetici bireyin, kendisine grup üzerinde haklar bahşedilmiş sanıyla davranması olması mevkî farklılığıyla mazur görülemeyecek, devrimci tutum ve örgüt ilişkileriyle çelişen yanlış bir anlayışın ürünü olarak anlaşılmalıdır. Bu tutuma giren kişi, yöneticisi olduğu insanlara karşı sorumluluk duymamacasına, her şeyi

uyuşukluk ve buyrukçu geleneklerini üzerimizde bırakarak, yalnızca dışımızdaki koşullar bakımından aşamalar gördük, geçirdik. Düşünce ve tutumda fazla ilerilere gidilmediği anlaşılıyor. Her şeyin mutlak hakımı ve kadiri, kendinden başkasını tanımaz, muhatap almaz anlayış; kolektif irade ve insiyatif yerine, bireysel irade ve insiyatif üstü çıkarır, kendisinden başka herkesten kurallara ve itaat bekler. Ama gelinen aşama, bu anlayışların gözden kaçmayacak kadar sivri görünmesini ve herkesçe kolayca farkedilmesini sağlayacak gelişkinliktedir. Bugün birlikte çalıştığımız insanlar, doğru ve yanlış olanı ayırtlayabilecek geri yığınlar düzeyinde değildir. Partinin örgütleyici kadrolarıdır. Her yapılan peşinen onay veren, düşünmeden yoksun, gönül vermiş hayranlar topluluğu olamazlar. Bilinçleriyle olayları çözümlenebilecek, olguları eleştirci yaklaşımla ele alabilen, örgüt çalışmasının yol ve yönteminden haberdar örgüt güçleridir, partinin ve halkın en değerli varlıklarıdır, umut besleyicileridir. Her yönetici ve birim sorumlusu, kadroları çalışmaya ve görev arkadaşları olarak görmek, onlara kendi yanında yer vermek zorundadır. Görev arkadaş kabulü pratik bir sorundur. Çalışmada ve kararlarda kolektifizm, dağılımda

yapmakta sınırsız özgürlüğü kendisine meşru bir ayrıcalık sayar. Yanındakilerin onunla aynı amaç ve sorumluluğu paylaştıklarını dikkate almadan, onları basit bir takım işler yapan elemanlar olarak görür, düşüncelerini almaz, kararlarına ortak etmez ve yaptıklarını hesabını verme gereğini duymaz. Bu, kadrolara değer vermemedir. Onlara güvenmemedir ve gelişmelerine olanak tanımamadır. O zaman, örgüt kimlerle ve ne şekilde inşa edilecek, hiçbir şeyden haberi olmayan, alacağı görevlere hazırlanamamış, yapılanlar karşısında hep seyrickalmış ve kendine güveni gelişmesini kişilerle mi örgüt oluşturulacak? Bunun en açık tanımı örgütsüzlüktür. Acaba örgütün ne tür niteliklerdeki insanların yaratılacağı bilinmeyecek kadar karmaşık ve belirsiz midir? Bizce hayır. Netlik kazanmış bir sorundur. Fakat eskinin geri, grup işleyiş tarzının alışkanlık halinde sürdürülmesi buna neden görülebilir. Grup döneminde bu, örgütsüz yapı ve kendine özgü diğer özelliklerden kaynaklanıyordu ve hoşgörüle karşılanabilirdi. Ama ne o dönemde, ne de o dönemden örgütlü yapıya yeni geçiş yapmaya çalıştığımız bir ortamda yaşıyoruz ki, geçiş yapılacak döneme intibaksızlıklar kabul görürsün. Süreci olarak o dönemleri çok gerilerde bırakarak, onun bazılarımla kazandırdığı özellikleriyle birlikte değil, ilişkilerde dağınık, düşüncede

işbölümü ve işgörmeye insiyatif sıkı bağlılık içinde hayata geçirilerek, uyumlu ahengi sağlanarak görev arkadaşlığı somutluk kazanır. Tüm karar, ilişki ve uygulamayı, yönetici hakkında dayanarak ve başkasını ortak etmezcesine kendinde sınırlandırma, merkeziyetçilik adına demokratik merkeziyetçiliğin üstten bir ilhalidir, demokrasi ruhunu tümüyle boğmadır. Merkez, görev ve sorumlulukla yetkili kılınmış, her birisi kendi alanında insiyatif kullanabilen kişilerin veya örgüt birimlerin birleştiriciliğinden yönetici olmak konumunu çıkararak örgindir. Sorumluluk, yetki ve görevleri yalnızca kendinde bilen ve ancak ona ait vasıflar olduğunu düşünen kişinin oluşturacağı hiçbir örgüt birimi olmayacaktır. Birimler olmadığında göre merkeze, tabanı olmayan kendi kendine merkez olacaktır.

Kadroların verimlilik oranı, yeteneklerini ve görüş açılarını genişletebilecek ortamı hazırlayan doğru yönetime kabiliyetiyle artırılır. Yetenek ve görüş açısını genişletmenin bir yolu da onlara güvenerek görevler vermektir. Görevlerini anlayabilecek açılayamay, yapmak ve yüklenebilecekler için kapasitelerini aşmamasına dikkat etmek önemlidir. Planla işe başlamak, ürünleri toplayıp sonuç çıkarmak ve dönem sonlarında faaliyetlerini özetleyebilmelerini sağlayacak geniş sistemi kurmalarına yol göstericiliğiyle yardımcı ol-

mak, onları işlerini anlayarak yapmaya ve hata yapmama dikkat etmeye yönelir. Özenli ve titiz olmaları yardımcı olur.

Kadrolara yol gösterici eylemlerle örnek olunmadan, onları cesaretlendirici davranışlarıyla desteklemeden, gelişigüzel şekillerde birtakım işlere sürekli koşuturmak, hem onlarda hem de çalışanlarda basit oranın düşünmesine neden olur. Bu tarzda işletilmeye çalışan faaliyetlerde başarı ve faaliyeti yürütmekle yükümlü kılınan kişiden mükemmel olma beklentisi. İstenilen verimi sağlamadığı ve basit kusurlar karşısında hiddetle düşmüştür ve onur kırıcı sekte tavrıların içine bazılarını yer yer düşürdü. Kendi darlığını ve eksikliğini görmeden, olumsuzluğun nedenini kendi yetersizliğinde aramadan, kadrolar basit nedenlerle suçlanmış, kaba ve sabırsızca, yanlışlıklar üzerine gidilmiştir. Bu yönetsizlik ve kabalık karşısında, hata yapan kişi düzeltme yerine göre kapanık, karar vermede tereddütlü, öneri sunma ve eleştiriyi yapmada ürkek bir ruh haline girmiştir. Kapıkaçı bu ruh haliyle canlılığı kaybeden kişi, görev ve sorumluluk altına girmede isteksiz, yöneticilerinden hoşnutsuz, örgüt sorunlarına karşı ilgisiz, duyarsız, vurdumduymaz olur.

Kadroların çeşitli eksiklikleri, pratik faaliyet içinde açığa çıkar. Kadroları tüm yönleriyle tanıtan, örgütsel-pratik eylemin kendisidir. Pratik, onları sinayıcıdır, olumlu ve olumsuz yanlarını gösteren aynadır. Yetersizlikleri ve zaafıların görülmesi güçlü özelliklerinin olmadığı anlamına gelmez, sadece eksik olanı farkedip iyi olanı gözardı etmek, tek yanlı bir değerlendirmedir. Bu da, kadrolara karşı subjektif yaklaşımı doğurur ve sekte tavrının çıkışına kaynaklık eder. Her alanda olduğu gibi, kadrolarda da ikili karşıt taraf bir arada her zaman mutlak vardır. İki karşıtıda açığa çıkarıp iyi olanı güçlendirmek için, mümkün olan her yola başvurmak, kadroların önemini ve değerini anlatan yöneticinin yaklaşımdır.

Pratiğin zorlu ve karmaşık yapısı, başlangıçta kişilerde bazı zayıflıklar ve hatalar görülmemesi olanaksız kılıyor, ama uzun süre devamları affedilirdi de değildir. Pratik çalışmada, yetenek, tecrübe ve dikkat sorunundan kaynaklanan hatalarla, kariyerist, hızipli ve baş-sol türündeki örgüt varlığına kastetmiş bilinçli tehlikeleri ayırt edebilecek doğru izlenimde bulunmak gerekir. İkisine karşı yönelme ve önem biçimleri de farklı olmalıdır. Karmaşık pratiği kavrayamadan doğan yöntem ve davranış yanlışlıklarını gidermenin yolu, yapan kişiyi, doğru olanı açıklamak, ya da doğruya dikkat çekme biçiminde olması gerektirir, darlığın verdiği tahammülsüzlüğün dışı kaba tarzda taşınması biçimindeki öfkeli tepkilerle, "hastayı iktisadın tedavisidir" diye yersiz çıkışlarda bulunulur.

Kadro eğitilmeyen veya kadro çıkarımayan yöneticiden olumlu faaliyet beklenemez. Olumlu faaliyet, olumlu özelliklerle donatılmış kadrolar ve doğru yönetimi ile sergilenir. Yönetimi altına verilen insanları tüketen, plansızlığı, boş liderlik kuruntuları ve kaba, saygısız tavırlarıyla bir yönetici ne denli güçlü yeteneklere sahip olsa da ve ne kadar doğru politikalar çizmiş ve doğru kararlar vermiş olsa da, çalışma tarzındaki gerilik, onu dağıtıcı olmanın ötesine varamayacaktır.

Parti çizgisi ve talimatlarını uygulamaya yöntemlerini bulma yerine, birtakım özel koşulları öne sürülerek çizgisi subjektif niteliğe göre yorumlama veya uygulamaya koymama kendi düşüncelerini talimat düzeyine çıkarıp uygulama ve bulunduğunda verze kendini özerk sayarak, bir nevi "lider" oynamaya heves edinme hastalıkları, bazı birim yöneticilerinde, uzun süre yanlış çalışmaya ve basit olayları boşa zaman öldürmeye neden olmuştur.

Dönemin sorunlarının çözümü biçimlerini mevcut durumun özelliğinden çıkarma yerine, alışılmış ve o anın koşullarıyla çözen yollarla çözümler aranmıştır.

Partinin gelecek hakkındaki genel politikası, nesnel durumun gerçeklerine dayanarak, ondan temelin bulan özne girişimleri ve girişimin yolaçağı muhtemel oluşumları da hesaba alarak, stratejik-taktik dönemlerin özel görev ve sorunlarını biçim ve kapsamıyla birlikte tayin eder. Bunların niteliğine uyan yöntemleri, araçları ana ve tali olanıyla

birlikte açıklar ve kadrolara rehber olarak sunar. Politikanın yürürlükte kalmasını doğrulayan objektif süreç, yeni niteliksel değişimlere uğramadığı müddetçe, değişmez doğru mücadele çizgisi olarak benimsenecektir.

Çizilen hatlı, öngörülen araç ve biçimlerle pratiğe geçirmek için belirlenen ana doğrultuya hizmet edecek, onu maddi olguya dönüştürecek uygulamalar doğru, buna hizmet etmeyenler yanlış olacaktır. Bir an için, göz kamaştırıcı parlak başarılarla bulunulabilir, fakat uzun evrimde parti çizgisiyle ters düşmeleri halinde, başta fark edilmeyen, ama sonradan zararlı etkileri açığa çıkacak, yararsız "başarılar" olacaktır. Hatta pratiğe geçirmede erken sonuçlar alma telaşıyla temkinli olmayı elden bırakmak kadar, ihtiyatlı olma adına aşırı bir çekingenlik ve gecikmelere yol vereceğinden, bir o kadar yanlıştır. Çizgisi aşırı hassasiyetle koruma adına, "iki dokuma ince eleme" hatasına düşerek, çalışmaları öngörülen araç ve biçimlerde yürütmeye başkalarını aramak, gittikçe çizginin dışındaki yollar deneneceği anlamına gelir, bu da çizgisi uygulamaya koymada çekingenlik, ürkek kalma olan sağ pasifist bir tutumdur. İçine düşülecek ikilem ise, bir yönüyle maceracı bir yönüyle de pasifist olma kararsızlığıdır ve en kötüsü de budur. İki tutumun arası olan doğru anlayış benimsenmezse, iki tutumdan biri hakim duruma gelecek ve çizginin sapma, bir eğilime dönüşme güçleri ya dağıtacak ya da tamir edilemez ihmalere yolaçacaktır. Biçim ve araçları uygun yöntemler altında, uygun yerlerde ve zamanında işleterek, adım adım ilerlemek, atılan her adım üzerinde bir süre durup onu derinlikle işleyip sağlamlaştırmak ve onu sıçrama noktası olarak kullanmak doğru pratik anlayıştır. Bu yol, güçlerimizin denetleyemeyeceği geniş alanlara aynı anda dağıtılmasını önler, güçlerimizi korumak, arkamızı sağlamlaştırmak ve önümüzü açmak olanağı sağlar.

Geçmiş dönemimizde ülke sathında politikayı tanımanın ve halka benimsetmenin, hareketi ulusal düzeyde yaygınlaştırmak, kavuşturmanın zorunluluğu açısından bir çok yerde çevreler oluşturulmuştu. O şartlarda bu açılma biçimi gerekli ve doğru idi. Geniş politik etkimiz ve tabanımız üzerinde, halkın kurtuluş istemini bilinçli savaşa dönüştürme sorunu gündemimizdedir. Halkın derinlikleri içinde onun zengin gücünü bulup ortaya çıkarma ve düşmana karşı halkın bilinçli silahı durumuna getirme amacındayız. Pratiğe açılma taktiklerimiz, bu amaca hizmet edecek alanlarda, başlangıçta çabaları yoğunlaştırmaya biçiminde olmalıdır.

Düşman operasyonlarının ve ince denetiminin mümkün olduğu, engellemelerimizle karşılaşmadığı bir arada, güçlerimizi bölen, elimizin ulaşamayacağı, sürekli bağıntı ve denetimimizin zor olacağı her yere yayılma taktiği, dağılan güçlerimiz imha olma tehlikesine sokabilecek ve görevlerini canlılıkla sürdürmelerine destek verecek merkezi yönlendirmeden yoksun kalmalarına neden olabilecektir.

Hangi alanda bulunursa bulunsun, hiçbir birim veya kişi, sorumlu organlarla bağıntı sürdürdüğü müddetçe partinin talimatları dışında, kendilerinin icat edeceği orijinal "taktik"ler belirleyerek, partinin yetkili organlarının onayını almadan, talimat durumuna getirme yetkisini kendinde göremez. İnsiyatı ve bağımsız yaratıcılık adına, kongre ve merkez

tarafından alınan kararları hiçbir özel durumun farklılığını gerekçe göstererek, değiştirme yoluna gidemez.

Parti olarak varlık gösterme nedenlerinin başında gelen katı merkezîyetçilik yerine, özerk davranmaya geçme isteminin üstü örtülmüş ifadesinden başka birşey olmayan, "uygulamada farklılıklar olabilir" sözleri, üzerinde dikkatle durmaya değerdir, daha iyimser bir yaklaşımla bu sözleri ele alırsak, parti çizgisini bütünüyle kavrayamama ya da onu özel şartlara uyarlama becerisinden yoksun olma sonucuna varırız. Hangi yönde çıkarsa çıksın, bu eğilim, örgüt ilkelere aykırı ve zararlıdır.

Her parti yöneticisi dinamizm demektir, olaylara hükmeden, gücünü milyonların iradesinden, doğruluğundan kuşku duyulmaz bilimden ve zafir inancından alan, tuttuğunu koparan, önüne çıkan engelleri deviren, kökleriyle tarihe bağlı, yarattıklarıyla tarihe mal olan bir insandır. Sorunları basit tarzda ele alma ve basit gelişmeler çıkarmakla yetinen bir yöneticinin mücadeleyi ciddiyetle sürdürdüğü söylenemez. Önde duran devrim yapma olayı ile kendi çalışmaları arasında bağıntı kurmayan, onları stratejik hedeflerin bir parçası olarak yürütmeyen ve bu hedeflere ulaşmayı gaye etmeyen bir faaliyet, değersizdir ve anlam ifade edemeyecektir. Uzun süreler aynı tarz ve tempoda, dönem in ihtiyaçlarına cevap vermeyen basit uğraşların peşinden sürüklenmeler olmuştur. Bununla da çok üstün işler yaptığı aldanmamasına kapılan bir arkadaşın, kendinde kusur bulmaz, eleştiriyi tahammül etmez bir tavra girmiştir. Yaptığı iş bir an bile değerlendirilmeden, genel görevler içinde onun yeri belirlenmeden, geri plandaki sorunlar en ön plana çıkarılarak onun uğrunda diğerleri rafa kaldırılmıştır. Peşinden sürüklenilen iş, bir türlü başarılamadığından, uzun oyalanmalar ardından son fark edilmiş ki, ortada elle tutulur somut bir şey yok. Sorunları önem sırasına göre tespit edememenin pratikte yolaçağı gereksiz oyalanma, yöneticinin elinin altına verilen güç ve olanakların heba olmasına sebep oluyor. Kendisine hazır sunulan güç ve olanakları, yenilerinin çıkarılmasında kullanamayan, yenileriyle takviye edemeyen bir yönetici, mücadelesinin yürütücüsü, yaratıcısı ve önderi değil, olsa olsa, ancak beceriksiz bir idare memuru olur.

Yapılması gerekli olanları, doğru bir ayrıştırma tabi tutmaksızın hiçbirisi doğru düstür yapılamaz. Ayrıştırma işbölümü ile tamamlanır aynı anda birçok işin altından çıkılabilir. İşbölümü üzerine herkese gücünün erişeceği görevler dağıtılmayan yönetici, kolektif eylem doğuramaz. Tek başına yüklenmek zorunda kalacağı ağırlığın altında ezilecek veya başarısızlık ve güç yitirmeye bireyci çalışmasıyla neden olduğundan dolayı sorumlu tutulacaktır.

Çalışmalarında yeterlilik ve başarı düzeyini, marmaka sorumlu olduğu temel amaçlarla kıyaslamadan ve ölçüsünü almadan, büyük işler yaptığı sanısıyla, faaliyetler rapor edilmiş ve gerçeği yansıtmayan abartmalı bilgiler verilecek, üst organları yanlışlığı düşürme olayları olmuştur. Rapor, merkezin doğru değerlendirmeye yapması ve onlardan doğru karar çıkarmasını, alt birimlere yön tanımasını mümkün kılacak, örgüt işleyişini sağlamlaştıran araçtır. Yaptıklarını ve ilişkilerini teferruatıyla ve belirli sürelerde rapor halinde üst birimlere ulaştırmayan kadro, yönetici veya biriminin, örgüte karşı sorum-

luluğun gereğini yerine getirmiş ve görev yapmış sayılmayacakları gerçeği, Lenin'in üzerinde önem ve ısrarla durduğu bir husustur. Lenin bu konuda şunu der: **"Ancak raporlar sunulduğu ve ilişkiler aktarıldığı zaman, belli bir çevreye mensup parti üyesinin görevini yaptığı söylenbilir."**

Önem ve gereği bilindiği halde, ayrıca rapor gönderme olayları sıkça olagelmıştır. İhmalkarlığın bu derece çıkması, son derece ciddi sorumsuzluk örneklerinin başında gelir. Karmaşık, zor ve mutlak özen, titizlik isteyen bu şartlarda, merkezi yönlendiriciliğe ve denetime her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyulacaktır. Merkez faaliyetini zayıflatmanın, onu işleme duruma sokmanın bir yolu da rapor vermedir.

KURALSIZLIK: Yaşamızın birçok alanında kuralları muntazaman konduğumuz çoğu zaman söylenemez. Bu konudaki eksiklik pratik olaylar karşısında daha fazla ve daha hızlı bir şekilde açığa çıkıyor. Hareket halinde bazı gruplarda disiplinlilik ve yürüyüş kurallarına önem vermeme olayları başgöstermiştir. Grup biçimliliği nisbeten düzenli harekete başlamamızın bu ilk evresinde, grupların birlik, moral ve hareket gücünün temeli sayılan disipline riayet, kurallara uyum, yoldaşça ilişki ve dayanışma üzerine bu gruplarda gerekenlerin yapılması olmasının nedeni, arkadaşların karşılaşmaları için doğa şartlarının zorluğu olarak haklı biçimde öne sürülemez. Devrimin pratik olguya dönüştüğü günümüzde, onu yürütmeye bilinçleriyle azmedenlerin, girişecekleri eylemlerin çıkaracağı sert güçlüklerle karşılaşmaları, bilinçleriyle çelişkiye düşmeleri demektir.

Savaşçı birliğin disiplini, onun amaç ve görevlerinde kaynağını bulur. Öz-disiplini, yüksek politik bilincinin, yaşantı ve eylemine kuralları biçiminde yansımasıdır. Düşüncede bir şeyin yararlı olduğunu kabul etme, pratikte onu mümkün kılma ya tamamlanmıyorsa, düşünenlerin pratik olayların sert direnci karşısında yenik düştüğü anlamı çıkar, bu da, devrimcinin hiçbir zorluk karşısında yılmama özelliği ile tersleşir. Devrimci, olaylara hükmeden, insiyatıyı onlara kaptırmayan, kendini onların yönlendirici kolları arasına almayan, irade sahibi olan kişidir. Devrimci irade, her duruma kolayca intibak edebilecek güçtedir. Yorgunluk, açlık, susuzluk vb. nedenlerle grup düzenini bozmaya kadar götürebilecek aşırınlığa varan davranışlar, iradeyi zorlamamak, ihtiyaçların verdiği sıkıntıyla boşvermişliğe girmek olarak izah edilebilir. Devrimci grup ve kişiler için öngörülen kural ve mezyetler, mücadelenin çetin karakterinden ötürüdür. Düzenli hareket ve dayanma azmini içeren kural ve mezyetlerin bideki somut anlamı, direnmektir. Kuralları hep yaşatma direnmeyi ister. Düşmanın ağır zor gücü, gelişmiş olanakları ve ezici baskıları altında, savaş yürütmeye dayanacağımız tek güç, direnme azmi ve doğruluğu kanıtlanmış kuralları hareket etmeyi, canlı gelenekler halinde, her yerde ve her olaya karşı hep yaşatmaktır. Girilen alana yabancı olma ve başka güçlerle hareket etme, hiçbir surette kurallarmızdan vazgeçme veya esneklik göstermeyi gerekli kılmaz. Hiçbir durumda, neden ileri sürülerek hareket kuralları ve insiyatın elden bırakılamayacağı, gerillanın mutlak ilkesidir.

Silahlı bir grup her an düşman saldırısına uğrama tehlikesiyle burun buruna yaşamaktadır. Grubun hareketi boyunca olabilecek hastalık, yorgunluk ve açlık durumları bazı grup üyelerini tatsız kılabılır, bundan ötürü; grubun kendi varlığını devam ettirmesinin bir koşulu da, mutlak dayanışmadır. Dayanışma; fedakarlık ister, zor anlarında grubun çıkarlarına bireyin birtakım ihtiyaç ve isteklerinden feragat etmeyi gerektirir, yardımı muhtaç düşen arkadaşlarıyla son lokmasını paylaşmayı, düşüneri taşımayı öngörür. Bu, grup içinde bireyleri birbirlerine sıkı bağlarla kenetleyen, ölüm alanında arkadaşından kopmayan, kökünü devrime olan bağlılık ve inançtan alan, üstün yoldaşlık bağıdır. Kuşkusuz yıl boyunca arkadaşların çoğunluğunda bulun olumlu örnekleri olmuştur. Ancak, bazı arkadaşların, dayanışmanın gösterilmesi gereken yerde, üzerlerine düşeni yaptıkları söylenmez.

17 Mart 1983

Impressum
V.J.S.d.P
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi
Deutsch Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka 6.50 dkr.
Avusturya 15.00 s.
İngiltere 0.50 £.
Hollanda 2.50 hfl.
Belçika 50.00 bfr.

Norveç 5.00 nkr.
Fransa 5.00 ff.
İsviçre 2.00 sfr.
İsviçre 5.00 skr.

«... Şehitlerin şehidi Agit'in kişiliğinde dile gelen gerçek nedir? İlerici kim, gerici kimdir? Savaşan güçlerin durumu nedir? Hak, adalet nerededir? Agit olayı, bu sorulara hiçbir dönemde olmadığı kadar açık bir biçimde cevap vermektedir...»

